

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

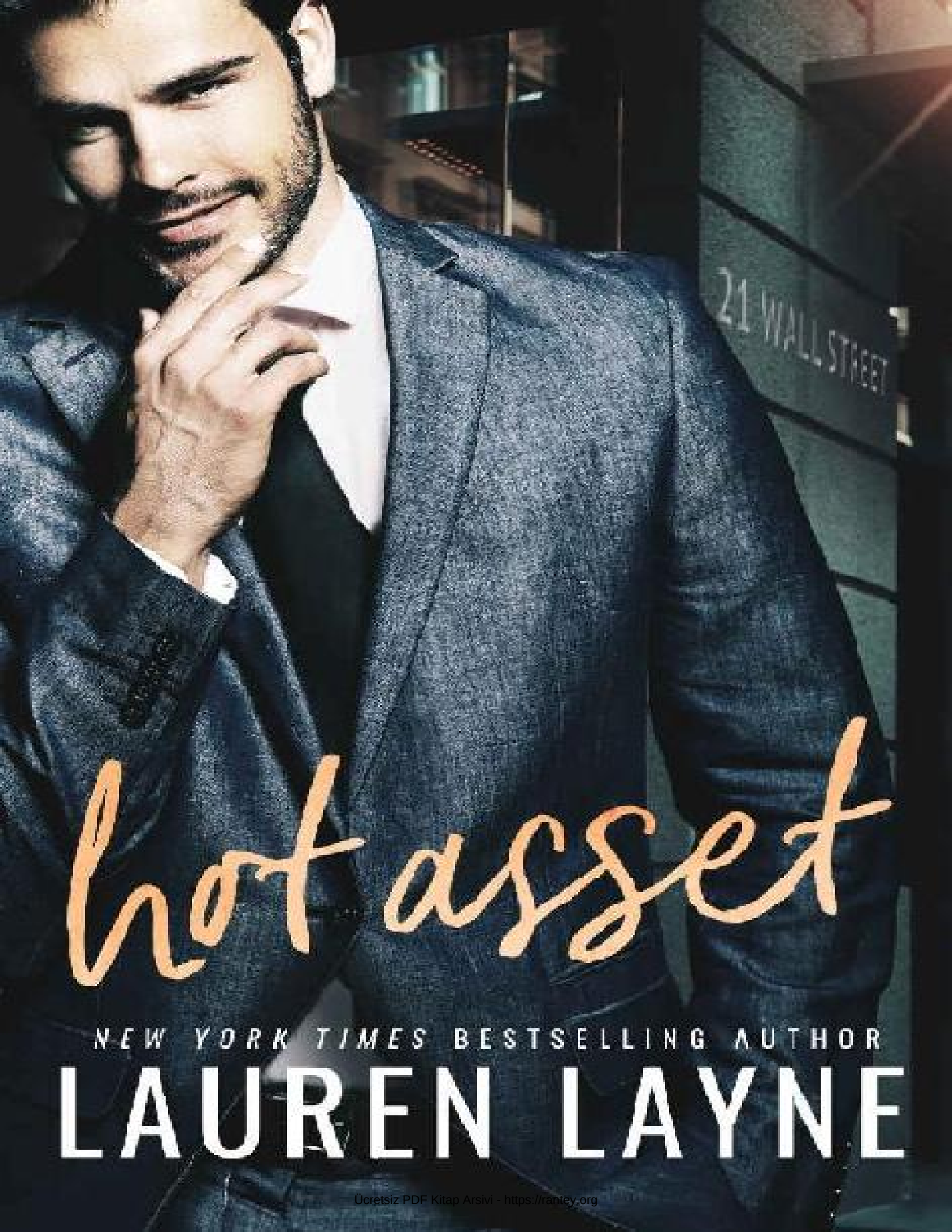
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

21 WALL STREET

hot asset

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAUREN LAYNE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

hot asset

LAUREN LAYNE'İN DİĞER KİTAPLARI

Evet, Hayır

Çalıştırmaya Hazır

Podyum Damat

Stiletto ve Oxford

Öpüşmeden Sonra

Birlikte olduğunuz kişiyi sadece bir geceliğine sevin.

Aşkın Zorluğu Karşı Konulmaz Bir Şekilde Senin Keşke Benim Olsaydın
Senin Gibi Biri Senin Baş Belası Olduğunu Biliyordum Sanırım Seni
Seviyorum Beklenmedik Aşk (bağımsız romanlar) Bulanık Çizgiler

İyi Kız

Aşk Hikayesi

Utanç Yürüyüşü

Noel İçin Bir Eski Sevgili: Düğün Güzelleri

Bugünden İtibaren (kısa roman) Sahip Olmak ve Tutmak İyi Günde Kötü
Günde Sevmek ve Değeri Vermek New York'un En İyileri

Taze Ben

Beni Çal

Kelepele Beni

Kefaret

O Kırık Kalpli Değil mi?

Ezilmiş

En İyi Hata

Sadece Seninle

Sizin İçin Yapıldı

hot asset

LAUREN LAYNE

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2018 Lauren Layne'e aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

Montlake Romance, Seattle tarafından yayınlanmıştır. www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance, Amazon.com, Inc. veya iştiraklerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781503901063

ISBN-10: 1503901068

Kapak tasarımı Letitia Hasser'e, kapak fotoğrafları ise Wander Aguiar'a aittir.

*Mesih aşkına—
Editör olarak en iyi yazılarımı ortaya çıkardığınız için
teşekkür ederim.
ve bir arkadaş olarak en iyi yönlerimi ortaya çıkarmak*

İÇİNDEKİLER

- 1 İAN
- 2 LARA
- 3 İAN
- 4 LARA
- 5 İAN
- 6 LARA
- 7 İAN
- 8 LARA
- 9 İAN
- 10 LARA
- 11 İAN
- 12 LARA
- 13 İAN
- 14 LARA
- 15 İAN
- 16 LARA
- 17 İAN
- 18 LARA
- 19 İAN
- 20 LARA
- 21 İAN
- 22 LARA
- 23 İAN
- 24 LARA
- 25 İAN
- 26 LARA
- 27 İAN
- 28 LARA
- 29 İAN
- 30 LARA
- 31 İAN
- 32 LARA

33 İAN
34 LARA
35 İAN
36 LARA
37 İAN
38 LARA
Epilog LARA
YAZARIN NOTU
ÖN İZLEME: ZORLU SATIŞ
1. MATTA
YAZAR HAKKINDA

Kağıt üzerinde tam bir pislik herifim. Evet, sizin söylemenize gerek kalmasın diye ben söyledim.

Bana inanmıyor musunuz? İşte size Ian Bradley hakkında kısa bir bilgilendirme:

Şu an üzerimdeki koyu gri takım elbise ilk arabamdan daha pahalı. Boyum 1.88, saçlarım siyah, gözlerim mavi ve her gün spor yapıyorum, yani o takım elbiseyi iyi taşıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur herhalde, ki biliyorsunuz anlıyorsunuzdur.

Otuz iki yaşındayım ve Wolfe Investments'ta yatırım brokeriyım—hem de direktör seviyesinde—ve çok teşekkür ederim. Kısacası, çok çalış, çok eğlen, şirketin yazılı olmayan mottosu diyebiliriz.

Köşe ofisim, yedi haneli bir maaşım, Manhattan'ın Finans Bölgesi'nde şık bir dairem var ve asla aynı kadınla iki kez birlikte olmuyorum—çünkü buna gerek duymuyorum.

Yale'de okuduğumu söylemiş miydim? Sınıfımın birincisi olarak mezun oldum ve üniversite hayatının o meşhur kötü kararlarının hepsini de yaşadım. Hem başarılı bir sosyal hayata sahip olmak hem de Ivy League'de en yüksek dereceyle mezun olmak hiç de kolay bir iş değil, size söyleyeyim.

Yani, dediğim gibi, ben esasen "Wall Street'in ahmak heriflerinin" sembolüyüm.

Ama henüz bana kızmayın, çünkü Ian Bradley posterinde yazmayan şey şu:

Kardeşlik grubumun geri kalanının aksine, o Ivy League eğitimini bir vakıf fonu ve dört nesildir Yale mezunlarının desteğiyle elde etmedim.

Daha ziyade üç iş, bir akademik burs ve bir sürü mali yardım sayesinde oldu.

Çocukken kaşığım gümüş değil, plastikti ve Güney Philadelphia'daki huysuz ama iyi kalpli bir benzin istasyonu görevlisi tarafından verilmişti, çünkü koruyucu ailemin çoğu benim yemek yiyip yemediğimi umursamıyordu.

Az önce bahsettiğim o rahat köşe ofis mi? Benimki tamamen azim ve yaklaşık on yıllık uykusuzluğun sonucu.

Ve bu yedi haneli maaş bana Manhattan'da şık bir çatı sağlarken, aynı zamanda çalışmaya istekli olan Philadelphia'daki koruyucu aile yanında yaşayan çocukların üniversite eğitimini de mümkün kılıyor.

Alaycı bir şekilde yavaşça alkışlamaya başladınız mı? Evet, bu adil.

Ama asıl nokta şu ki, uğruna çalıştığım ve amansız bir çalışma ve çabayla elde etmediğim tek bir şey bile olmadı.

O gelene kadar.

Ve hikayem işte tam da burada başlıyor.

1. Hafta: Pazartesi Öğleden Sonra

Bugün "Birleşme Pazartesi" ve saat üç, daha fazla kafeine ihtiyacım var.

Pazartesi, şirketler arasında bir sürü birleşmenin duyurulduğu gün. Wolfe Investments'taki meslektaşlarım ve benim için bu, listeye uzun uzun bakmak, telefon görüşmeleri yapmak, hangi birleşmelerin büyük, hangilerinin dikkat çekici ve hangilerinin önemsiz olduğunu anlamaya çalışmak anlamına geliyor.

Başka bir deyişle, gerekli ama özellikle geç saatlere kadar süren bir gecenin ardından insanı uyuşturan bir şey... ve benim dünyamda tüm geceler geç saatlere kadar sürüyor zaten.

Starbucks'a gitmek için ofisimden çıktım ve tam o anda karşıdaki ofisin kapısı açıldı ve dar kırmızı bir elbise giymiş, göz alıcı bir esmer kadın bana yavaşça gülümsedi. "Merhaba, Ian."

Meslektaşına gülümseyerek karşılık verdim. "Joss."

Kapı çerçevesine yaslandı ve göğüs dekoltesini vurgulamak için stratejik olarak kollarını kavuşturduktan sonra beni yavaşça süzdü. "Meşgul müsün?"

İncelik onun güçlü yanı değil. Hatta Wolfe'deki hiçbirimizin de değil.
"İşte bu kadar."

Gözlerini kısarak, "Seni buralarda hiç görmedim," dedi.

Beni birçok yerde görmüştür. Sadece geçen hafta alkolün etkisiyle yaptığım ve tekrarlamaya hiç niyetim olmayan hatadan beri beni çıplak görmediğini kastediyor. Bunun sebebi onun çekici olmaması değil, ben aynı hatayı tekrarlamayı sevmemem.

İtiraz sona erdiği an, temyiz süreci de sona erer.

Bundan gurur duymuyorum ama hep böyle olmuştur—sanırım arızalı kablolamadan kaynaklanıyor.

"Özür dilerim, çok meşguldüm." Ona göz kırptım, sonra koridorda ilerlemek için döndüm.

"Kennedy buralarda mı?" diye seslendi arkamdan.

Bu çok açık soruya hafifçe sıırttım. Eğer beni kıskandırmaya çalışıyorsa, her iki konuda da yanılıyor. Ben kıskanç değilim ve Kennedy Dawson ofiste ilişki yaşamaz. Yaşasa bile, arkadaşım benim artıklarına dokunmaz. Wall Street'in bir erkeklik kuralı var.

"Hiçbir fikrim yok," diye seslendim arkamdan.

Pazartesi günü Starbucks'taki baristama beş dakika içinde orada olacağımı bildirmek için mesaj atıyordum (yirmi dolarlık bahşişle içeceğim hazır olacakken sırada beklemenin bir anlamı yoktu), tam o sırada mola odasındaki mükemmel kadın bacakları dikkatimi çekti.

Yavaşça, neyle karşı karşıya olduğumu anlamaya çalışıyorum. Baldırları tanıyamıyorum. Kalçayı veya ince beli de tanımıyorum, ama kesinlikle yetişkin bir amigo kız fantezisini andıran uzun sarı atkuyruğunu hatırlardım.

Sıcak. Çok sıcak.

Yine de yapacak işlerim var ve tam oradan geçip gidecekken kadının kendi kendine konuştuğunu duydum. "Sekiz farklı süt seçeneği nasıl olabilir ki?"

Sesindeki gerçek şaşkınlığa gülümsedim. İki elimi de ceplerime sokarak, yüzünün vücudu kadar harika olup olmadığını kendi gözlerimle görmek için mutfağa girdim. "Şey, uzman değilim ama aklıma gelenler şunlar: tam yağlı, %2 yağlı, yağsız, soya, şekersiz badem, vanilyalı badem, hindistan cevizi..."

Sesimi duyunca hızla arkasına döndü ve onu yüz yüze görünce başım biraz geriye doğru savruldu.

Onu tanıdığım için değil, tanımak istediğim için. O tuhaf an için, bu kadın sanki benim için yaratılmış gibi geldi.

İşin en kötü yanı ne biliyor musunuz? O benim tipim bile değil.

Gülüşü çekici, çabuk gülen, harika vücutlu ve ne aradığımı iyi anlayan kadınlardan hoşlanıyorum: sadece bir gecelik güzel bir zaman geçirmek.

Bu kadın... İyi bir zaman geçirmenin ne olduğunu anlayıp anlayamayacağından emin değilim, hatta poposuna tokat yese bile. Sarı saçları ortadan ayrılmış, iyi kız yüz hatlarından uzaklaştırılmış. Göğüsleri pek dolgun değil ve kalçalarının kıvrımları ikinci bir bakışı hak etse de, bluzu ve düzgün eteği tamamen iş kıyafeti, sütyeni muhtemelen beyaz ve pamuklu. Ya da daha kötüsü, bej ve pamuklu. Kocaman, kahverengi ve çirkin çantasına hiç girmeyeyim bile.

Muhteşem bacakları dışında, onu neden santim santim incelemeye can attığımı açıklayacak hiçbir şey yok.

Gözlükler hariç.

Evet, kesinlikle gözlükler benim için çok önemli.

Seksi siyah çerçeveler, hafifçe yaramaz kütüphaneci havası veren, tam anlamıyla fantezi malzemesi. Geniş, mavi bakışlarının seksi etkisini daha da artırıyorlar...

Şüpheli.

Bir elinde dosya klasörü tutuyor ve diğer elinin avucuna köşesine vuruyor, bana şöyle bir göz gezdirirken hiçbir şey söylemiyor.

Bakışları tekrar benimkine kaydığında, kadınlardan genellikle aldığım hayranlık dolu gülümsemeyi bekliyordum, ama o...

Sıkılmış?

Bu da beni dengesiz hissettiriyor. O kadar dengesiz ki, akıcı bir tanışma cümlesi kurmak yerine, tezgahdaki makineye başımı sallıyorum. "Bununla ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?"

Kaşları kalktı. "Ne konuda yardıma ihtiyacım var? Düğmelere basmak mı?"

İstedığınız zaman düğmelerime basabilirsiniz.

Gözleri kısılıyor ve sanki söylemediğim şeyleri okuyup yetersiz bulmuş gibi hissediyorum. Sinirleniyorum. Ama aynı zamanda merak da ediyorum. Uzun zamandır böyle bir meydan okumayla karşılaşmamıştım.

Ona doğru bir adım daha yaklaştım, espresso makinesine doğru ilerledim. Yakınlığımdan en ufak bir şekilde bile rahatsız olmadı, bu yüzden makineye yaslandım ve elimle üst kısmına hafifçe vurdum. "Söylemeniz yeterli. Size bunu açıklamaktan mutluluk duyarım, küçük hanım," dedim abartılı bir aksanla.

O da aynı şekilde karşılık veriyor, kirpiklerini kırıştırıyor; gözlükleri bu hareketi daha da alaycı hale getiriyor. "Ah, yapabilir misin?"

Gülümsedim, ondan beklediğimden daha çok keyif aldım. "Ne içiyorsun?"

"Kahve."

Gözlerimi devirdim. "Ne tür?"

"Kafeinli," diyor, şirket kupalarından birini çıkarıp musluğun altına koyarken ve standart filtre kahve seçeneğine basarken.

"Sıkıcı," diye ilan ediyorum.

"Klasik," diye karşılık veriyor.

Ona yavaşça gülümsedim. "Starbucks'a gidiyorum. Sana gerçek bir içecek ısmarlayayım."

Bardağını kaldırıyor. "Bununla yetinebilirim."

"Başka bir şeyle daha iyi olabilirsin," diyorum sesimi alçaltarak.

Gülerek beni şaşırttı; hem de cilveli, nefes nefese bir gülüş değil, bana yönelik bir gülüş. "Ciddi misin? Bu replikler genellikle işe yarıyor mu?"

"Gerçekten mi?" Hafifçe gülümsedim. "Evet."

"Şey,"—kahvesinden bir yudum alıyor—"bayılmayı taklit etmem gereken zamanı bana bildirin lütfen."

Benim yanımda hiçbir şeyi taklit etmezsin, sevgilim.

Sağ elimi uzatıyorum. "Ian Bradley."

Elini görmezden gelip başını salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Öne eğilip fısıldadım: "Şimdi bana adınızı söylemeniz gereken nokta."

Öne eğilip fısıldayarak, "İşte tam bu noktada, sunduklarınızla ilgilenmediğimi anlamalısın," dedi.

Meydan okuma kabul edildi.

Etrafımda dolaşmaya başladı, belli ki uzaklaşmayı planlıyordu, ama ben buna izin vermeyecektim. İleri adım attım. "Benimle içki iç."

"Hayır, teşekkür ederim." Reddedişinde neredeyse eğlenmiş bir ses tonu vardı.

“Neden olmasın?” Soruyu hafif tutuyorum ama dürüst olmak gerekirse, bilmek istiyorum. Bir kadının bana hayır demesi nadirdir, hele ki umrumda olması daha da nadirdir. Ama işte buradayım, onu çıplak hayal ediyorum ve o, daha ilgisiz görünemezdi.

“Ah, pek çok sebep var,” diyor sinsi bir gülümsemeyle, elindeki dosyayı boynuma doğru uzatarak. “Öncelikle şu yeni morluk.”

Elimle lekeyi kapatma isteğine karşı koyuyorum. Dün geceki o küçük vampir eğilimli barmene lanet olsun.

“Hım,” diye düşündüm. “Emin misin, öpücük izi mi? Belki de kuru temizleyicimin gömleğime yaptığı şeye kötü bir reaksiyondur.”

Gizemli sarışın kadın kahve fincanını kaldırıyor. “İşte bu da başka bir sebep. Kaşıntısı olan bir adamdan hoşlanmıyorum.”

Keskin dilinin cazibesine her zamankinden daha çok kapılmış bir şekilde gülüyorum. “Sen kimsin?”

“İçkiye davet ettiğin için pişman olacağın biri,” diyor, içten içe gizli bir sırrı olduğunu ima eden küçük bir gülümsemeyle.

“Neden-”

“İan.”

Sözümü kesen kişiye doğru döndüm, karşısında asistanım Kate’i görünce sinirimi bastırmaya çalıştım...

Dehşete kapıldım.

Doğrulup bir anlığına Blondie’yi unutuyorum. “Kate, ne haber?”

Yutkunarak yanımda oturan kadına tedirgin bir bakış attı. “Seni her yerde aradım. Telefonuna cevap vermiyorsun...”

“Kahretsin, son toplantımdan sonra ‘Rahatsız Etme’ modundan çıkarmayı unuttum,” diyerek telefonumu cebimden çıkardım. Tahmin ettiğim gibi, Kate’ten dört cevapsız mesaj ve üç cevapsız arama vardı.

İlk mesajını okuduğumda midem alt üst oldu; ikincisinde ise kalbim duracak gibi oldu.

Kate’in dehşet dolu ifadesini şimdi anlayarak ona baktım. “SEC burada mı?”

Aman Tanrım.

ABD Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu, mali suçlara karşı hükümetin bekçi köpeğidir; ancak pek de etkili ve kullanışlı bir bekçi köpeği değildir.

Hayır, SEC, ayak bileklerini ısırma, her yere pislemeye ve nihayetinde kendi büyük egoları dışında kimseye hiçbir değer sağlamadan büyük bir baş belası olmaya kararlı, havlayan küçük bir kucak köpeği gibidir.

"Kimin peşindeler?" diye soruyorum.

Ama ben zaten biliyorum. Kate ile yeterince uzun süredir çalışıyorum, yüzündeki o ifadeyi, bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorum.

Peşindeler.

Ve arkamdaki isimsiz sarışın kadın kahvesinden sakince bir yudum aldığı anda, Kate'in neden bu kadar dehşete kapılmış görüldüğünü birden anladım.

Bu sadece SEC müfettişinin beni soruşturuyor olmasından kaynaklanmıyor...

Çünkü sadece bir tanesiyle flört ediyordum.

Yavaşça dönüp kadına baktım ve o da kolunun altına dosyayı sıkıştırıp sonunda elini uzatarak kendini tanıtırken, eğlendiğini gizlemeye bile çalışmadı.

Gözlerimiz buluştuğunda midemde buz kesilse de, alışkanlık gereği elini sıkıyorum. Hayalimdeki iyi kız kütüphaneci gitti, onun yerine kâbusum geldi: Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu.

Rahatsızlığımı fark edince daha da geniş bir şekilde gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Bradley. Ben SEC'den Lara McKenzie. Size içeriden bilgiye dayalı işlem yapmaktan dolayı soruşturma altında olduğunuzu bildirmek için buradayım."

1. Hafta: Pazartesi Öğleden Sonra

Bundan bu kadar keyif almam yanlış mıydı? Belki de.

Bunu şampanya ile kutlamak istemem doğru mu?

Yalnız başıma içmezsem hayır.

Telefonumu çıkarıp en yakın arkadaşşıma/oda arkadaşşıma mesaj atıyorum; kendisi sadece şampanya içmeye her zaman hazır olmakla kalmıyor, aynı zamanda serbest çalışan bir model olduğu için Pazartesi günleri saat üç buçukta müsait olma ihtimali en az %50.

Mutlu saatler mi? diye mesaj atıyorum, üstüne bir de şampanya emoji ekliyorum.

Gabby hemen cevap verir. Kimsiniz ve en yakın arkadaşşımin telefonunu nasıl çaldınız?

Gözlerimi deviriyorum. Benim, Gab.

Kanıtla. Nasıl tanıştık?

Boca'daki tuvalet kabininin altından tampon geçti.

Süper mi, Hafif mi?

Aman Tanrım, içki içmek ister misin yoksa istemez misin?

Bana akşam 6'dan önce içki içmek için ilk defa mesaj atıyorsun. Şüphecililiğimi anlıyorsun herhalde.

Haklı. Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu'nda araştırmacı olarak yaptığım iş, esnek çalışma saatlerine ve gündüz içki içmeye pek izin vermiyor.

Aslında, dürüst olmak gerekirse, muhtemelen dünyadaki en sevimsiz iş. Ama ben bu işte iyiyim ve nihai hedefime giden yolda gerekli bir adım: FBI.

Büro benim kanımda var; babam da ajan, annem de ajan.

SEC'deki görevimi tamamladıktan hemen sonra ajan olacağım. Bakın, babam Ulusal Güvenlik, annem ise Bilim ve Teknoloji alanlarında çalışıyor olsa da, bu alanların hiçbiri kendi kariyer hedeflerim için pek faydalı değil.

Beyaz yakalı suçlar biriminde çalışmak istiyorum. Sanat hırsızlığıyla, Ponzi dolandırıcılığıyla ve her gün binlerce insanın hayatını alt üst eden, vicdan azabı bile duymayan o kurnaz suçlularla uğraşmak istiyorum.

Ama... Orada yerimi kendim kazanmak istiyorum, annemin ya da babamın telefon etmesiyle değil. SEC'de geçirdiğim zaman, herhangi bir giriş yolu kadar iyi; sadece Quantico'nun dikkatini çekmek için büyük bir fırsat yakalamam gerekiyor.

SEC çevrelerinde dolaşan söylentilere göre, Ian Bradley davası her şeyi değiştirecek olan dava olacak.

Bu yüzden şampanya.

Gabby ile otuz dakika sonra Lower East Side'daki dairemizin köşesinde bulunan bir şarap barında buluşmaya karar verdik.

Telefonumu çantama geri koyarken, Ian Bradley'nin haberi öğrendiğindeki yüz ifadesini görmenin beklenmedik keyfine hâlâ gülümsüyordum. Başkasının "aman tanrım" anından zevk almak kulağa korkunç geliyor biliyorum, ama mesele şu ki... Bu Wall Street adamları... sanki... nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum.

Sanki gerçek değiller.

Objektif olarak, elbette oksijen soluduklarını ve kırmızı kan akıttıklarını biliyorum. (Gerçi cuma gecesi dışarıda karşılaştığım bazılarının tek malt viski kanıyla kanadığına da şaşırمام.) Sadece çok kendinden eminler, bizden farklı bir boyutta yaşadıklarına çok inanmışlar.

İşte bir örnek:

Geçen hafta Gabby, çatı katındaki dairesinin oturma odasında Steinway marka bir konser piyanosu bulunan bir emlakçıyla eve gitti. Gabby ona piyano çalıp çalmadığını sorduğunda, adam tuşlara hiç

dokunmadığını söyledi. Dekorasyoncusu, piyanoyu ona "gösterişli bir parça" olarak önermişti.

Özür dilerim, ama bunu bir saniyeliğine durdurabilir miyiz?

Kendi şehrimde, "gösteriş amaçlı" parçalarının maliyeti yıllık gelirimden iki katından fazla olan insanlar var.

Bunun tersine bir snobizm olduğunu anlıyorum, ama hadi ama.

Her neyse.

Soruşturmama resmi olarak bu haftanın sonlarına doğru başlayacağım, ancak istatistiksel olarak konuşursak, Ian'ın içeriden bilgiye dayalı işlem yapma suçu, kaynağımızın iddia ettiği kadar büyük olasılıkla doğru. En büyük firmalardan birinin en büyük isimlerinden biri. Bu da en çok paraya sahip olduğu anlamına geliyor. En çok para, en çok kaybetme ve en çok kazanma anlamına geliyor. Bu da hile yapmaya en çok teşvik eden şey demek.

Ian da tam beklediğim gibiydi. Şirketin internet sitesindeki fotoğrafı, Wall Street brokerının tipik bir fotoğrafı gibiydi: pahalı saç kesimi, pahalı dişler, pahalı takım elbise, pahalı bronzluk.

Şahsen, daha da...

Şey, o... fazla abartılıydı. Çok uzundu. Çok çekiciydi. Çok erkeksiydi.

Ayrıca... muhteşem. Gerçekten, göz kamaştırıcı derecede, gözlerinizi acıtacak kadar muhteşem.

Ama o da bunun farkında.

Adamı araştırmıyor olsaydım bile, onun tekliflerini geri çevirirdim. Bu tarz adamlar bana göre değil. Onların gösterişine, göz kamaştırıcı tavırlarına ve böbürlenmelerine tahammülüm yok, onların da benim kurallarına ve düzenime ayıracak zamanı yok.

Peki Ian Bradley yakışıklı mı? Evet. Hem de çok. Ama yakışıklı olmasına gerek yok. Biraz sade, hatta biraz sıkıcı biri de yeter ki sadık olsun. İş yerinde yeni bir davayla ilgili heyecanlandığımda veya cumartesi günlerimi Quantico uygulamamı güncelleyerek geçirdiğimde aldırmayacak biri olsun yeter.

Önce profesyonel hayat, sonra özel hayat. İkisini birden idare edemeyeceğimi kabul ettiğimden beri kendimle yaptığım küçük bir anlaşma bu.

Tam metroya doğru yürümeye başlamıştım ki, bir erkek sesi adımı seslendi.

Ian'ın Wolfe Investments'ın döner kapılarından çıkıp doğruca bana doğru geldiğini görünce şaşırdım. Dudaklarımı birbirine bastırdım, bu ani sürpriz beni dondurdu ve yoluma devam etmemi engelledi.

Sürprizlerden hoşlanmıyorum.

Genellikle soruşturduğum kişiler benden her ne pahasına olursa olsun kaçınırlar. Kuralları şimdiden çiğnemeye başlamış olması, soruşturmanın öngörülebilir bir şekilde ilerlemesi açısından iyiye işaret değil.

Ve ben öngörülebilirliği severim.

Yine de, iş iştir, bu yüzden yüzüme profesyonel bir gülümseme yerleştiriyorum, o yaklaştıkça garip bir farkındalık kıvılcımı hissetsem bile. Ofisteki Ian Bradley, hep esprili tek satırlık sözler, yüzeysel bir çekicilik ve çapkın bir özgüven sergiliyordu. Ama bu Ian... kısacası, Ian Bradley ve Wolfe Investments'taki ekibinin neden Wall Street'in Wolfe'ları olarak anıldığını anlayabiliyorum; çok çekiciler, inanılmaz derecede zenginler ve sonuçları umursamadan tam olarak istediklerini elde etmeleriyle tanınıyorlar.

Ian güneş gözlüğünü takıyor, delici mavi olduğunu bildiğim gözlerini gizliyor. Tam önümde duruyor, gerekenden biraz daha yakın, ama ben geri adım atmayı reddediyorum.

Tanrım, ne kadar güzel kokuyor. Erkeksi ve pahalı. Ne kadar sinir bozucu!

"Tekrar merhaba," diyorum ona en sıradan "SEC gülümsememi" göstererek.

Gülümsemiyor ve güneş gözlükleri takılı olsa bile, on dakika önce tanıştığım Ian Bradley'den çok farklı bir versiyonuyla karşı karşıya olduğumdan her zamankinden daha eminim. Daha tehlikeli bir versiyonuyla.

"Sana iyi geldi mi?" diye alçak sesle soruyor.

Gülümsemem soluyor. "Affedersiniz?"

"Şuradaki küçük oyununuz işte." Başını ofise doğru eğdi. "Eğlendiniz mi?"

"Aslında evet," diyorum, çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırarak.

Yaklaştı ve ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. "Nereden böyle bir şey yapmaya cüret ediyorsun? Ofisime gelip, flört etmeye—"

"Flört mü ediyordun?" diye öfkeyle sözünü kestim. "Ben sadece bir fincan kahve almaya çalışıyordum. Don Juan gibi davranan sensin."

"Çekici bir kadını içkiye davet ettiğim için özür dilemeyeceğim," diye tersledi.

Burun kıvırdım. "İltifatları gerçekten ilgilenen birine sakla."

Başını salladı. "Eğer bunun bir iltifat olduğunu düşünüyorsanız, gerçekten de berbat bir aşk hayatınız var demektir, Bayan McKenzie."

Sözleri biraz fazla canımı yaksa da, acıyı savuşturup bir adım daha yaklaştım. "Şunu açıkça belirtelim Bay Bradley, ikimizin de iyiliği için. Geniş omuzlar ve iyi oynanmış bir laf karşısında aklımı kaybedip her türlü yanlışlığı görmezden geleceğimi düşünen ilk Wall Street iş adamı olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Bu oyunun sinsi baştan çıkarmayla kazanılacağını düşünen ilk kişi olduğunuzu mu sanıyorsunuz?"

Ağzı açık kaldı. "Ne yani? Sinsi baştan çıkarmamış, yalan!"

Onun itirazını görmezden gelip nutkuma devam ettim. "Günümüz dünyasında kadın olmak kolay bir iş değil, SEC'de kadın olmak ise çok daha zor. Ama Bay Bradley, lütfen dikkatlice dinlemenizi istediğim kısım şu: Adaleti arayan bir kurumda çalışmayı seviyorum. Ticaret, hisse senedi ve para dünyasında kimsenin kanun üstünde olmaması gerçeğini seviyorum. Ne Martha Stewart ne de siz."

Bir adım geri çekilip kollarını kavuşturdu. "Suçlu olduğu kanıtlanana kadar masumdur, bu iş böyle mi yürüyor?" Koyu renk gözlüklerin ardında gözlerini göremiyorum ama bakışlarının sıcaklığını hissediyorum.

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama yorumu vicdanımı ince bir kağıt kesiği gibi yaraladı. Belki de az da olsa haklıydı. Tecrübelerime göre, içeriden bilgiye dayalı işlem söylentileri neredeyse her zaman doğrudur, ama bu varsayımda bulunabileceğim anlamına gelmez.

"Benim görevim gerçeği ortaya çıkarmak," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ya gerçek, duymak istediğiniz şey değilse?"

"Anlam?"

Bana doğru eğiliyor ve belirgin bir şekilde inatçı çene hattının altında hafif koyu sakal kıllarını görebiliyorum.

Lanet olsun, gerçekten de güzel kokuyor. Bu ne, sandal ağacı mı? Sedir mi? George Clooney'nin teri mi?

"Yani, sanırım benim suçlu olmamı istiyorsunuz," diyor kısık bir sesle.

"Bunu neden isteyeyim ki?"

"Kahramanlık kompleksin var," diye devam ediyor. "Kendi kötü adamlarını uydurmak zorunda kalsan bile dünyayı kurtarmaya kararlısın."

Alaycı bir şekilde, "Bu saçmalık," dedim.

"Öyle mi?"

Öyle mi?

Bu adamı daha üç dakika önce tanıdım ve nedense iki kez kendimden şüphe duymama neden oldu. Bu his alışılmadık ve son derece sinir bozucu.

Tıpkı önümdeki adam gibi.

Ona soğuk ve umursamaz bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Anladım. Beni içkiye davet etmen işe yaramadı, şimdi de bunu tersine çevirmeye çalışıyorsun. Aklımı karıştırmaya çalışıyorsun."

Şaşırtıcı bir şekilde, sırtı, önceki yoğunluğunun tüm izleri kaybolmuştu. "İşe yarıyor mu?"

"Aklımı mı karıştırıyorsun? Hayır."

"Peki ya baştan çıkarma?"

Gözlerimi devirme isteğine karşı koyarak kollarımı yana açtım. "Yine, bayılacak gibi bir işaret yok. Şüpheli suçlular benim tipim değil."

Bana hırlamasını bekliyordum ama gülümsemesi daha da genişledi, yine de keskin bir ifade vardı. "O zaman gözlerimin içine bakıp masum olduğumu söylemek zorunda kalacağın günü dört gözle bekliyorum."

"Eğer suçsuzsan, bunu mutlaka yapacağım," diyorum.

"Ama sen benim öyle olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sana söylemiştim, bunu öğrenmek benim işim."

"Harika. O zaman işler benim lehime sonuçlanırsa, belki bana bir içki ısmarlayabilirsin."

"Kesinlikle," diyorum, alaycılığımı gizlemeye hiç çalışmadan.

Çenesini ovuşturdu ve beni inceledi, sonra başını sallayıp arkasını döndü. "Görüşürüz, Bayan McKenzie."

Ölene kadar, hatta kendime bile inkar edeceğim ama bana dönüp bakmaması beni hayal kırıklığına uğrattı, çünkü gözlerimi onun uzaklaşan sırtından alamıyorum.

Çok geniş, çok kaslı, çok... bir sırt

Gah!

Topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaştım, o şampanyaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Ian Bradley ile bir içki içmek, gerçekten de öyle. Düşünebiliyor musunuz?

Suçlu olmasa bile, bu gerçekleşmeyecek.

Ve eğer öyleyse...

Kısacası, turuncu bir tulum içinde çok iyi görüneceğini bilsem de, onu hapishanede ziyaret etmeyeceğim kesinlikle.

1. Hafta: Salı Sabahı

“Ian. Hazırım.”

Vay canına. Bu bir ilk—hayatımda ilk kez bir kadının bana "benimle birlikte olmaya hazırım" demesinden nefret ettim.

Ayağa kalkıp Wolfe'un CEO'larının uzun süredir yönetici asistanlığını yapan Carla'ya cilveli bir şekilde göz kırptım. O da karşılık olarak göz kırptı, ama ofise girerken gerginliğimi pek de yatıştırmadı.

Patronlardan nefret ettiğimden değil. Hatta otoriteyle ilgili bir sorunum olduğunu bile sanmıyorum; bu daha çok arkadaşım Matt Cannon'ın işi. Üstlerime gelince, rapor verdiğim adam iyi biri. Genel müdürüm (doktor değil, yönetici direktör) Joe Schneider sert bir adam ama düzgün biri. Kabul ediyorum, kokteyl partilerinde kimsenin pek sevmediği türden bir adam çünkü işten başka bir şey hakkında konuşmayı bilmiyor. Ama ofiste saygı görüyor ve bu benim için yeterli.

Ancak bugün Joe ile ilgilenmiyorum. Ya da en azından sadece Joe ile değil.

Bugün onun patronlarıyla, yani şirketin CEO'larıyla görüşüyorum.

Sam ve Sam Wolfe ile (evet, doğru okudunuz) birkaç kez görüştüm. CEO'lar beni çok seviyor. Ben onların en değerli varlığıyım. Bunu onlar da biliyor, ben de biliyorum. Yılbaşı partileri, bağış toplama etkinlikleri ve üç aylık toplantılar arasında üst düzey yöneticilerle bolca yüz yüze görüşme fırsatım oldu.

Ama bu sefer durum tamamen farklı. Ne muhabbet var, ne sırtımı sıvazlıyorlar, ne de gelişimde bana gülümsüyorlar. Yüzlerindeki kasvetin ve

odanın gerginlik kokusunun fazlasıyla farkındayım.

Olması gerektiği gibi. SEC, Wall Street'i avucunun içine almış gibi bir izlenim vermeyi seviyor, ancak Wolfe'un onların dikkatinden uzak durma konusunda -çoğunlukla- bir ünü var. Wolfe'u yıllar sonra ilk kez SEC'in radarına sokan kişi olmaktan nefret ediyorum.

En sinir bozucu olanı da, bunun ne anlama geldiğini hiç anlamıyor olmam.

Bu toplantıya davanın ayrıntılarıyla ve belki de nasıl mücadele edeceğime dair bir stratejiyle girme fırsatım vardı. Tek yapmam gereken, dün onu kaldırımda köşeye sıkıştırdığımda Lara McKenzie'nin rolünü tam olarak doğru oynamaktı.

Büyük bir hata yapmıştım.

Ondan davanın detaylarını öğrenmek için ikna etmeyi başaramamıştım, üstelik denemeyi de unutmuştum. Gözlüklerinin ardındaki o kocaman gözler beni çıldırtıyordu. Bir de o ukala ağzı, o dar eteği...

Birisi öksürdü ve ben de masanın karşısında oturan iki Sam'e başımla onay verdim.

Onlar korkutucu bir ikili.

Her şeyden önce, evliler.

Babasından CEO unvanını devraldıktan sadece birkaç gün sonra Samuel Wolfe Jr., rakip bir firmanın ortağı olan Samantha Barry ile evlenerek dünyanın en zengin güç çiftlerinden birini oluşturdu.

Uzun bir sessizlik anı yaşanıyor, sonra Sam—kadın Sam—ayağa kalkıyor. "Bunu boş ver. Kim viski ister?"

Viski, cin, ne olursa olsun. Bana bir beyaz şarap spritzeri bile ikram etseydi, yine de kabul ederdim.

Joe ve Samantha'nın kocası da içki için onaylayarak başını salladı. Anlaşılan, stresli olan tek kişi ben değilim.

Dört kadeh bolca burbon içtikten sonra hemen işe koyuldular.

"Sanıyoruz ki J-Conn'un peşindeler," diye duyurdu Samantha.

Ne hakkında konuştuklarını anlamam biraz zaman alıyor ve anladığımda hem sinirleniyorum hem de şaşırıyorum.

J-Conn, batmış ve birçok insanı büyük miktarda paradan mahrum bırakmış bir teknoloji şirketi. Ama beni ya da müşterilerimi değil. Ben J-Conn hisselerimi her şey berbat olmadan önce satmıştım ve diğer herkes gibi büyük zarara uğramamıştım.

Tahmin edebileceğiniz gibi, "Bunu nereden bildin?" gibi birçok soru soruldu ama kimse beni doğrudan ihbar almakla suçlamadı.

Şimdiye kadar.

Joe da benim gibi şaşkın. "J-Conn mu? Neredeyse bir yıl önceydi. Neden şimdi?"

Aklım karıştı.

Olaylar yaşanırken insanların J-Conn hakkında neden soru sorduğunu anlıyorum; Matt ve Kennedy bile bu olaydan zarar görmüştü, oysa onlar bu işin en iyileri.

O özel durumda, ben sadece... daha iyiydim.

Aylar boyunca herkes gibi J-Conn'un söylentilere konu olan "çığır açıcı" teknoloji duyurusunu yapmasını bekledikten sonra, ben bunun saçmalık olduğunu düşündüm. Herkes yüksek fiyattan alırken ben sattım.

Son derece riskliydi, ama karşılığını fazlasıyla verdi.

Buna sezgi deyin, zeka deyin, hatta şans bile diyebilirsiniz. Ama asla hile yapmayı kabul etmem.

Sam, doğrudan bana bakmadan kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi görünerek, "SEC'in yeni bilgiler aldığını varsayabiliriz," diyor. "Bunun J-Conn olduğundan emin değiliz, ancak Ian ve o anlaşmayla ilgili aylardır fısıltılar var."

"Bunlar tamamen çocuk oyun alanı dedikodusu," diye tersledim. "Yeni bir bilgi yok, çünkü elde edilebilecek bir bilgi de yok. Ben..."

Samantha hızla elini kaldırdı. "Orada durun." Derin bir nefes verdi. "Ian, sen en iyilerimizden birisin, ama eğer ifade vermek zorunda kalsaydık..."

Gözlerimi kapatıyorum. Şahitlik ediyorum. Bu olamaz.

"Anladım," diyorum sessizce. "İnkar edilebilirlik."

Henüz oraya ulaşmadık ama... ulaşabiliriz ve beni endişelendiren de bu.

Bu durumun tek olumlu yanı, SEC'in hâlâ gayri resmi soruşturma aşamasında olması. Eğer öyle olmasaydı, Lara McKenzie dün nezaket ziyareti yerine bana mahkeme celbi gönderirdi. Gayri resmi olması iyi, çünkü bu, bana karşı tam teşekküllü bir dava açmak için ihtiyaç duydukları kanıtlara henüz sahip olmadıkları anlamına geliyor.

Ama bu aynı zamanda kötü bir şey, çünkü bana "suçumun" ayrıntılarını anlatmak zorunda değiller.

Saçlarımı elimle düzelttim. "J-Conn?" diye tekrar sordum. "Ciddi misin?"

Samantha içini çekip omuz silkerek, küçük hareketlerine bir tutam küçümseme sıgıdırmayı başardı. Samantha Wolfe'u tek kelimeyle tanımlamam gerekirse, "sert" derdim. Elli yaşlarında, bakımlı, kusursuz rujlu bir çekiciliğe sahip.

Kocası ise tam tersi, en azından görünüş olarak. Kısa boylu, kel ve kravatı ne kadar düzgün olursa olsun, takım elbisesi ne kadar pahalı olursa olsun, her zaman hafif dağınık bir görünümü var.

Sam boğazını temizledi. "Yakında kesin olarak öğreneceğiz. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Konuştuğu insanlardan ve sorduğu sorulardan neyin peşinde olduğunu anlayabileceğiz."

"Bayan McKenzie'ye tam iş birliğimizi garanti ettik. İş birliği politikamızı sizin de paylaşıcağınızdan eminim," diye devam etti Samantha, bana anlamlı bir bakış atarak.

Talimatlar açık: İyi geçinin.

Ellerimi yüzüme götürüyorum. Bu gerçekten berbat. Objektif olarak, SEC'in yapması gereken bir işi olduğunu biliyorum. İşlevlerini anlıyorum; hatta saygı bile duyabiliyorum. Ama bu, tam anlamıyla bir cadı avı gibi geliyor. Buraya gelip, neden, ne zaman veya ne olduğunu söylemeden bizden işbirliği yapmamızı istemeleri...

İyi geçinmek istemiyorum.

Bununla savaşmak istiyorum.

Joe sanki düşüncelerimi okuyor. "Resmi bir soruşturma başlatılmadan önce bunun kapanmasına izin vermeliyiz, Ian. Bunu yapmanın en iyi yolu da..."

"Boyun eğmek mi? Asılsız suçlamalarına dayanarak istediklerini vermek mi?" Öfkemi gizlemeye çalışmıyorum bile.

Beni sakinleştirmek için zahmet bile etmiyorlar.

Konuşmaya başlamadan önce uzun bir sessizlik oluyor.

Sam, viskisinden bir yudum alarak, "Ian, uzun zamandır bizimlesin," dedi. "Seni seviyoruz. Seni dostumuz olarak görüyoruz."

"Aynı şekilde," diye homurdanarak başımı salladım.

Samantha, "Sektörün en iyi avukatlarına sahibiz," diyor. "Onlar şirketi ve içindeki herkesi, yani sizi korumak için buradalar."

Gözlerime bakıyorum. "Ama?"

“Ama,” diyor hafif bir gülümsemeyle, “eğer iş senin ya da şirketin arasında bir seçim yapmaya kalırsa...” Kocasına bakıyor.

“Ian, kendi iyiliğin için bağımsız bir avukat tutmalısın,” diyor Sam.

Bu yerinde bir tavsiye. Wolfe'un avukatları ne kadar iyi olursa olsun, SEC bana bir şey isnat etmeye karar verirse, şirket benimle bağlarını koparır ve böylece avukatlarına erişimimi keser.

Bana da bir tane lazım.

Bunu biliyordum. Lara McKenzie "SEC" ve "soruşturma" kelimelerini söylediği andan beri biliyordum. Ama bunu patronlarımdan duymak, durumu daha da gerçek ve ciddi kılıyor.

Joe dayanışma göstergesi olarak omzuma vuruyor ama bu boş bir jest. Beni daha çok rahatsız eden şeyin, hiçbirinin masum olduğuma inanmaması mı yoksa masum değilsem beni yüzüstü bırakacakları hissine kapılmam mı olduğundan emin değilim.

Sam boğazını temizledi ve toplantının bittiğini anladım. Yapabilecekleri her şeyi yaptılar, söyleyebilecekleri her şeyi söylediler. Ayrıca bana yeterince önceden uyarıda bulunarak kendi sorumluluklarından da kurtuldular, ki bunu takdir edebilirim sanırım.

Bardağımı kenara koyup ayağa kalktım. "Zamanınız için teşekkürler. Ve viski için de."

Samantha ayağa kalkıp masanın üzerinden uzanarak elimi sıkarken, "Bu durumda olan herkese aynı şeyi söyledik," dedi.

Başımı salladım, hem onun hem de Sam'in elini sıktım.

Joe, Sam'lerle konuşmak için geride kalmaya niyetli olduğunu belli ederek, "Daha sonra ofisinize uğrayacağım," diyor.

"Elbette."

“Ian.” Tekrar Sam’e, yani kadın versiyonuna döndüm. “Bayan McKenzie’ye soruşturması süresince katınızdaki batı konferans salonuna tam erişim izni verdik. Bu, onun sizi sevmesini sağlamanızda işinize yarayacak.”

Buna cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Ancak ofisime dönüp kapıyı kapattıktan sonra öfke başlıyor.

Ne Sam'lerde ne de Joe'da.

Hayır, öfkem çok özel bir hedefe odaklanmış durumda. Sarışın, gözlüklü, SEC mensubu bir kız ve onu en başından beri peşime salan yalancı pislik.

Gözlerimi sıkıca kapatıp paniği bastırmaya çalışıyorum. Kiminle savaştığımı ya da neden savaştığımı bilmediğim için bununla savaşamam. Bu kadar çok çalıştım, bu kadar yol kat ettim, sadece bir sarışın kabadayının kulağına bir yalancı fısıldaması yüzünden her şeyin yerle bir olmasına izin vermeyeceğim.

Telefonum cebimde titriyor ve kim olursa olsun onu görmezden gelmeye niyetliyim, ama sonra ismi görüyorum ve bu, asla görmezden gelemediğim tek kişi.

Karışan duygularımı yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum, sonra cevap veriyorum. "Dave. Merhaba."

"Merhaba evlat."

Gülümsüyorum. Dave Coving beni on dört yaşındayken yanına aldığından beri neredeyse yirmi yıl geçti, ama ben onun için her zaman sadece "çocuk" oldum.

"Ne haber?" diye sordum, sandalyeme çöküp dönerek yağmurlu sabaha baktım. Tabii ki yağmur yağıyor. Tek ihtiyacımız olan uğursuz bir gök gürültüsü, ve ben de o lanet Netflix dizilerinden birinin içinde olurdum.

"Televizyon bozuldu."

Alnımı ovuşturuyorum. "Bir şey mi çarptı?"

Öksürüyor, sesi iğrenç bir sigara öksürüğüne dönüşüyor ve beni ırkılıyor. Öksürüğü geçince, "Bir şişe," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. Şaşırtıcı. "Phillies kaybetti, ha?"

"Durgunluk dönemindeler," diye homurdanıyor. "Yanlış bir karara sinirlendim."

İçimi çekmeyi bastırıyorum. Şunu söyleyeyim ki, Dave öfkesine karşı verdiği mücadeleyi ilk kez kaybetmiyor ve bunun bedelini bir şişe bira ve televizyon ödedi.

Televizyonların hepsinin parasını ben ödüyorum.

Yapabileceğim en az şey bu. Adam dört yıl boyunca başımın üstüne bir çatı sağladı, üniversiteden Noel tatilinde eve dönebileceğim bir yer verdi ve bana asla kızmadı; bu da ondan önce gelen altı koruyucu aile için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

"Sana yenisini alacağım," diyorum, bir yandan da not almak için kaleme uzanıyorum.

"Teşekkürler," diyor sert bir şekilde. "Büyük ve gösterişli bir şeye ihtiyacım yok. Küçük ve ucuz bir tanesi yeterli."

“Elbette.” İkimiz de biliyoruz ki, yarın karavanına sığabilecek en büyük düz ekran televizyonu teslim ettirecek.

"Peki, sende ne gibi yenilikler var?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum. Dave'in hakkını yememek gerek, genellikle sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda arıyor ama aradığı şeyi alır almaz telefonu kapatmıyor. Telefonda yeterince uzun süre kalıp durumu kontrol ediyor. Ve neyse ki, gerçekten umursadığını varsayıyorum.

Genellikle ona en son iş başarılarımı veya Citi Field'daki loca koltuklarımı anlatarak en önemli anları özetlerim. Ancak bugün, ona gerçekleri anlatırken kendimi buldum.

"SEC peşimde."

“Ess-EE-Ne?”

“SEC. Bu bir kısaltma... kısaca Wall Street'in bekçisi diyebiliriz.”

"Ne yaptın?"

"Keşke bilseydim," dedim boynumu ovuşturarak. "Bir süre önce bir teknoloji şirketi hakkında içeriden bir bilgi aldığımı duydum, ama benim için yeni bir haber."

Dave homurdanarak, "Yani endişelenecek bir şey yok," dedi.

"Eğer bu 'içeriden bilgi' hakkında saçma sapan şeyler uyduran kişi benden daha iyi bir yalancıysa, bu mümkün."

Dave, bir başka siber saldırı turunda, "Saçmalık," diyor. "İşler zorlaştığında ne zamandan beri ayak bileklerinden tutuyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Güzelmiş, Dave. Çok içe dönük."

"Giriş-ne?"

"Boş ver." Burnumun köprüsünü çimdikliyorum.

“Bak,” diyor Dave derin bir iç çekerek. “Ben senin ailen değilim. Sana ders verme hakkım yok ama tanıdığım en inatçı herifsin. Her zaman istediğin her şeye sahip oldun, değil mi?”

Neredeyse her şey. Neredeyse her şey.

Ama bunu söylemiyorum. Dave'e beni evlat edinmesini ne kadar çok istediğimi söylemek için uygun bir zamanın olup olmayacağından emin değilim.

O anıyı hatırlayınca hafifçe gülümsüyorum. Aptal bir çocuktum, sadece iyi konuşsam ve asla pes etmezsem, evlat edinilme zahmetine değeceğini sanıyordum.

Hayır.

Ama sorun değil, güzel bir iş çıkartıyoruz.

"Merhaba?" diye sordu Dave huysuzca.

"Evet, hâlâ buradayım."

"Peki, bu SPT ile savaşacak mısın yoksa ne?"

Gülümsüyorum. "SEC. Ve evet, sanırım iyi bir kavgadan daha çok istediği bir şey yok."

"O mu?" Dave, kuru ve alaycı bir kahkaha attı. "Vay canına, neden daha önce söylemedin? Hayatta istediğin her şeyi yaptırabileceğin ve bunun kendi fikri olduğunu düşündürebileceğin tek bir kadın bile yok. Bunun da farklı olacağını sanmıyorum."

"Öyle," diye mırıldandım sandalyemde boş boş dönerek. "Dün benim saçmalıklarımın hiçbirine kanmadı."

"Dün. Bir gün sonra pes mi ettin? Sana hiç benzemiyor. Sen hep inatçı bir eşek gibiydin, dişlerini geçirip her çalının altına ateş yakardın..."

Sözleri karşısında donakaldım, anlam kazanmalarına izin verdim. Karışık mecazları bir kenara bırakırsak, Dave haklı.

Azim benim en büyük kozum; beni bugün bulunduğum yere getiren şey bu.

O kadar tembelleştim, o kadar kayıtsızlaştım ki, tek bir öğleden sonra defalarca reddedildikten sonra pes mi ediyorum?

On beş yıl koruyucu aile sisteminde kalmak beni yıldıramadı. Ne de bana ait olmadığımı açıkça anlatmaya çalışan Yale'li eski mezunlar.

İstediğimi elde etmek için mücadele ederim. Peki şu anda ne istiyorum?

Lara McKenzie dizlerinin üstünde, bana asılsız suçlama için affımı yalvarıyordu.

Pekala, dizlerinin üzerine çökme kısmı tamamen farklı bir fantezi. Ve bundan tamamen vazgeçmeye henüz hazır değilim.

"Dave, sen tam bir dahisin."

"Evet, evet. Peki televizyon ne zaman gelecek?"

Başımı gülümseyerek salladım ve hemen ilgileneceğimi söyledim. Telefonu kapattım, sonra asistanımı aramak için masa telefonumu aldım.

Kate ilk çalışta telefonu açıyor. "Sam'lerle olan toplantı nasıl geçti?"

"Tıpkı beklediğiniz gibi."

"Onlar mı—"

"Her şeyi daha sonra anlatacağım," diye söz veriyorum sözünü keserek. "Ama önce, Dave'e yarın başka bir televizyon alman için seni ikna edebilir miyim acaba?"

"Aman Tanrım," diyor ve klavyesinin verimli tıkırtısını duyuyorum. "Bu sefer ne oldu? En sevdiği hokey oyuncusu yine mi takas edildi?"

"Bu bir beyzbol acil durumuydu."

"Hımm. Tamam, hallediyorum. Başka ne yapabilirim ki? Kendimi işe yaramaz hissediyorum ve bunun benim tarzım olmadığını biliyorsun."

Gülümsüyorum. Biliyorum. Kate Henley beş yıldır asistanım ve onun minik, derli toplu görünümünün altında muazzam bir idari yetenek sakladığını öğrendim.

"Hayır, henüz bir şey yok..." Sözümü kesiyorum. "Aslında, evet. Eğer birine aşırı pahalı Starbucks içeceklerinin büyüsunü anlatmaya çalışıyorsanız—"

"Mocha Frappuccino, bol kremalı, bol çikolata parçacıklı," diyor hiç tereddüt etmeden. "Yanlış seçim yapamazsınız. Salı günkü baristanız Karen, değil mi?"

"Evet, ama ben hallederim." Bu, kendi başıma üstlenmem gereken bir zorluk.

"Ancak—"

"Yapacak bir şeyler arıyorsanız, Matt yine kendi takvimini yönetmeye çalışmaya başladı. Saat üçte üç tane randevusu var ama size söylemeye cesaret edemiyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" Kate tıslayarak bir ses çıkardı. "Tamam. Hemen ilgileniyorum."

Kate, tahmin ettiğim gibi telefonu yüzüme kapattı ve ben de salı günü barista olan Karen'e mesaj atarak iki mocha Frappuccino sipariş ettim.

Lara McKenzie dün Don Juan'ı gördüğünü mü sanıyor?

Henüz hiçbir şey görmedi.

LARA

1. Hafta: Salı Öğleden Sonra

Ofis malzemelerimin bulunduğu kutudan zımbamı çıkarırken toplantı odasının kapısı çalındı.

Başımı kaldırıp şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım, çünkü kapı eşiğine yaslanmış, hiç beklemediğim birini görüyordum.

Ian Bradley, açık gri takım elbisesi, siyah kravatı ve elinde tuttuğu iki köpüklü içeceğiyle kusursuz bir şekilde giyinmişti.

Zımbamı iki kez tıklatıp onu inceliyorum, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Yüz ifadesi dostça, ama mavi gözleri hesapçı.

“Bay Bradley.”

“Bayan McKenzie.” Kıpırdamıyor.

“İçeri girmek ister misiniz?”

Sırıtarak, "Zımbayı yere bırakmak ister misiniz?" dedi.

Tam o anda öne doğru adım atıyor, masadaki içeceklerden birini bırakıp bileğinin hafif bir hareketiyle bana doğru kaydırıyor. Başka biri yapsa içecek devrilir ve düşerdi, ama Ian bardağı masanın üzerinden mükemmel bir şekilde kaydırıp bekleyen elime getiriyor.

Starbucks bardağını kaldırıp inceliyorum. "Gerçekten mi? Rüşvet mi?"

“Barista yanlışlıkla iki tane yaptı. Birini Kate'e verebilirim...”

“Ah evet, asistanınız,” dedim fırsatı değerlendirerek. Kate Henley ile dün tanışmıştım ve ufak tefek esmer kadın hakkındaki ilk izlenimim, şimdiye kadar gördüğüm en iyi poker suratlarından birine sahip olduğuydu.

Bugün onu konuşmaya ikna etme çabalarından sonra varılan sonuç ne oldu?

Şimdiye kadar gördüğüm en iyi poker suratı.

"Beş yıldır sizin için çalıştığını söyledi," diyorum.

"Hım." Pencereye doğru yürüyor, aşağı bakıyor. "Sana berbat konferans salonunu vermişler. Diğerlerinin manzarası daha güzel."

"Buraya manzara için gelmedim."

"Hayır, buraya J-Conn yüzünden geldiniz," diyor arkasını dönerek.

Bu tahmin edilebilir bir oyun, bilgi avı. Kabul ediyorum, haklı. Ben J-Conn için buradayım ve Wolfe'un bunu tahminlerinin en başına koymasına pek şaşırmadım.

Ama bu benim ilk deneyimim değil.

Hiçbir şey söylemedim, bunun yerine onda herhangi bir gerginlik belirtisi olup olmadığını dikkatlice izledim, ancak hiçbir şey bulamadım.

"Neden şimdi?" diye soruyor sessizce. "On ay önce iflas eden bir şirket yüzünden neden peşimdesiniz?"

"Öyle demedik." Soru sormaya başladığım anda haklı olduğunu anlayacak, ama bugün değil. Ve bu oyunu onun şartlarına göre oynamaya hiç niyetim yok.

Bu bir oyun değil elbette.

Ama bana bakış şeklinden ve Starbucks içeceklerinden... Anlıyorum ki o da bunun bir Starbucks içeceği olduğunu düşünüyor.

"Pekala, diyelim ki varsayımsal olarak J-Conn yüzünden buradasınız," diyor Ian sakince. "Beni radarınıza almanız için ne olması gerekirdi?"

İçmeden bardağı kenara koydum. "Varsayımsal olarak, bir kaynağımız olurdu," dedim, ona zaten bildiği şeylerden başka bir şey söylemeden. "Şirketin geleceği hakkında içeriden bilgi sahibi olduğunuzu iddia eden bir kaynak."

"Kaynak kim?"

Burun kıvırdım. "Gerçekten mi? Bana aşırı pahalı bir kahve getiriyorsun ve her şeyi anlatacağımı mı sanıyorsun?"

"Ya da bayılabilirsin," diyor göz kırparak.

Bu sefer gözlerimi devirdim. "Çapkın olduğunu duymuştum ama itiraf etmeliyim ki, bunu hayal etmek gerçekten zor."

"Öyle mi?" Kollarını kavuşturup konferans salonu masasının kenarına oturdu. "Ne duydun? Belki de ellerimin becerikli olduğunu? Bir kadınla birlikteyken her zaman onun—"

Elimle işaret ederek, "Dur." dedim.

Aman Tanrım, burası ne kadar sıcak! G mleğimin düğmelerini açma isteğime karşı koyuyorum.

Sırttıktan sonra, umursamadığım i e eğime baktı. "  e eği deneyin, Bayan McKenzie."

"Teşekkürler, gerek yok," diye sertçe cevap verdim, kendime SEC'de  alışan Lara McKenzie olduğumu, Ian Bradley hayranı Lara McKenzie olmadığımı hatırlatmaya çalışarak.

Sanki işbirlikçi olmayan bir çocukmuşum gibi bıkkın bir i  çekişle ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Birkaç adım ötede durdu ve göz temasını kesmeden kenara koyduğum i e eği alıp uzattı. "Dene bakalım."

"Bu ilkel yöntem diğer kadınlarda işe yarayabilir ama—"

"Anladım," diye sözümü kesiyor, i e eğini kenara bırakırken. "Korkuyorsun.  izgilerinin düz, renklerinin siyah beyaz, kahvenin sıkıcı olmasını seviyorsun. Tanrı korusun, yeni bir şey denesen, biraz hayatın tadını çıkarsan—"

Kendimi durduramadan uzanıp i e eği kaptım. Parmaklarım onun parmaklarına değdi ve bu beklenmedik elektriklenme hissi o kadar yoğundu ki, neredeyse i e eği d ş r yordum.

Biraz daha yaklaşıyor. Kalabalıklaştırmak, korkutmak ya da öpmek için değil, şimdiye kadar kullandığı flört cümlelerinden milyon kat daha etkili, fısıltı gibi sessiz bir baştan çıkarma için.

Korkunç bir an için, ona doğru yaklaşmak, dudaklarımı çenesine değdirmek istiyorum...

Vay canına, birden farkına vardım. Adam gerçekten de  n  kadar iyi olabilirmiş meğer.

Bunu ona belli edemem. Etmeyeceğim.

Olduğum yerde kaldım, hafifçe eğildim, dudaklarımı aralayıp yeşil pipeti ağzıma koyarken gözlerim onun gözlerine kilitlendi. Soğuk, harika tatlı içecekten bir yudum aldım ve hayatımda hiç  ıkarmadığım türden bir "mmm" sesi çıkardım.

Gözleri önce şaşkınlıkla, sonra arzuyla parlıyor ve uzun bir süre kimin kimi baştan çıkardığını, kimin diğerini alt etmeye çalıştığını anlayamıyorum...

Ian gözlerini kısarken yavaşça gülümsedi. "Bravo, Bayan McKenzie."

"Size de aynısı, Bay Bradley." Zaferimi kutlayarak bir yudum alıyorum—gerçekten de çok lezzetli. "Seksi kedi fare oyunu oynamak

istiyorsanız, ben de aynısını yapabilirim ve kazanırım.”

Kutuyu açmaya devam etmek için arkamı döndüğümde, parmaklarının bileğimi kavradığını hissettim; dikkatimi çekecek kadar sert ama tehditkar hissettirmeyecek kadar da gevşek bir şekilde sıkıyordu. "Kazanamayacaksınız, Bayan McKenzie. Yapmadığım bir şeyden dolayı suçlu bulunmak için çok fazla emek harcadım."

Adam iyice sinirlenmişti ve ben de bundan faydalanarak sürpriz bir saldırı düzenledim. "Arnold Maverick'le yatakta olmadığını biliyorum," dedim. "Ama bu onunla hiç iletişim kurmadığın anlamına gelmiyor."

Ian gözlerini kırptırdı. "Arnold Maverick de kim lan?"

Kahretsin, çok iyi. Ya gerçekten iyi bir yalancı ya da... dürüst.

"Arnold Maverick, J-Conn'un Bilgi İşlem Direktörüydü," diyorum.

Bir an düşündü, sonra durumu anlayınca bileğimi bıraktı. "Haberlerdeydi. Birkaç ay önce intihar eden teknoloji gurusu. Sence J-Conn hakkında bana bilgi veren o muydu?"

İçeceğimden bir yudum daha alıyorum ve sessizliğimin konuşmasına izin veriyorum. Ne doğrulayacağım ne de reddedeceğim...

Şaşırtıcı bir şekilde, sinirlenip savunmaya geçmek yerine, gülümsedi ve tekrar Ian'ı etkilemeye başladı. "Bakalım doğru anlamış mıyım... Kimliğini açıklamayacağınız anonim bir kaynak, artık ölmüş ve bunu doğrulayamayan bir J-Conn yöneticisinden içeriden bir bilgi aldığımı iddia ediyor. Uygun bir suçlama, değil mi?"

"Biz sadece protokole uyuyoruz, Bay Bradley."

"Harika," diye mırıldandı, ofis eşyalarımı karıştırırken. "Biliyorsun, laf cambazlığı yapan tek kişi ben değilim. Benimkiler belki flört amaçlı olabilir ama senin kaçamaklı SEC saçmalıklarından çok daha iyiler."

"Bu bir laf değildi—"

"Evet, öyleydi," diyor, bir kalem ve bir Post-it not defteri alırken. Bir şeyler karalıyor, kalemi bardağa geri bırakıyor ve yapışkan not defterini bana uzatıyor.

O ayağa kalkarken aşağıya bakıyorum. "Bu nedir—"

"İş ve özel e-posta hesap bilgilerim burada. Kıskanın bakalım. Gizleyecek hiçbir şeyim yok."

Adam yavaşça uzaklaşırken ben hala şaşkınlıkla Post-it'e bakıyordum, konferans salonunun kapısını açtıktan sonra geri döndü.

"Ah, bir de Bayan McKenzie..."

Yukarı bakıyorum.

“Kişisel hesabımda birkaç yaramaz fotoğraf var. Keyfini çıkarın.” Göz kırıyor.

Kahretsin. Bunu muhtemelen yapacağımı bilmekten nefret ediyorum.

1. Hafta: Perşembe Sabahı

“Dostum.” Matt yanımda yavaş bir tempoyla koşturaya başladı. “Koşturaya çıkmak isteyip istemediğimi sorduğunda, Olimpiyat rekoru kırmaya çalıştığınızı da söyleyebilirdin.”

Nefesimi toparlayarak, "Dört tane Ironman yarışına katıldınız," diye belirtiyorum.

“Aynen öyle. Çünkü yüzmeyi ve bisiklet sürmeyi seviyorum. Eğer koşturmayı sevseydim, Prefontaine gibi bir maratona katılırdım.”

Soğuma koşturumu yavaşlatıp yürüyüşe geçtim. "Hey, Kennedy," diye seslendim. "Biraz yavaşla."

Diğer en iyi arkadaşım arkasına bakmıyor ama beni duyduğunu biliyorum çünkü o lanet olası koştur hızını yavaşlatıp yürümeye başlıyor, sonra durup Matt ve benim yetişmemizi bekliyor.

Kennedy'nin nefesi bile zorlanmıyor, aman Tanrım. Hepimiz formdayız ama üçümüzden Kennedy koşturcu. Matt tamamen rekabetle ilgili, ben ise... dürüst olmak gerekirse, eski usul bir spor salonu seansından hoşlanıyorum, tercihen seksi bir kadın antrenörle.

Bugün ise, çocukları benimle koşturaya ikna ettim. Onları ofiste sık sık görüyorum ama bugün onlara iş arkadaşı olarak değil, arkadaş olarak ihtiyacım var.

Ve bu ikisinden daha iyi arkadaş yok.

Matt Cannon, Kennedy Dawson ve ben Wolfe'da birlikte büyüdük. Aynı yıl başladık ve rakip olsak bile birlikte çalıştık. Yatırım aracılığı, ya bir üst seviyeye çıkacağınız, ya tükeneyeceğiniz ya da dışarı itileceğiniz bir iş.

Üçümüz de başarmıştık. Hala rakipleriz, aynı müşteriler, aynı hesaplar için mücadele ediyoruz, ama buna rağmen arkadaşız. Belki de bu yüzden arkadaşız. Hepimiz kendi yolumuzda birer savaşıyız.

Matt için beyni. Hem Kennedy'den hem de benden daha genç, şu an yirmi sekiz yaşında ama borsa salonundan CEO'nun çatı katına kadar herkes onu hâlâ bir dahi çocuk olarak görüyor. Bu küçük serseri, on dokuz yaşında Cornell'den mezun olmak için kim bilir kaç sınıf atladı, sonra yirmi iki yaşında Wall Street'i kasıp kavurdu.

Neyse ki Matt için, New Yorklu kadınlar onun artık büyüdüğünü biliyor. Sarı saçlı, mavi gözlü, çekici ve son derece zeki olan bu adam, neredeyse benim kadar çapkın.

Eğer Matt buraya zekasıyla, ben ise sadece azim ve sıkı çalışmayla geldiyse, Kennedy Dawson Wall Street'te büyük bir pisliktir çünkü bu onun lanet olası kaderidir.

Matt sarışın olsa da, Kennedy ve ailesi sonsuza dek finans sektöründe çalıştı; miras fonu o kadar büyük ki, yarın işi bıraksa bile Matt ve benim ömrümüz boyunca göreceğimizden daha fazla parası kalır.

Ancak mesele sadece banka hesabından ibaret değil. Kennedy köklü bir zengin ve bu da her şeyine yansıyor. Dairesinde kocaman bir kütüphane var, annesi inci kolyeler takıyor, sadece tek malt viski içiyor, iki farklı golf kulübüne üye ve (adını aldığı) Kennedy ailesinden birine benziyor.

Ayrıca biraz da inek tipli biri. Müzelere aşırı düşkün ve çılgın bir Cuma gecesi fikri, bir felsefe kitabı ve İkinci Dünya Savaşı tarihi kitabı okumaktan ibaret. Onu dışarıya, şehre götürmeyi başardığımızda, kadınların onu nasıl amansızca kovaladığını, gülünç bulduğu gamzelerine nasıl hayran kaldıklarını fark ettiğinden bile emin değilim.

Matt gerinmeye başladı. "Cidden, bu çift tempoda koşma da neydi?" diye sordu bana.

Kennedy, "SEC peşinizde olsaydı, siz de kaçardınız," diyor.

"Koşuyordum."

Kennedy, Hudson Nehri kıyısındaki korkuluğa yaslanarak, beş yıllık bir koşunun ardından da ofisteki kadar bakımlı görünerek, "Beni kandırabilirdiniz," diyor.

Matt, Kennedy'ye orta parmağını gösterdikten sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Peki planımız ne? Adınızı nasıl temize çıkaracağız?"

Gördünüz mü? Sadakat. Size bu adamların sağlam olduğunu söylemişim. Bu olay yaşandığından beri, kötü şanstın başka bir şeyden suçlu olduğumu bir kez bile düşünmediler veya ima etmediler.

Korkuluğa tutunup çenemi göğsüme doğru eğerek derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum dostum."

Kennedy, "Avukatınız kim?" diye soruyor.

"Henüz bilmiyorum."

"Kahretsin, Ian. Bir avukata ihtiyacın var."

Sinirle yukarı baktım. "Evet, o harika bilgece sözler için teşekkürler baba. Henüz bilmediğimi söyledim, almayacağımı söylemedim."

"Soruşturmadan Pazartesi günü haberdar oldunuz. Bugün Perşembe. Avukat tutmakla meşgul değilseniz, ne yapıyordunuz Allah aşkına?"

"SEC ile flört ediyorlar," diye araya giriyor Matt.

Kennedy hırıldayarak, "Ne?" dedi.

Matt, ona dik dik baktığımda alaycı bir sırıtışla bana baktı. "Kate bana her şeyi anlattı. Dostum, ona Frappuccino mu aldın? Büyük planın bu muydu?"

Kennedy, ellerini gür saçlarına dayayarak telaşlı bir şekilde kendi etrafında dönüyor.

"Başlangıçta biraz yanlış anladık. Telafi etmeye çalışıyordum," diyerek kendimi savundum ve ikimiz de kendi dairelerimize doğru yürümeye başladık.

"Saçmalık," diyor Matt. "Onun davana karşı daha anlayışlı davranması umuduyla meşhur Ian cazibesini kullanmaya çalışıyordun."

Kennedy'nin kolları düştü. "Bana şaka yaptığını söyle. Bana, SEC'e kremalı karışımlar getirmekten başka bir açıklaması olan bir şey söyle, avukat bulmak için vakit ayırmamanın bir açıklaması olsun."

Matt, ellerini başının üstüne kaldırarak gerinirken, "Ian'ı savunmak gerekirse, krem şanti beni kadınlarla birçok ilginç karşılaşmaya götürdü," diyor.

Kahretsin. Şimdi Lara McKenzie'nin sadece krem şanti ve kütüphaneci gözlükleriyle olduğu görüntüsü aklıma gelince, içimden bir iniltiyi zor tutuyorum.

"Büyükbaba haklı, acilen bir avukata ihtiyacın var," diyor Matt, yüzü ciddileşerek. "Kate bu kadın hakkında bilinmesi gereken her detayı

araştırdı. Çok iyi bir avukat. Davaları kaybetmiyor, hiçbir şeyi kaçırıyor, teknik bir ayrıntı yüzünden hata yapmıyor. Asla geri adım atmıyor.”

"Tanıdığımız birine benziyor," diyor Kennedy, bana anlamlı bir bakış atarak.

"Doğru, çünkü ikiniz de çok rahatsınız," diye çıkıştım, ders vermeye tahammülüm kalmamıştı. "Bakın, üzerinde çalışıyorum."

"Daha çok çalış. McKenzie yapabilirse seni hapse atacak, dostum."

Matt, Kennedy'ye yumruk atarken ben de elimle yüzümü siliyorum. "Bunu duyması gerekmiyordu."

Kennedy sert bir şekilde, "Bunu ciddiye alması gerekiyor," diye karşılık veriyor.

Yeter artık. "Bunu ciddiye alıyorum. Başımın büyük belada olduğunu biliyorum. Son iki gündür hiçbir şey yapmadığımı mı sanıyorsunuz? Bir düzine telefon görüşmesi yaptım..."

"Boşuna uğraşmayın," diyor Kennedy. "Vanessa Lewis'e ihtiyacınız var."

"Kesinlikle," diye onaylıyorum. "Bir tek boynuzlu at yakaladığım anda."

"Denemeden bilemezsin..."

"Denemeye çalıştım. İlk önce onu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" diyorum. Vanessa Lewis, şehrin en iyi beyaz yakalı suç savunma avukatı ve bunu herkes biliyor. "Ofisinden beni bekleme listesine alacaklarını söylediler. Siz sayılarla aranız iyi... Söyleyin bakalım, listede seksen altıncı sıradaysam, şansım ne kadar?"

"Yardım alırsanız çok daha iyi olur," diyor Kennedy.

"İyi plan, Dawson. Dilek kuyusuna birkaç bozuk para atarım. Daha da iyisi, cin tanıyan var mı?"

Kennedy, "Şehrin en iyi sorun çözücüsünü aramayı düşünüyordum," diyor.

Matt inledi. "Hayır. Herkes olabilir ama—"

Kennedy, "Onunla konuşmanız gerektiğini söylemedim," diye belirtiyor.

Üçümüz de konuşarak yürüyorduk, bu yüzden şimdi apartmanımın önündeyiz. Kennedy'nin önerisini düşünürken topuklarımın üzerinde biraz geriye doğru sallanıyorum. "Kötü bir fikir değil."

Eğer bu kadar dikkatim dağılmasaydı, ilk önce bunu düşünmeliydim...

“Bu harika bir fikir,” diyor Kennedy. “Onu ara. Ve Allah aşkına, bir avukat tutana kadar SEC ile bir daha konuşma.” Kennedy, birkaç blok ötedeki kendi apartmanına doğru yavaş bir koşuyla ilerlemeye başlamış bile. “Cannon, yetişmeye çalış.”

Matt, Kennedy'nin arkasına dik dik baktı, sonra bana başıyla veda etti.

Klimalı lobiye doğru ilerlerken elimi kaldırarak veda ediyorum, içeriye giren serin hava için minnettarım. Her gün olduğu gibi, başımın üstünde kendime ait bir çatıya sahip olduğum için minnettarım; birileri benden sıkılıp ertesi gün beni kovma endişesi duymadığım bir yer.

Evet, biliyorum. Koruyucu ailede büyümeyle ilgili sorunlar. Ama sen de yaşıydın, inan bana.

Lobi büyük ve modern, olanaklar son teknoloji ürünü. Bina elli sekiz katlı. Ben elli altıncı katta yaşıyorum. Çatı katı değil ama, daha önce de belirttiğimiz gibi, zorluklardan keyif alıyorum.

Salonumun kapısını açıp anahtarları sehpanın üzerine atıyorum. Dairem tam bir bekar evi; büyük televizyon, siyah deri kanepe, büfe, bar arabası, büyük yatak, her şey mevcut.

Kendime bir bardak su doldurup üç yudumda içerken telefonumdan e-postalarımı kontrol ediyorum. Birkaç ay önce birlikte olduğum birinden gelen bir e-posta var; müstehcen bir konu başlığı, öpücük emojisi ve yatağında çıplak bir fotoğrafı var.

Lara McKenzie'nin e-postalarımın erişimi olduğunu hatırlayınca sııttım. Bu, onun o tutucu küçük aklını başından alacak herhalde.

Penisim seğiriyor ve hatamı fark ediyorum—Lara ve "üfle" kelimelerini aynı cümlede düşünmüşüm. Kahretsın.

Onun özelliği ne?

Onu elde edemeyeceğimi mi? Yoksa o beni istemediğini mi?

Duş alıyorum, duşta işlerimi hallediyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur sanırım; Lara McKenzie'yi sadece krem şanti ve gözlükle hayal ediyorum, sonra boxer şortumu ve atletimi giyip mutfağa gidip kahve yapıyorum.

Telefonum titriyor. Kennedy'den bir mesaj. Onu ara.

Bu beni sinir ediyor ama haklı. Bir avukat tutmam gerekiyor, hem de iyi bir avukat değil. En iyi avukatı bulmam gerekiyor. Vanessa Lewis'i bulmam gerekiyor.

Kennedy'nin de dediği gibi, bunu yapana kadar Lara McKenzie'yi görmezden gelmeliyim. Onun bana kuracağı herhangi bir tuzağa düşmemeyi başarabileceğimi düşünmek isterdim, ama Lara gibi kanımı kaynatan bir kadınla irademi sınamak aptallık olurdu.

Favorilerim arasında aradığım numarayı bulana kadar kaydırıyorum.
Telefonu açar açmaz "Hey," dedim. "Sana ihtiyacım var."

1. Hafta: Cuma, Öğle Yemeği

"Peki, sizce o mu yaptı?"

Ceketimi çıkarabilmek için cep telefonumu kulağımın altına sıkıştırıyorum. Hoş ve ılık başlayan sabah, bunaltıcı bir öğleden sonraya dönüştü ve terden sırılsıklam olmuş bluzumun sıcaklığını çok iyi hissediyorum.

"Henüz söylemek için çok erken," dedim babama, ceketimin kollarını sıyırıp düzgünce yuvarlayarak çantama tıktırırken.

"Suçlama nedir?"

"İçeriden bilgiye dayalı işlem," diyorum, kimse bana dikkat etmese de sesimi alçak tutarak. Wall Street'te hafta içi öğle arası, beklediğiniz her şeyle dolu: bolca takım elbiseli, martini içen ve gösteriş düşkününü insan. Kimse sıkıcı bir bluz ve Nordstrom Rack'ten alınmış dört yıllık topuklu ayakkabılar giyen bir kadına dönüp bakmaya tenezzül etmiyor.

Aslında çok da umurumda değil, ama itiraf edeyim ki, bir kereye mahsus, ucuz sandviçler satan vasat bir kafede yemek yemek yerine, o pahalı öğle yemeklerinden birini tercih ederdim.

Bugünkü öğle yemeğinde kuru hindi ile sıkıcı ton balığı arasında heyecanlı bir tartışma yaşanacağı için, babamla telefonda konuşmayı bitirmek için acelem yok. Büyük bir dava üzerinde çalışıyor, bu yüzden birkaç haftadır telefonla birbirimizi arayıp duruyoruz. Sesini duymak iyi geliyor.

"İpucu kim?" diye soruyor babam.

"Harika bir soru," diye mırıldandım.

Babamın kaşlarını çatıldığını neredeyse duyabiliyorum. "Bilmiyor musun?"

"Steve bunu gizli tutuyor. Gizli muhbir falan filan."

Steve Ennis benim patronum. SEC'de yirmi üç yaşında işe başladığımdan beri onun için çalışıyorum ve bu davaya kadar daha iyisini isteyemezdim. Ancak Ian Bradley meselesinde Steve ketum davranıyor ve bu beni çıldırtıyor. Bazı durumlarda tanıkları koruma ihtiyacını anlıyorum, ancak tanığın adını soruşturmacıdan saklamak, gizlilik konusunda bambaşka bir sinir bozucu seviye.

Babam da aynı fikirde gibi görünüyor. "Ama sen araştırmacısın. İşini nasıl yapacaksın ki?"

Ağırlaşmış saçlarımı ensemden kaldırıyorum ama bugün hiç rüzgar yok, o yüzden faydası yok. "İnan bana, bunu Steve'e zaten söylemiştim. Ama bunlar muhbirin şartlarıydı. Onun gizliliğini korumamız gerekiyor."

"Yani onun erkek olduğunu biliyorsunuz."

Gülümsüyorum, çünkü bu tam babamın tarzı—tam bir FBI ajanı. "Evet. Görünüşe göre, o bir erkek."

"Eh, bu bir başlangıç. Biraz daha araştırmayla elbette—"

"Baba," diye nazikçe sözünü kestim. "Ben muhbiri bulmak için değil, onun haklı olup olmadığını öğrenmek için para alıyorum."

"Öyle mi?"

Babam beni göremiyor olsa da omuz silkiyorum. "Sana söylemiştim, henüz bir şey söylemek için çok erken."

"İçgüdülerin ne diyor?" Öğle yemeğinde ne yiyorsa onun çıtırtısını duyuyorum ve midem gurulduyor.

"Aç olduğunu söylüyor. Ne yiyorsun?"

"Tatsız, sağlıklı saçmalık. Artık kaçamak yapmayı bırak. Bu konuda içgüdülerin ne diyor?"

"Kimin umurunda?" diyorum kayıtsızca. "İçgüdüler yanıltıcı olabilir. Benim işim gerçekleri bulmak. Kanıt bulmak."

"Sezgilerinizi hafife almayın, Lara. Annenizle benim büroda öğrendiğimiz bir şey varsa o da şudur ki—"

"Evet, ama ben büroda değilim baba."

Nefesini dışarı verdiğini duydum. "Yine mi bu..."

Sinirimi belli etmemeliyim ama iş tecrübem arttıkça, FBI'a katılma hayalimden bahsettiğim her seferinde ailemin ördüğü duvarı kabullenmek

daha da zorlaşıyor.

Bana her zaman aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi, herhangi bir erkeğin yapabileceği her şeyi yapabileceğimi, tüm o güzel, güçlendirici şeyleri söylediler. Ta ki onların izinden gitmek istediğimi söyleyene kadar.

Cesaretlendirici olmak yerine, isteksiz davrandılar.

“Sizden beni Quantico’ya sokmanızı istemiyorum,” diyorum sessizce. “Oraya kendi başıma, kendi yeteneklerimle girmek istiyorum. Ama siz ve annem, ne zaman bu konuyu açsam konuyu değiştiriyorsunuz.”

“Lara, bir gün çocukların olursa anlayacaksın. Annenle ben, kızımızın savaş eğitimi ve hedef atış talimi görme ihtimalini düşünmekte çok zorlanıyoruz.”

“Beyaz yakalı bölümünde muhtemelen asla ihtiyaç duymayacağım beceriler bunlar,” diye belirtiyorum. “İş, şu anki işime oldukça benzeyecek —”

"Öyleyse elinizde olanı neden saklamıyorsunuz?"

Sinirle başımı geriye doğru eğip bir an gökyüzüne bakıyorum. Bu eski ve yorucu bir tartışma.

“SEC iyiydi; harika bir eğitim oldu, ama ben FBI olmak istiyorum baba. Bunun her zaman planım olduğunu biliyorsun.”

"Biliyorum," diyor homurdanarak ve çiğnemeye devam ediyor.

"Bu kadar kötü bir şey mi?" diye takılıyorum. "Tek çocuğunuzun anne babasının izinden gitmek istemesi?"

“İşte o zaman adımlarımız tehlikeli hale gelir.”

“Aynen öyle,” diyorum, konuya hemen girerek. “Sen ve annem her gün tehlikeye atılıyorsunuz ve ben endişeleniyorum, ama sizinle gurur duyuyorum. Senin de benimle gurur duymanı istiyorum.”

Uzun ve düşünceli bir sessizlik anı yaşanıyor.

“Seninle gurur duyuyoruz.”

İçimden bir ah çekiyorum. Onların koruyucu tavırlarını anlıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, içimde küçük bir ses bana, bunu başaramayacağımı, yeterince iyi olamayacağımı düşündüklerini söylüyor. Babam kadar zeki değilim, annem kadar sert değilim ve belki de... ah, lanet olsun, ben o kızım. Yirmi sekiz yaşında hala ailesini memnun etmeye çalışan kız.

Caddenin karşısından tanıdık bir silüet görünce düşüncelerim dağıldı.

Ian, Salı günü Frappuccino içtiğimiz andan beri benden kaçıyor ve artık bıktım. E-postalar, raporlar ve toplantı tutanaklarıyla yapabileceğim çok şey yok. Adamla konuşmam lazım. Onu anlamam lazım.

Ve bugün, günlerdir ilk kez, koruma köpeği yardımcısı olmadan yalnız başına.

Şimdi benim şansım.

"Baba, gitmem gerekiyor. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Dava ile ilgili gelişmelerden beni haberdar edin."

"Yapacak."

Telefonu kapatıp çantama koyuyorum ve Ian'ı gözden kaybetmemek için adımlarımı hızlandırıyorum. Biraz sapıkça davrandığımı biliyorum, ama ben bir araştırmacıyım. Bazen işimiz uğruna tam anlamıyla dedektif gibi davranıyoruz.

Ian, Hudson kıyısına doğru ilerlerken bir caddeyi daha geçiyor ki bu... tuhaf. Burası Wall Street elitlerinin değil, turistlerin ve bebek arabasıyla gezen ailelerin uğrak yeri. Onun FiDi'nin popüler mekanlarından birine girip martini ve havyar içeceğini beklerdim.

Onu uzun süre takip etmeme gerek kalmadı. Vincedi's adında, New York'taki bir sonraki sağlık denetiminden en iyi ihtimalle şüpheli bir not alacak gibi görünen, oldukça kalitesiz bir restorana girdi.

Kesinlikle birlikte görülmek istemediğiniz biriyle buluşacağınız türden bir yer.

Birkaç dakika bekliyorum, sonra restorana giriyorum.

Neşeli garson elindeki vinil menüyü kaldırarak, "Sadece bir tane mi?" diye soruyor.

Başımı salladım ve Ian'ı gözlemleyerek, onun beni fark etmesinden önce ben onu fark etmeyi umarak onu masaya kadar takip ettim.

Restoran sandığımdan daha büyüktü, bu yüzden ancak oturduktan sonra, bir yandan etrafı incelerken bir yandan da "gurme burgerlerine" ilgi gösteriyormuş gibi yaparken onu fark ettim.

Midem alt üst oldu.

Beklendiği gibi, biriyle görüşüyor. Ama görünüşe göre, ona olan ilgisinin J-Conn ile hiçbir ilgisi yok.

Ian'ın masası köşe bir bölme ve o, hayatımda gördüğüm en güzel kadının kulağına fısıldıyor. Kırmızı elbise kusursuz vücuduna tam oturuyor ve göğüslerini abartılı olmadan sergileyecek kadar dekolteli. Saçları uzun

ve siyah, makyajı kusursuz. Kötü, gözden uzak bir restoranda saklanacak türden bir kadın değil, bu da evli olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Wall Street'in diğer güzel insanlarından bu kadar uzakta buluşmalarının başka ne sebebi olabilir ki?

Sonra birden aklıma geldi: Ian Bradley'nin gizlice buluşmasına şahit oluyorum.

Utancı ve dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum. Birisi beni şimdi öldürsün.

Gözlerimi açtığımda midem sadece alt üst olmakla kalmıyor, adeta bir hız trenine biniyor.

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak dosdoğru bana bakıyor.

Mesleki hayatımda ilk defa ne yapacağımı bilemiyorum. Bunu bir tesadüf olarak geçiştiremem; masamın yanından geçen yemeklere bakılırsa burası berbat bir yer. Üstelik ucuz da değil, yani onu gözetlemek dışında burada bulunmamın hiçbir sebebi yok, ki sırtışı da bunu bildiğini gösteriyor.

Utancıdan dolayı kendiliğinden alev alıp yanmak mümkün mü?

Kapıya şöyle bir göz attım, acaba bir şekilde onurum zedelenmeden kaçabilir miyim diye düşündüm. Tekrar baktığımda Ian'ın gülümsemesi daha da genişlemişti ve tam da bunu umduğunu anladım: benim aşağılanmış bir şekilde geri çekilmemi.

İmkânsız.

Göz temasını kesmeden, utancımı bir kenara bırakıp masama gelen garsonu selamladım ve bir diyet kola ile bir hindi burger sipariş ettim. Ardından çantamdan bir not defteri ve kalem çıkarıp, sanki Ian'ın her hareketini not alacakmışım gibi yerime geri yaslandım.

Karşıdan hiçbir şey öğrenemeyeceğim ama gülümsemesinin solmasından ve çenesinin kasılmasından, beklenmedik azmimin onu sinirlendirdiğini anlayabiliyorum.

Şimdilik bu bana yeterli.

1. Hafta: Cuma, Öğle Yemeği

Sabrina Cross, şarabından bir yudum alıp, restoranın karşısından bizi izleyen Lara McKenzie'yi görmek için boynunu utanmadan uzatarak, "İşte oymuş," dedi.

"İşte o," diyorum, Negroni'min geri kalanını bitirirken. Anlaşılan, en eski arkadaşım ile tanıdığımız kimseyi görmemek için vasat yemekleri olan bir lokanta tarzı yerde buluşma fikrim, SEC tarafından takip edilme olasılığını hesaba katmamıştı. Şaşırtıcı işte.

"Çok güzel."

"Kapa çeneni."

Sabrina gülüyor. "Demek ki onun güzel olduğunu zaten fark etmişsin."

Ve bu, sekiz yaşından beri tanıdığınız biriyle arkadaş kalmanın en can sıkıcı yanı.

Sabrina masamızdaki ekmek sepetini karıştırıyor. "Çok cesur. Hâlâ bizi izliyor."

"Evet, biliyorum." Bunu hissedebiliyorum. Bir şekilde Lara McKenzie'nin bakışları, diğer herhangi bir kadının fiziksel dokunuşundan daha çok bedenimi etkiliyor. İlk karşılaşmamızdan beri sürekli bir arzu halindeyim ve bir rahatlama da görünmüyor—ona sahip olamıyorum ve sahip olabileceğim kadınların hiçbirini de istemiyorum.

Bu kadının bana ne yaptığını anlamıyorum ama hiç hoşuma gitmiyor.

Sabrina, ekmeğinden bir ısırık alırken, "Sinirli görünüyor," dedi.

"Muhtemelen öyledir. Ondan uzak duruyorum." Kolay olmadı elbette. Ondan uzak durmak çok zordu, ama Matt ve Kennedy haklılar—bir avukat

tutmadan SEC ile uğraşmak aptallık olurdu.

Sabrina, "İş birliği yapacağınızı söylemiştiniz sanırım," diyor.

"Git onunla konuş," dedim parmağımı Lara'ya doğru uzatarak. "Çok çabuk anlayacaksın ki, iş birliğine yatkın biri değil."

Sabrina, her şeyi bildiğini belli ederek, "Yani sen gülümsediğinde kendini kaybetmedi demek oluyor," diyor.

"Aynen öyle," diye mırıldandım, durumu bu kadar çabuk kavradığına hem rahatlamış hem de sinirlenmişim.

Sabrina Cross, uzun geçmişimiz sayesinde beni avucunun içi gibi tanıyor olmasının yanı sıra, insanları da çok iyi tanıyor. Sabrina tam bir arabulucu. Yardıma ihtiyacınız olduğunda arayacağınız kişi o... yani, her şeyde. Sahte bir kız arkadaş mı ihtiyacınız var? Sabrina'yı arayın. Karınızın size şantaj yapmasını engellemek için karınıza şantaj yapacak birine mi ihtiyacınız var? Sabrina. Bir hakimi tatlı dille ikna edecek, pasaportunuzu hızlandıracak veya sorunlu çocuğunuzu o prestijli okula sokacak birine mi ihtiyacınız var? Sabrina, yardım edebilecek birini tanıyan birini tanıyor. Tabii ki bir bedel karşılığında.

Benim durumumda, bedel dostluk. Dave'in yanı sıra, hem yeni hayatımda hem de eski hayatımda aynı derecede önemli olan tek kişi o. Sabrina, benim her iki yönümü de gerçekten tanıyan tek kişi; Philadelphia'lı koruyucu aile çocuğu ve Wall Street'in başarılı iş adamı.

Sabrina tüm bu süreç boyunca oradaydı.

Ve Tanrı aşkına, lütfen bunu büyük bir romantik hikayeye dönüştürmeyin. Lise birinci sınıfta yaşadığımız ve ikimizin de neredeyse dayanılmaz derecede iğrenç bulduğumuz garip bir öpüşme seansı dışında, aramızda hiçbir zaman böyle bir şey olmadı.

Sabrina, gördüğüm en güzel kadınlardan biri, ama aramızda en ufak bir cinsel çekim bile yok. Onu kız kardeşim gibi seviyorum. Hatta kız kardeşime benziyor. Aynı koyu saçlara, mavi gözlere, zeytin rengi tene ve berbat, berbat geçmişlere sahibiz.

Her ne kadar benim çocukluğum berbat ve sinir bozucu arasında bir yerde olsa da, onunki tam anlamıyla dayanılmazdı. Uyuşturucu bağımlısı anne, neredeyse hiç ilgisiz baba, berbat bir erkek kardeş. Benim koruyucu ailemin ve onların bariz kayıtsızlıklarının yanında, bu durum bana iyilik gibi geldi.

Sabrina, tabağındaki yumuşamış Sezar salatasını karıştırırken, "Hadi bakalım, anlat bakalım," diyor. "Beni bu berbat yemekli turist tuzağına ancak bir şey istemen gerektiğinde ve Wall Street'in bundan haberdar olmasını istemediğinde getiriyorsun."

Garson başka bir içecek getirirken teşekkür ederek başımı sallıyorum. Neredeyse hiç dokunulmamış hamburgerimin iyi olup olmadığını sormuyor, muhtemelen ne kadar fazla pişmiş olduğunu, ekmeğinin ne kadar bayat olduğunu bildiği ve bununla uğraşmak istemediği için. Umursamıyorum. Zaten bugün sıvı bir öğle yemeği günü.

"Vanessa Lewis'e ihtiyacım var."

Sabrina derin bir nefes verdi. "Lanet olsun. Çok sık iyilik istemezsin ama istediğinde de büyük iyilikler olur. Eğer benim çalıştığım müşterilerle olan ilişkimin seçkin olduğunu düşünüyorsan, Vanessa'nınki daha da seçkin."

"Sence neden seni aradım? Ofisini aradım; bana yüz vermiyor, oysa bana ihtiyacı var. Şehrin en iyi savunma avukatı o. Ray Iris'i o Ponzi dolandırıcılığı suçlamalarından kurtardıysa, beni de uydurma içeriden bilgiye dayalı işlem suçlamalarından kurtarabilir."

Sabrina şarabını çevirerek, "Sadece masum olduğuna inandığı müvekkilleri kabul ediyor. Kazanmayı seviyor, ama sadece gerçekten adaletin yerini bulduğuna inandığında." dedi.

"Bu da tam olarak böyle bir şey olurdu," diyor yeni gelen biri.

Sabrina ve ben ikimiz de yukarı baktığımızda Matt Cannon'ın onun diğer tarafına oturduğunu gördük.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye soruyorum.

"Lütfen," diyor, uzanıp Sabrina'nın çatalını alıyor ve salatasından bir lokma kesiyor. "Kötü bir ruh halindeyken hep buraya geliyorsun. Tanrı bilir neden." Çatalı salataya doğru uzatıyor. "Bu iğrenç." Sonra Sabrina'nın şarabından bir yudum alıyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor tehlikeli bir ses tonuyla, bu ses genellikle ölüm anlamına geliyor. "Benim olan senin de olsun."

"Gerçekten mi?" diye sordu, ona doğru dönerek, bakışları göğüs dekoltesine kaydı.

"Hadi bakalım, dene," diyor. "Son zamanlarda hadım etme havasındayım."

Yüzümü buruşturdum. "İkiniz de, şu yemek bitene kadar iyi geçiniyormuş gibi yapabilir misiniz?"

Matt çenesini tabağıma doğru uzattı. "Bu ne?"

Sessizce tabağı ona uzattım.

Matt, Lara'nın masasına bakmadan hamburgerinden bir ısırık alırken, "Saat onda SEC görevlisinin geleceğinden haberdar mıyız?" diye sordu.

"Evet. Onu görmezden geliyoruz," diyor Sabrina.

Başımı onaylayarak sallıyorum, ama doğrusunu söylemek gerekirse, ona bakmamak için tüm irademi kullanıyorum. Ona bu memnuniyeti vermeyi reddediyorum, bir bakışa, etkileşime, herhangi bir şeye ne kadar aç olsam da.

Starbucks Frappuccino'dan başka hiçbir şeyimiz olmadan konferans salonunda karşı karşıya geldiğimizden beri üç gün geçti. Çocukların bana ondan uzak durmamı söylemelerinin üzerinden ise bir buçuk gün geçti.

Ve her bir dakikasının farkındaydım.

Kısmen, ellerim kolum bağlı oturup zaman geçirmek benim doğama aykırı olduğu için, ama aynı zamanda onun sunduğu meydan okuma beni canlı hissettirdiği için.

Sabrina, Matt'e konuşmamızı aktarırken, "Ian, Vanessa Lewis'i istiyor," diyor.

Matt başını salladı. "Haklı da. Ama ona senin onu elde edemeyeceğini söylemişim."

Gözlerimi deviriyorum. Bana öyle bir şey söylemedi ama neyin peşinde olduğunu biliyorum. Matt meydan okuduğunda, yüzüne kırmızı pelerin sallanan bir boğa bile Sabrina'dan daha fazla sabır gösterir. İkisi de en iyi arkadaşlarım, ama aralarındaki ilişki en iyi günde bile tartışmalı.

Sabrina, bıkkınlıkla, "Vanessa Lewis," diyor. "Programı yıllarca dolu..."

"Herkes sana bu kadar büyük paralar ödüyor değil mi?" diye soruyor Matt, peçetesini kucağından alıp alt dudağındaki ketçabı silmek için kullanırken. "İnsanların istediklerini elde etmede en iyisi olduğun için mi? Ian için Vanessa'yı al."

"Ben en iyisiyim," diye çıkışıyor. "Ama insanları sadece siz emrettiniz diye elde etmiyorum."

Matt omuz silkerek, "Anlaşılan onu elde edemiyorsun," dedi.

"BEN-"

"Arkadaşlar," diye ellerimi kaldırdım. "Bu karşılıklı nefret çok yorucu."

Sabrina, her yere yanında taşıdığı kırmızı deri defterini çıkarıp not alırken, "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım," diye mırıldandı. "Ama yedek bir listeye de ihtiyacın var, Ian. Buradaki Harika Çocuk'un düşündüğünün aksine, ben bir sihirbaz değilim."

Matt başını salladı. "Kennedy ve ben bir liste hazırlamanıza yardımcı olabiliriz."

Neredeyse hiç dinlemiyorum. Sonunda Lara'nın masasına tekrar bakma isteğine yenik düşmüştüm ama o gitmişti.

Hissettiğim şeyin rahatlama olduğunu kendime telkin etmeye çalışıyorum.

Bunun böyle olmamasından nefret ediyorum.

2. Hafta: Pazartesi Sabahı

Kate Henley, umursamaz bir tonla, "Size söylediğim gibi," diyor. "Bay Bradley şu anda müsait değil."

"Şu anda mı?" diye soruyorum çaresizlik içinde. "Neredeyse bir haftadır ulaşamıyorum."

"Çok meşgul."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye çıkıştım. "Bay ve Bayan Wolfe bana bu şirketin tam iş birliğini sağlayacağına dair güvence vermişti."

"Size tam iş birliği sağlıyoruz. Sizin için ne yapabilirim?"

Sözleri bal gibi tatlı ve bana yalan söylediğini gösteren "beni ısır" ifadesiyle tamamen çelişiyor. Sabır için derin bir nefes alıyorum. "Bay Bradley'nin takviminde bana bir yer ayarlayabilirsin."

"Elbette." Klavyede bir şeyler yazıyor. "Önümüzdeki Perşembe saat dört nasıl olur?"

"Sanırım bir buçuk hafta sonra olacak."

Ellerini masasının üzerinde kavuşturup kaşlarını kaldırarak, "Ya kabul et ya da reddet, ama benim teklif ettiğim bu kadar" dercesine net bir tavır sergiledi.

Eğer bu kadından bu kadar sinirlenmeseydim, ona hayran olurdum. Aslında, vazgeçtim. Ona hayranım. Kate sadece Ian'ın asistanı değil, aynı zamanda Matt Cannon ve Kennedy Dawson için de çalışıyor ve bu üç inatçı, egoist yatırım brokerını, daha önce hiçbir asistanın bu kadar ustalıkla yönettiğini görmediğim kadar becerikli bir şekilde yönetiyor, üstelik de yetişkin bir okul kızı gibi görünüyor.

Kate, koyu kahverengi saçlarını sade bir saç bandıyla arkaya toplamış. Gözleri iri ve kahverengi, makyajsız. Bluzları düzgünce üstten düğmeli, etekleri ise her zaman dizin hemen altında. Geçen hafta ise gerçek Mary Jane ayakkabılar giymişti.

Dış görünüşü son derece tatlı ve masumken, kişiliği tam tersine oldukça sert ve acımasızdır.

Bu konuda benimle uzlaşma ihtimali sıfır.

"Önümüzdeki Perşembe harika olurdu," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

Başını salladı ve bunu takvimine ekledi. "Bu arada, aklınıza takılan herhangi bir soruyu yanıtlamaktan memnuniyet duyarım."

"Evet, çünkü geçen hafta görüştüğümüzde çok yardımcı olmuştun," diye mırıldanıyorum.

Cuma öğleden sonra Kate ile neredeyse bir saat oturdum ve inanılmaz bir şekilde, her soruyu olabildiğince az kelimeyle yanıtlamayı başardı.

Bay Bradley için beş yıldır çalışıyorsunuz, değil mi? Evet.

Sizce adil bir işveren mi? Evet.

Onun herhangi bir J-Conn çalışanıyla yazıştığını hiç gördünüz mü? Hayır.

Bay Bradley sizden hiç onun için yalan söylemenizi istedi mi? Hayır.

"Peki ya Bay Cannon ve Bay Dawson?" Ian'ın en yakın sırdaşları oldukları için röportaj listemin başında yer alıyorlar, ancak şu ana kadar Ian'ın kendisi kadar onlarla da konuşmak zor oldu.

Anlıyorum. Birbirlerini koruyorlar. Bu yüzden sabırlı davrandım ve geçen hafta tüm elektronik ve kağıt kayıtları ince ince tarayarak zamanımı değerlendirdim.

Hiçbir şey bulamadım; Ian ve J-Conn'u birbirine bağlayacak tek bir şey bile yok. Şaşırmadım da zaten. Adam bana küstah ama aptal değil gibi geliyor. Suçlayıcı hiçbir şeyi yazılı olarak ortaya koymayacak.

Ancak, en yakın arkadaşlarıyla içki içerken bir şeyler söyleyebilir.

Kate klavyesinde gelişigüzel tuşlara basıyor. "Sizi önümüzdeki Salı günü Bay Cannon'ın programına ekleyebilirim. Bay Dawson..."

Patronlarının programlarını kontrol ederken o kadar uzun süre oyalanırken, sabır için derin bir nefes daha alıyorum. Bu oyunu oynayabileceğim kadar uzun süredir oynuyorum. Daha fazla böyle devam ederse hepsinin üstünden atlamak zorunda kalacağım ki bunu hiç

istemiyorum. İlerleme kaydetmek istiyorsam, ihtiyacım olan son şey daha fazla düşmanlık. Gerekirse sert polis rolünü oynayabilirim, ama sicilim böyle çünkü istediğimi elde etmek için kaba kuvvet değil, incelik kullanıyorum.

Kate'in telefonu çalıyor ve telefonu açarken "Lütfen bekleyin" diye parmağını kaldırıyor. Ben de ona kendi parmağımı -farklı bir parmağımı- göstermek üzereyken, Kate'in başının üzerinden tanıdık kahverengi bir kafa görüyorum, elinde beyaz bir Starbucks bardağıyla ofisine doğru ilerliyor.

İşte beklediğim açılış.

Kate dikkatini bilgisayar ekranına çevirirken, adama doğru hızla koştum ve ofisine girmeden hemen önce önüne geçmeyi başardım.

Kennedy Dawson'ın kahverengi gözleri, bana bakarken soğuk ve sıkılmış bir ifade taşıyor. "Evet?"

"Bay Dawson," dedim elimi uzatarak. "Henüz tanışma fırsatımız olmadı."

"Çünkü bunda zevkli hiçbir şey yok," diye yanıtlıyor, isteksizce elimi sıkarken.

Kennedy çok çekici bir adam. Birincisi, gamzeleri var. Gerçekten, gerçekten harika gamzeleri. Şu an görünmüyorlar ama geçen gün konferans salonunun dışında Ian'la gülerken gördüm. Bugün olduğu gibi zamanının yarısında gözlük takıyor ve bu da sessiz, bilgili tavrını vurguluyor. Takımları klasik, kravatları asla gösterişli değil.

Ailemizin klasik filmlere karşı bir tutkusu var, o yüzden şöyle açıklayayım: Ian'da Cary Grant'in havası, Matt'te Paul Newman'ın çekiciliği varsa, Kennedy'de de o gergin, içe kapanık hava var; biraz Humphrey Bogart ile Clint Eastwood karışımı. Nefis.

Başka bir deyişle, avuçlarımız temas ettiğinde kesinlikle bir şeyler hissetmeliyim. Kennedy, ergenliğe girdiğimden beri hayalini kurduğum her versiyonuna benziyor. Sessiz. Mantıklı. Güvenilir. Ian Bradley'nin tam tersi ve bu yüzden tam olarak aradığım kişi.

Beklenen kadınsı farkındalığı bekliyorum ve... hiçbir şey olmuyor.

Ne bir kıvılcım, ne bir sallantı, ne de bir çırpınma.

Kaba görünmeden olabildiğince çabuk el sıkışmayı bırakıyor ve yüzündeki neredeyse alaycı ifadeye bakılırsa, o da hiçbir şey hissetmemiş gibi görünüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kate telefonu kapatıp her zamanki gibi müdahale etmeye başlamadan önce, "Kesinlikle," dedim hızla. "Birkaç dakikanızı rica ediyorum."

"Ian'ı görüşmek üzere."

"Wolfe Investments'ın J-Conn ile olan bağlantısı hakkındaki bilginizi görüşmek üzere."

"Randevu ayarlamak için asistanımla görüşün."

Benden sıyrılmaya çalıştı ama ben de onunla birlikte yana doğru çekildim ve bu da bana ters bir bakış kazandırdı. "Denemeye çalıştım ama Bay Bradley ve Bay Cannon kadar sizin de randevularınızın dolu olduğunu hissettim."

"İşte buyurun. İzninizle..." Bir adım daha atıyorum ve yine aynı adımı atıyorum.

"Şu anda ne yapıyorsun?"

"Bir toplantım var." İyi bir yalancı ama yeterince iyi değil. Cevap vermek için bir an kadar bekledi ve bunun bir bahane olduğunu söyledi.

Saate baktım. "Saat 8:51. Toplantınızın saat dokuzda olduğunu varsayıyorum, o zamana kadar size eşlik edeceğim."

"Bayan McKenzie—"

"Sayın Dawson, mahkeme celbi çıkarabilirim. Ya da bana bunun için bir mahkeme celbine ihtiyacım olmadığına beni ikna edebilirsiniz."

Hiç çekinmeden, beni inceliyor. "Beş dakika."

"Bana sadece bu yeterli."

Ofisinin kapısını açtı ve benden önce geçmem için abartılı bir şekilde içe dönük bir işaret yaptı.

Gülümsememi gizlemek zorundayım çünkü ofis tam da beklediğim gibi. Wolfe Investments'ın ortak alanları şık ve modern olsa da, Kennedy'nin ofisi, erkeklerin smokin giydiği ve kadınlar için tek kurumsal işin daktilo olmak olduğu zamanlara bir yolculuk gibi hissettiriyor. Masası, süslü detaylara sahip koyu renkli bir ahşap. Sandalyeler, boğucu değil de davetkar olacak kadar hafif yıpranmış maun deriden yapılmış. Penceresiz her duvar kitaplıklarla kaplı ve son bir haftada yeterince Wolfe yönetici ofisinde bulunduğum için bunların özel yapım olduğunu biliyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, masasının etrafından dolaşip kahvesini bardak altlığına koyarken.

"Hayır. Sadece dünya küresini ve antika satranç tahtasını nerede sakladığınızı bulmaya çalışıyorum."

Bir an için gözlerinin eğlenceyle parladığına yemin ederim, ama hemen kendini toparlayıp kendi sandalyesinin karşısındaki misafir sandalyesini işaret etti. "Beş dakika, Bayan McKenzie."

Sağ.

Oturup bacaklarımı çaprazladım, keşke yazacak bir şeyim olsaydı diye düşündüm ama adamı pusuya düşürmenin bedeli bu işte. "Kate kızacak mı?" diye sordum, kısmen onu sohbete dahil etmek için ama aynı zamanda bu küçük numaramın bedelini ne kadar ödeyeceğimi gerçekten merak ettiğim için.

Bu sefer eğlendiğini gizlemeye zahmet etmiyor. "Muhtemelen. Onun için iyi olabilir."

"Evet, o çok... disiplinli."

"Bunu ifade eden kelimelerden biri bu." Kahvesinden bir yudum alıyor.

"O sizin için mi çalışıyor, Bay Bradley ve Bay Cannon?"

"Evet. Bunu benim vaktimi almadan da öğrenebilirdiniz."

"Onun üçünüzle birden karşı karşıya gelmesi nasıl oldu?" diye sordum, onun homurdanmasını umursamadan.

Kennedy içini çekerek parmaklarını masaya vurdu. "Ian, Matt ve ben müdürlüğe terfi ettiğimizde, kendi asistanlarımızı işe alma fırsatı bulduk. Kate zaten biz gençlerden bazılarının ofis asistanı olarak çalışıyordu ve en iyisiydi."

"Ve hepiniz onu istiyordunuz."

"Hepimiz en iyisini istedik."

"Yani bu bir yarışma mıydı?"

Bana ifadesiz bir bakış attı, kahvesinden bir yudum daha aldı. "Buraya Kate Henley'nin işe alım sürecini görüşmek için mi yoksa işinizi yapmak için mi geldiniz?"

"Bu benim işim," diyorum, hiç de gücenmiş gibi görünmeden. Kariyerim boyunca daha kötülerini de duydum. Çok daha kötülerini.

"Sizin Kate'i ya da beni değil, Ian'ı soruşturduğunuzu sanıyordum."

"Evet, öyleyim. Ve bunu yapabilmek için onun dünyasına erişmem gerekiyor. Şu ana kadar anladığım kadarıyla, bu sizsiniz Bayan Henley ve Bay Cannon."

"Etkileyici. İşe başlayalı bir hafta oldu ve şifreyi çözdün bile," diyor alaycı bir şekilde.

Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. "Pekala. Başlamak istiyorsanız, o şekilde de yapabilirim. J-Conn'dan tanıdığınız biri var mı?"

"Evet."

Biraz daha dik oturdum. "Kim?"

Omuz silkerek, "Babam onların kıdemli yöneticilerinden biriyle golf oynuyor. Ray Clouse. Eskiden ailemizin evine akşam yemeğine gelmişti. Ablam onların ürün geliştirme ekibinde çalışan bir adamla çıkıyordu. Onu bir iki kez görmüştüm. Adı Brian, soyadını bulmak için biraz araştırmam gerekecek. Üniversite arkadaşlarımdan biri de onların satış ekibindeydi. Curtis Linder. Sanırım hepsi bu." dedi.

"Bay Bradley bu kişilerden herhangi biriyle sizin aracılığınızla tanıştı mı?"

"HAYIR."

"Bu kişilerden herhangi biri, iflas duyurusundan önceki günlerde şirketin içinde bulunduğu vahim durumu herhangi bir noktada dile getirdi mi?"

"Müvekkillerim şirketleri iflas edince milyonlarca dolar kaybetti. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bence bu soruma bir cevap değil."

"Hayır," diye tersledi, saatine dik dik bakarak. "Kimse bana tek kelime etmedi; yıllardır hiçbiriyle konuşmadım. Beş dakikanız neredeyse doldu."

"Sayın Dawson, ikimiz de saat dokuzda işiniz olmadığını biliyoruz, o yüzden yerinize yerleşseniz iyi olur. Bu, Sayın Bradley'nin de çıkarına."

Kahverengi gözleri bana dikildi. "Neden onun peşindesin?"

"Sadece bir ipucunu takip ediyorum. Adama karşı kişisel bir husumetim yok."

Başparmağı Starbucks bardağının üzerinde yavaşça yukarı aşağı kayarken beni inceliyor. "Bundan emin misin?"

"Ne hakkında?"

"Bu kişisel bir şey değil." Kennedy'nin sesi alçak ve sakindi, ama bu sözler sanki bağırarak söylemiş gibiydi ve daha doğrudan bir etki yaratamazdı.

Bir davada her zaman yüzde yüz profesyonel oldum, ancak bu davada kişisel güdülerimin devreye girmesine tehlikeli derecede yaklaştım. Sadece FBI'ya girmemin yolu bu olabileceği için değil, aynı zamanda Ian Bradley

hakkındaki görüşlerimin tamamen işle ilgili olduğunu dürüstçe söyleyemediğim için de.

Yine de bunu burada itiraf edecek değilim, bu yüzden ses tonumu sabit tutuyorum. "Bu davaya atandım. SEC tarafından bana iletilen iddiaları takip ediyorum."

"Peki ya suçlayan?" diyor.

"Üzgünüm?"

"İddiaları bildiğinizi söylediniz. Ama iddiaları kimin ortaya attığını bilmiyorsunuz, doğru mu?"

"Buna cevap veremem."

Zafer kazanmışçasına gülümsüyor. "Az önce başardın."

Tepki vermemek için yanağımı ısııyorum. Kendini toparla Lara. Sen bundan daha iyisini yapabilirsin.

Kennedy'nin bildiğini sandığı şeyleri hiç dikkate almıyorum. "Bay Bradley'nin işinde yetenekli olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Evet."

"Senden daha mı iyiyim?"

"HAYIR."

Öne doğru eğildim. "Yine de, J-Conn yüzünden para kaybettiniz. O kaybetmedi. Sizce bunun sebebi ne?"

"Çünkü bu iş böyle yürüyor Bayan McKenzie. Bazen kazanırsınız, bazen kaybedersiniz. Ian'ın kaybettiği zamanlarda benim kazandığım hisselerin listesini mi çıkarmamı istiyorsunuz? Çıkarırım. Onun fayda sağladığı ama benim sağlamadığım diğer şirketler mi? Onları da gösterebilirim. J-Conn'daki tek fark, kaybın büyüklüğü."

"Ama arada büyük bir fark var. Kendiniz de milyonlarca dolar kaybettiğinizi söylediniz. Müşterileriniz bu konuda ne hissetti?"

"Gerçekten harika, bunu gündeme getirdiğin için teşekkürler," diyor sıkılmış bir bakışla omzumun üzerinden, sanki vaktini boşa harcıyormuşum gibi.

Çok büyük ihtimalle öyleyim. Tanrı biliyor ki bu benim için tam bir zaman kaybı olacak gibi görünüyor. Hatta, bu davanın tamamı zaman kaybı gibi gelmeye başladı ve gerçekten de öyle olmaması gerekiyor. Patronum, Ian kadar büyük bir balığı kızartmanın Quantico'nun kabul biriminin dikkatini çekmek için ihtiyacım olan darbe olabileceğine neredeyse kesin olarak inandırdı beni.

Sadece balık ve filosu iş birliği yapmıyor. Ya inanılmaz derecede iyi yalan söyleyen bir grup, şimdiye kadar karşılaştığım tüm şirketlerden daha ustaca delil yok etme ve izlerini örtme becerisine sahipler, ya da aldığımız ihbar sahte.

Ian'ın kanunu çiğneyemeyeceğini düşünmüyorum. Sadece çevresindeki insanlarla çok yakın olduğu için onlardan birine sırlarını anlatmaması veya onların parçaları bir araya getirmesini beklememesi mümkün değil diye düşünüyorum. Ve Kate ve Kennedy, ve sanırım Matt de, kesinlikle Ian'ı koruyacaklardır...

Onların öyle olduklarını düşünmüyorum. Benim varlığım bile onları fazlasıyla rahatsız ediyor.

Yine de, zamanımın kısıtlı olduğunu ve sabrının tükendiğini bilerek bir soru daha sormaya çalışıyorum. "Bay Dawson, Bay Bradley'nin hem bir arkadaşım hem de bir meslektaşım olduğunu biliyorum. Buna saygı duyuyorum. Bu yüzden, onu korumanın en iyi yolunun, J-Conn ile olası herhangi bir bağlantısı konusunda bana karşı dürüst olmak olduğunu anlamanız gerekiyor."

Bir an sessiz kalıyor. "Dürüst olmamı istiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Onun hakkında size faydalı olabilecek herhangi bir şey söylememi ister misiniz?"

Gözlerimi devirme isteğine karşı koyuyorum. "Evet, kesinlikle."

"Pekala o zaman. Belki bu yardımcı olur... Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim."

"Ne zaman?" diye sordum öne eğilerek.

"Şu anda."

Bu sert ifade Kennedy'ye ait değil. Arkamdan geliyor ve geceleyin kirli rüyalarımda bu sesi duymamış olsam bile, Kennedy'nin giderek büyüyen sırtışından kime ait olduğunu hemen anladım.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve oldukça öfkeli görünen Ian'a döndüm.

2. Hafta: Pazartesi Sabahı

“Ofisime. Şimdi.”

Lara'nın beni takip edip etmeyeceğini beklemeye gerek duymuyorum, biliyorum ki edecek. Günlerdir toplantıdan sonra nefes nefese kalıyor ve öğle yemeklerinde beni takip ediyor. Peşimden gelecektir.

Ofisim, Kennedy'nin ofisinin bulunduğu katın tam karşısındaki köşede. Uzun adımlarım sayesinde ondan önce oraya varıyorum, ama o içeri girene kadar kapının yanında bekliyorum, kapıyı sertçe kapatıp onu kapıya kadar sıkıştırana kadar ona doğru ilerliyorum.

Bunu kastetmiyorum. Unvanımı veya fiziksel görünümümü insanları korkutmak için kullanan türden bir pislik değilim, ama burada amacım korkutmak değil. Çok sinirliyim.

Geçen cuma öğle yemeğinde beni takip ettiği için çok sinirliyim. Arkadaşlarımı sorguladığı için de çok sinirliyim.

Tüm SEC müfettişleri arasında, beni tahrik eden birine denk gelmek zorunda kalmam çok sinir bozucu.

İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve tam o konuşurken bakışlarım dudaklarına kaydı.

"Geri çekilin, Bay Bradley," diyor, buz gibi bir ses tonuyla bana bakarak. "Hemen şimdi."

Küfreterek mırıldandım, elimi başının arkasındaki kapıya sertçe vurdum, sonra da onu tahtaya sıkıştırmak istemeyeceğim güvenli bir mesafeye çekmek için elimi geri ittim ve eteğinin altına elimi sokarak teninin hayallerimdeki kadar pürüzsüz olup olmadığını kontrol ettim.

"Benden kaçıyorsun," diyor ofisin içine doğru yaklaşırken. Sesi soğuk, yüzü ifadesiz. Sadece elini hafifçe titreterek atkuyruğunun üzerinden avucunu geçirmesi, onun da benden benim kadar etkilendiğini ele veriyor.

"Evet."

"Şirketinizden iş birliği yapacağınıza dair güvenceler almıştım ve geçen hafta konferans salonunda bana kahve getirdiğinizde de tam olarak bunu yapmayı planladığınız izlenimini edinmiştim. Ne değişti?"

Seninle aynı odada olup da seni arzulamamak mümkün olmadığını fark ettim, işte bu yüzden her şey değişti.

Saçlarımı elimle düzelttim. "Sizinle daha fazla konuşmadan önce bir avukata danışmam tavsiye edildi."

"Tedbirli davrandım," diyor, parmağını masanın kenarı boyunca gezdirerek. "Peki ya sen?"

Avukatımın kim olduğunu öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmeyi dört gözle beklesem de, beklemeye ve sorusunu görmezden gelmeye karar veriyorum. "Arkadaşımı rahatsız ederek istediğini mi elde ediyorsun?"

"Sanırım Bay Dawson'ı kastediyorsunuz. Evet, meslektaşınızla aydınlatıcı bir görüşme yaptım."

Onun, benimkine karşı koymak için özenle seçtiği ifadeleri fark ediyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Onun size son derece sadık olduğunu öğrendim." Ofisi işaret ederek, "Ve dekorasyon konusunda inanılmaz derecede farklı zevklere sahip olduğunuzu da öğrendim."

Şık ofisime şöyle bir göz atıyorum. Temelde dairemin bir başka versiyonu; muhteşem manzara, şık ve modern mobilyalar. İnsanların ofisimin nasıl görünmesini beklediği tam olarak bu. Ayrıca tamamen değiştirilebilir. Bir kasırga burayı yerle bir etse bile umurumda olmaz. Bunu bir koruyucu aileden diğerine geçerek öğrendim; eşyalara ya da insanlara bağlanmanın bir anlamı yok.

Başını salladı, sonra masamın arkasındaki bir masayı işaret etti. "Gerçek mi o orkide?"

Şöyle bir baktım. "Evet." Şaşırılmış bakışı beni tekrar sinirlendirdi. "Ne?" diye tersledim.

Lara göz kırptı. "Hiçbir şey. Sadece bana orkide besleyecek tipte biri gibi gelmiyorsun. Orkideler bilindiği gibi çok nazlıdır ve biraz özen gerektirir."

“Onu idare edebilirim.” Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar saçma geldiğini fark edip omuz silktim. “Geçen yıl Kate'ten bir Noel hediyesiydi. O ve Kennedy, onu bir yıl boyunca canlı tutup tutamayacağım konusunda iddiaya girdiler.”

"Hangi tarafa bahis oynadı?"

"Şöyle söyleyeyim, günde yaklaşık on kez kontrol ediyor ve Kennedy'nin o lanet şeyin ölmesini engellemek için herhangi bir şey yapmasını yasakladı."

Yanına gidip çiçeği inceliyor. "Görünüşe göre henüz öldürmemişsin."

"Orkideleri sever misin?" diye sordum, yüzündeki hüznü gülümsemeyi fark ederek.

Sıkıcı kahve zevki dışında, ondan öğrenebildiğim birkaç kişisel ayrıntıdan biri bu ve bu bilgiyi aklımda tutuyorum. Nedenini bilmiyorum, belki de o profesyonel duvarların ardında saklanan kadını tanıma konusunda garip bir arzum var.

"Rahmetli büyükannemin oldukça büyük bir koleksiyonu vardı. Washington DC metropol bölgesindeki en büyük koleksiyonlardan biriydi."

"Ailedeki orkide uzmanı görevini sen mi devralıyorsun?"

Gülümsemesi kayboluyor. "Hayır. Denemeye çalıştım ama... zamanımı almıyorlar, dikkatimi veremem. Çiçekler ya da iş arasında seçim yapmak zorunda kaldığımı acı bir şekilde öğrendim ve..."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor, ama bunun bir blöf olduğuna ciddi paralar bahse girerim. İşine %100'ünü vermekte bir sakınca görmediğini düşünebilir, ama belli ki bu durum onu içten içe yiyip bitiriyor.

Derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı ve masamın yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Oturabilir miyim? Davamla ilgili birkaç sorum var."

Onun sert tonu beni aptal gibi hissettiriyor. Ben onun çiçek sevgisi hakkında kafa yoruyorum, o ise beni "kendi vakası" olarak görüyor.

Başımı hafifçe sallayıp karşısına oturdum, ama o sorularını sormaya başlamadan önce ben de kendi sorumu yönelttim. "Cuma günü öğle yemeğinde beni takip ederken aklından ne geçiyordu?"

Dürüstlüğüme karşısında şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. "Yalnız yemek yediğini ve benden kaçındığın için biraz vakit ayırabileceğini ummuştum." Bana anlamlı bir bakış atıyor.

"Ve yalnız olmadığımı anladığınızda?"

Yanakları hafifçe kızardı; o kadar ince bir kızarıklığı ki, onu bu kadar yakından izlemeseydim fark etmezdim. "Onun bir kaynak olabileceğini düşündüm. Davama yardımcı olabilecek biri."

Sırıttım ve blöfünü ortaya çıkardım. "Saçmalık. Onun benim kız arkadaşım olduğunu mu sandın?"

"Aslında hayır," diyor sakince. "Sizin ve onun birlikte görünmemeye çalıştığınızı düşündüm."

"Bunu neden isteyeyim ki?"

Omuz silkerek, "Belki de başka biriyle ilişkisi vardır," dedi.

"Aman Tanrım," diye çıkıştım. "Beni suçlu olmakla suçlamanız yetmiyormuş gibi, şimdi de başkalarının kadınlarını çalmakla mı suçluyorsunuz?"

"Unutma, ben senin hayatının her yönünü araştırmak için koca bir hafta harcadım. Romantik olarak bağlantılı olduğun kadınlar koca bir not defterini dolduruyor."

"Ama hiçbiri evli değil!" diye patlıyorum. Belki de bir pislik olabilirim, ama ahlakım var. Bana ait olmayan şeyi almam.

"Yani ne kız arkadaşım, ne de bilgi kaynağım."

"Hayır," diye homurdandım. "O bir arkadaşım ve senin saçma davanla hiçbir ilgisi yok, o yüzden onu bu işin dışında bırak."

"Bir arkadaş," diyor Lara, sesi şüpheyle dolu. "O böyle görünürken, sen de böyle görünürken..." Sözü'nün farkına varınca gözleri dehşetle açılıyor ve sözünü yarıda kesiyor.

Saçlarımı başımın arkasına kenetlerken ve sandalyeme yaslanırken sırtı'mı gizlemeye çalışmadım. "Ne gibi görünüyorum, Bayan McKenzie?"

Bu sefer yüzündeki kızarıklık açıkça belli oluyor. Bacaklarını açıyor, sonra tekrar çaprazlıyor ve ben daha da genişçe gülümsüyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, seni rahatsız halde görmek, son günlerde gördüğüm en tatmin edici şey."

"Rahatsız değilim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neredeyse seğiriyorsun."

"Belki de orkidenizi öldürdüğünüz içindir," diye tersliyor.

"Güzel bir kaçamak cevap, ama bazılarımız hem işi hem de çiçeği halledebilir."

Bunu şaka yollu söylüyorum ama söyler söylemez pişman oldum, çünkü yanakları daha önce kızarmışsa şimdi bembeyaz olmuş.

Kahretsin. Tam bir aptalım.

“Bayan McKenzie—”

"Boş ver," diye tersledi elini kaldırarak. "Biliyor musun, bence bu toplantıyı başka bir zamana ertelese de daha iyi olur."

"Bak, çiçekle ilgili yorumum için özür dilerim—"

"Öyle değil," diyor çok hızlı bir şekilde. "Not alacak bir şeyim yok sadece."

“Saçmalık. Duygularını incittim—”

"Lütfen durun," diyor ayağa kalkarak. "Başından beri size bunu anlatmaya çalışıyorum. Bunların hiçbirisi duygularla ilgili değil. Bu bir iş. Gelecek Perşembe için takviminizde yerim var. Daha erken bir tarih belirleyebilirsiniz memnun olurum. Eminim ikimiz de bu işi bitirmek istiyoruz..."

Kapıya gelen bir tıkırtı onu böler.

"Evet," dedim, sesim sinirden çatlamıştı.

Kate, Lara'yı tamamen görmezden gelerek başını içeri uzattı. "Bay Bradley, Vanessa Lewis sizi görmek için burada."

Lara şaşkınlıkla ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde arkasına döndü.

İşte beklediğim an geldi ve küstahça sıırıtsam da, içi boş geliyor. Elbette kazanmak istiyorum, suçlamaların çürütülmesini ve ismimin temize çıkmasını istiyorum. Ama benim kazanmam Lara'nın kaybetmesi anlamına geliyor. Bütün bunlar başladığından beri ilk defa bu düşünce bana zafer duygusu vermiyor.

Lara, şaşkınlık dolu bir sesle, "Vanessa Lewis sizin avukatınız," dedi.

Vanessa'nın yalnızca masum olduğuna inandığı müvekkilleri kabul etmesiyle ilgili kötü şöhretini sadece Wall Street'teki bizler bilmiyoruz. SEC de biliyor.

Dikkatimi tekrar Kate'e çevirdim. "Bayan Lewis'i içeri gönderin. Bayan McKenzie tam çıkıyordu."

“Öyleydim,” diyor Lara, çenesini kaldırarak, özgüveni yeniden yerine gelmiş bir şekilde arkasını dönüp kapıya doğru yürürken. Kate ile omuz omuza geldiğinde duruyor. “Bu arada, çok fazla suluyor. Tebrikler, kısa sürede ölecektir.”

Kate, şaşkın bir bakışla orkideye doğru baktı, ardından koridorda ilerlerken arkasına bakmayan Lara'yı değerlendirircesine süzdü. "Ondan hoşlanmam garip mi?" diye sordu Kate.

Hayır, sanırım.

İşin garip yanı, ondan hoşlandığımı biliyor olmam.

2. Hafta: Çarşamba Sabahı

“Lara, merhaba!” Steve Ennis masasından başını kaldırıp, kapısında durduğumu görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Bugün Wolfe’da olduğunu sanıyordum.”

“Hemen oraya gidiyorum. Masamdan birkaç şey almam gerekiyordu.”
Ve umarım sana rastlarım.

Kendime sürekli paranoyak olduğumu söylüyorum ama patronumun benden kaçındığından oldukça eminim. Üç günde üç e-posta gönderdim ve hiçbirine cevap vermedi. İki sesli mesajıma da geri dönmedi.

"Bir dakikan var mı?" diye soruyorum, beni içeri davet etmeyince.

“Tabii. Tabii, buyurun içeri,” diyor, incelediği klasörü kapatarak.
“Kapıyı kapatın.”

Steve’in ofisi ile Ian’ın ofisi arasındaki fark neredeyse komik. İkisi de şık ama sıradan ofis ortamları; ancak birinin nedeni bütçe eksikliği, diğerinin ise ilgisizlik.

SEC ilk kategori. Her şeyden önce, ofis milyonuncu kat yerine on ikinci katta. Steve’in köşe ofisi var, ama New York’un simge yapılarına bakmak yerine, başka bir ofisin ve sakinlerinin perdelerini çoğu zaman kapatmayı reddettiği bir apartman binasının birinci sınıf manzarasına sahibiz.

İç mekanın estetiği de farklı. Floresan lambalar, etrafa saçılmış ataşlar, yıpranmış bir sandalye ve sürekli bayat kahve kokusu.

Patronum tam da buraya uyuyor. Kötü görünüşlü bir adam değil, ama üzerine tam oturmayan, umursamaz takım elbisesi, sürekli genişleyen

göbeğini hiç de hoş göstermiyor ve kalın, kır saçlı kafasına öğle molasında on iki dolardan daha fazlasına mal olacak bir saç kesimi iyi gelebilir.

Ya da belki de Wolfe Investments'ın cılasıyla çok fazla zaman geçirdim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor, ben oturup bacaklarımı çaprazladığımda. Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa sesi çok gür, çok neşeli mi?

"J-Conn/Bradley davasıyla ilgili durum raporumu aldınız mı?"

Başını coşkuyla salladı. "Evet. Sana gerçekten zorlu bir görev vermişiz gibi görünüyor."

Gerçekten zor bir durum mu? Bir haftadan fazla arama yaptıktan sonra hiçbir kanıt bulamamak zor bir durum değil. Buna davanın olmaması denir.

"Kişisel dosyalarına erişmene izin mi verdi?" diye soruyor Steve. "Böyle bir adam şirket sunucularına hiçbir şey koymaz."

"Evet, yaptı. Ve e-postası da. Henüz yarısına kadar okudum ama içinde işe yarar bir bilgi olma ihtimali çok düşük."

"Yani onun bir şeyleri tahrip ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diyorum dikkatlice. Steve'in ağzına laf sokması ona hiç yakışmaz. "Bence bu işi yaptığım altı yıl içinde kimse kişisel dosyalarında kanıt bırakacak kadar aptal olmadı. Dosyaları istemenin bir oyalama taktiği olduğunu sen de benim kadar biliyorsun."

Bakışları biraz keskinleşti, gülümsemesi kayboldu.

Ben itaatsiz biri değilim; hem birlikte çalışması kolay biri olarak hem de azimli ve titiz biri olarak tanınırım. Ama burada tam olarak haberdar olmadığım bir şeyler oluyor ve bu beni sinirlendirmeye başladı. İlk başta bunun sadece kafamı karıştıran garip bir içgüdü olduğunu düşündüm ve içgüdülere pek güvenmem. Ancak gerçekler de örtüşmüyor. Ian Bradley ile J-Conn arasında hiçbir bağlantı yok, gerçekten hiçbir bağlantı yok.

Yine de kendime hatırlatıyorum: Henüz hiçbir şey olmadı.

"Bak Steve, beni bu davaya görevlendirdin çünkü bana güvendin. Tanrı aşkına, senin düğününde bile vardım," diyerek masasının üzerindeki birkaç yıl önce çekilmiş aile fotoğrafını işaret ettim.

Bu onun üçüncü düğünü, ama kim sayıyor ki?

"Kaynakımızın neden güvenilir olduğunu düşündüğünüzü bilmem gerekiyor," diyorum. "Ne bildiğinizi bilmem gerekiyor. Bize bu bilgiyi kim verdi? Size hangi ayrıntıları anlattı?"

Başını çoktan sallıyor. "Yapılamaz."

"Neden?" diyorum, neredeyse tamamen çaresizlikten kollarımı havaya kaldıracak gibiyim.

"Size zaten söyledim, bu gizli bir muhbir. Bana geldiğinde anlaşmanın bir parçasıydı. İfade verme zamanı gelene kadar kimliğini bilen tek kişi benim."

"Steve." Sesimi yumuşatıp, gergin tanıklarla kullandığım yatıştırıcı tonu yakalamaya çalışıyorum. "Eğer muhbir şimdi ortaya çıkamayacak kadar ürkekse, nasıl olur da ifade vereceğini düşünüyorsun? Biliyorsun, tanıklar isimlerini yazılı olarak ifade verme zamanı geldiğinde ne kadar sık cesaretlerini kaybediyorlar. İhbarcı olarak etiketlenmek, suçlu olmak kadar itibara zarar veriyor."

Hatta daha da fazlası. Wall Street hilekarlardan nefret eder.

Ama ihbarcıdan nefret ederler.

Konuşmaların içeriğine hiçbir zaman vakıf olmasam da, büyük oyuncuların meseleleri kendi ellerine almaları alışılmadık bir durum değil. Bilgilerini SEC'ye iletmek yerine, doğrudan suçluya gidip sert bir şekilde "Bunu bir daha yaparsan, dizlerinden vururum" derler.

Bu, akranlar arasında saygı göstergesi olarak kabul edilir.

Steve'in kaynağı ya Ian'ın statüsünün çok altında ve onunla doğrudan karşı karşıya gelme yetkisine sahip değil ya da SEC'in arkasına saklanıyor.

Benim için sorun değil. Zaten bunun için buradayız. Ama bu bana, çok cesur biriyle uğraşmadığımızı gösteriyor. Ve bu tür kaynaklar, ifade verme zamanı geldiğinde geri adım atma olasılığı en yüksek olanlardır.

Ve eğer bu olursa, kırık bir kılıfı kimin elinde tutacağını tahmin edin...

Ben.

"Benim de itibarım söz konusu," diye fısıldadım Steve'e. Yalvarmayacağım ama piyon da olmayacağım.

Steve başını sertçe sallayarak ayağa kalktı ve konuşmanın bittiğini belirtti. "Bunun için endişelenmenize gerek yok."

Ayağa kalkıp patronumun gözlerine doğrudan bakıyorum. "Bana esasen bu davanın Quantico'nun dikkatini çekecek önemli bir zafer olabileceğini söylediniz. Eğer soruşturma gayri resmi aşamayı geçemezse, önemli bir başarı olmayacak. Tamamen başarısız olacak."

"Resmi aşamaya gelecek," diyerek konuyu geçiştirdi ve masanın etrafından dolaşarak kapıya yöneldi.

“Ama size anlatmaya çalıştığım da bu,” dedim, onu kapıya kadar takip ederken ve sabırsızlığımı gizlemeye çalışarak. “Şu ana kadar resmi bir soruşturmayı gerektirecek bir durum yok. Ian Bradley'i J-Conn'a veya J-Conn'un yaklaşan felaketi hakkında içeriden bilgi sahibi olan herhangi birine bağlayan tek bir kanıt bulamadım.”

Steve kapıyı açtı, benim işten çıkarılma niyetim açıktı ama son bir söz söylemeden geçmedi. "Lara, hâlâ FBI'ın tavsiyesini istiyor musun?"

"Elbette."

"Öyleyse bir kanıt bulun."

2. Hafta: Çarşamba Öğleden Sonra

Vanessa Lewis, Beyoncé'nin tıpatıp aynısı, ona yakışır bir özgüvene sahip ve bu yüzden tanıdığım en çekici kadın.

Ve asla flört edemeyeceğim biri.

Neden mi? İnsan avukatına kur yapmaz. Bunu ben bile biliyorum.

Ayrıca, istediğim kişi o değil.

"Ian, beni duyuyor musun?"

Masamın maun tahtasına parmaklarımı vurmayı bırakıyorum, çünkü tüm konuşma boyunca ona boş boş baktığımı fark ediyorum. Bu ikinci görüşmemiz. Pazartesi günkü görüşme lojistik konuları halletmek içindi; ücretini görüşmek, vekaletnamesini imzalamak vb. Bu görüşme ise davamla ilgili ve ben... dikkatimi vermiyorum.

"Özür dilerim." Daha dik oturdum. "Ne?"

Karşımdaki sandalyeye yaslanıp beni incelerken kahverengi gözleri hafifçe kısıldı, dolgun dudakları büzüldü.

Sonunda, "Ian," diyor. "Benim hakkımda ne biliyorsun?"

"Şey..." Beynim karışıyor. Bu bir tuzak soru mu? Tuzak soru gibi geliyor.

"Sizce neden sizin davanızı üstlendim?" diye düzeltiyor, görünüşe göre paniklediğimi anlamış.

Rahatlıyorum. Bunu hallederim. "Çünkü benim masum olduğuma inanıyorsun."

Bu da kadından çok etkilenmemin diğer bir nedeni. Neredeyse kusursuz bir sicile sahip olmasının yanı sıra, hukuk alanındaki başarısından

daha nadir bulunan bir şeye sahip: dürüstlük.

Bu ilginç bir özellik ve ona hem hayranlık hem de nefret kazandırdı.

Ben ikinci kategoriye giriyorum.

Elbette, tüm suçlamalardan aklanmak en büyük önceliğim, ancak bunun benim suçlu bir pislik olup olmadığımla ilgilenmeyen bir yılanın elinden olmasını istemiyorum.

Vanessa, dikkatimi tekrar kendisine çekerek, "Sizin masum olduğunuza inanıyorum," diyor. "Ve davanızı üstlenebildiğim için mutluyum. Ancak müvekkillerimden bana karşı dürüst olmalarını beklediğim gibi, ben de onlara karşı dürüst olmaya inanıyorum."

"Ve?"

"Durumunuz pek iyi görünmüyor, Ian."

Gerildim, parmaklarım masaya vurmaya devam etti. "Bunu zaten biliyor musun?"

Omuz silkerek, "Elbette daha çok araştırma yapmam gerekiyor. Ama beni rahatsız eden şu... Genellikle SEC, içeriden bilgiye dayalı işlemle ilgili bir ihbar aldığında, kaynaklarını doğrulamak ve suçlamanın potansiyel meşruiyetini belirlemek için gayri resmi bir soruşturma başlatır. Bunu da yaptılar. Ama şimdiye kadar, dosyalarda onların gördüklerini gördüm ve orada pek bir şey yok. Sizinle J-Conn arasında bulabildiğim hiçbir bağlantı yok, bu da onların da bulamadığı anlamına geliyor." dedi.

Anlamaya çalışıyorum. "Bu iyi bir şey değil mi?"

Başını salladı. "Hiç de değil. Gördüğüm somut kanıt eksikliğine bakılırsa, Lara McKenzie çoktan bavullarını toplamış olmalıydı. Bunun yerine, hâlâ o toplantı odasında oturup evraklarla uğraşıyor."

"Anlam?"

"Aldıkları her türlü ipucu, bulabileceklerini düşündükleri her türlü kanıtlarla kazanabileceklerinden son derece eminler," diyor gayet sakin bir şekilde.

Bok.

Vanessa sözlerine şöyle devam ediyor: "Lara McKenzie'nin davanızla ilgilenmesinden de hoşlanmıyorum. Kuzu gibi görünüyor ama tilki gibi düşünüyor. Onun hakkındaki izlenimleriniz neler?"

Eh, kahretsin. Ona gerçeği söyleyemem; Lara ve o seksi gözlükleri en kirli fantezilerimde sürekli tekrar ediyor. Altımda, üstümde, önümde, masamın üzerinde eğilmiş halde...

Ama ona da yalan söyleyemem. Daha doğrusu, söyleyebilirdim ama Vanessa ilk görüşmemizde, yalan söylediğimi öğrenirse davamı kötü bir istiridyeyi bırakmaktan daha hızlı bir şekilde düşüreceğini açıkça belirtti. Kendi sözleri.

"Kurallara uyan, gayet düzgün biri gibi görünüyor," diye geçiştiriyorum.

Vanessa başını salladı. "İşte tam da bu yüzden bu kadar iyi ve korkarım ki, onu sizin davanıza atamalarının sebebi de tam olarak bu. McKenzie'nin itibarı neredeyse benimki kadar iyi. Güç oyunları oynamaz, gösteriş yapmaz. Gerçekleri toplar ve sıralar, hakimler de onu bu yüzden sever."

"Ama bilmediği gerçekleri ezberden söyleyemez. Yani uydurmadığı sürece..."

"Pekala, geriye dönelim," diyor Vanessa, sesi yatıştırıcı bir tona bürünerek. "Neden onların hedefinde olduğunuzu anlamamız gerekiyor. Bir ihbar aldıkları için buradalar, ama sizi içeriden bilgiyle işlem yapmakla suçlayanın kim olduğunu veya nedenini bilmiyoruz."

"Sana zaten söylemişim—"

"Biliyorum, biliyorum, ölümcül düşman yok, seni alt etmeye çalışan baş düşman yok," diye sözünü kesiyor. "Ama bak Ian, bu bir film değil. Bunun arkasındaki kişi, gözünüzün önünde sinsice tehditler savurarak ve kötücül bir kahkaha atarak pusuya yatmayacak. Cevap inceliklerde gizli olacak."

"İnce ayrıntılara pek önem vermem," diyorum dürüstçe. "Hiçbir konuda."

Gülerek beni şaşırttı. "Öyle duydum. Ama en azından bunun için başlamanın zamanı geldi."

Vanessa ayağa kalktı ve masanın üzerinden bana boş sarı bir not defteri uzattı. "Son bir yılda karşılaştığın herkesin bir listesini yapmanı istiyorum. Hatta son iki yılı da yazabilirsin. Kıskanç, kırgın, kızgın olabilecek herkesin adını yaz. Arkadaş olduğunu düşündüğün kişileri de listeden çıkarma. Pappy'nin şerefine kadeh kaldırdığın herkesin adını yaz."

"Ben burbon içmem," diye mırıldandım.

"Negroni olsun o zaman, neyse işte."

En sevdiğim içeceği bildiğine şaşıracak yukarı baktım.

Kaşlarını kaldırdı. "Sana ödevimi yapacağımı söylemiştim. Bu işi kazanmak istiyorsak, senin hakkında her küçük ayrıntıyı öğrenmem gerekecek. Her sırrını, testislerindeki her doğum lekesini bilmem lazım..."

Parmak ucuyla işaret ediyorum. "Bende öyle bir şey yok." Eminim.

Mercan rengi ojeli tırnağıyla not defterine vuruyor. "İsimleri yaz, Ian. Hemen bugün yaz. Zaman aleyhimize işliyor. Onların ısrarcılığı, bunu resmi bir soruşturmaya dönüştürmeye kararlı olduklarını düşündürüyor ve eğer bunu yaparlarsa, kazanma şansımız tamamen ortadan kalkar."

Yutkunuyorum, toplantının başında olduğumdan çok daha az özgüvenliyim şimdi.

Ayağa kalktı ve bana üstünkörü bir şekilde başını salladı. "Sizinle iletişime geçeceğim," dedi ve telefonunda bir şeyler tuşladı.

Vanessa kapıdan çıkarken, elinde telefonla, ben de bir kalem alıp dışarı fırladım.

Sandalyemi çevirip, bulutlu öğleden sonrayı izlemek için arkamı döndüm ve kalemimi kağıda vurdum. Kendime odaklanmam, beni alt etmeye çalışan kişinin kim olabileceğini anlamaya çalışmam gerektiğini biliyorum, ama Lara ile muhtemelen aynı şeyi aradığımızı düşünmeden edemiyorum: Beni J-Conn'a bağlayan şey ne?

İşin ironik yanı, hiçbir fikrim yok.

Wall Street'teki tüm ahmakların isimlerini listelemeye yeni başlamıştım ki Matt kapıyı çalmadan ofisime girdi.

Avukatla görüşmeniz nasıl geçti?

Dikkatimi dağıtan bu şeye minnettar bir şekilde başımı kaldırdım. "İyi haber şu ki, o benim masum olduğuma inanıyor."

"Peki ya kötü olanlar?"

Kalemi yere bırakıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "SEC hâlâ anlamıyor."

Homurdanarak karşımda duran sandalyeye çöktü. "Hâlâ J-Conn'u aradıklarından emin miyiz?"

Omuz silktim. "Lara bunu aşağı yukarı doğruladı."

Kaşları yukarı kalktı. "Lara?"

"Bayan McKenzie. Her neyse." Elimle havada bir işaret verdim. "SEC'e benim hakkımda kimin yalan söylediğini ve nedenini bulmamız gerekiyor."

Matt masamdaki not defterine bakıyor. "Bu senin listen mi?"

“Başlangıç. Kimse var mı?”

“Listeyi boş verin. Tamamen şans işi. SEC ile kimin iletişime geçtiğini öğrenmek istiyorsanız, doğrudan kaynağa gitmelisiniz.”

Başımı salladım. "Bunu zaten denedim, hatırlıyor musun? Hiçbir şey söylemeyecek."

“O geçen haftaydı. Tekrar deneyin.”

"Ne yapmamı istiyorsunuz, onu sorguya mı çekeyim?"

"Ne gerekiyorsa yapacağım, dostum. Daha önce caziben işe yaramadı, o yüzden elindeki diğer kozunu kullan."

"Pantolonumda kozum varken daha iyiyim."

Gözlerini devirdi. "Sus artık. Demek istediğim onu yıpratman. Her konuda istediğini elde etmekte acımasısın ama ona karşı yumuşak davranıyorsun. Neden?"

Not defterine şöyle bir göz attım. Haklı. Haklı olmasından nefret ediyorum. Daha da nefret ettiğim şey ise ona verecek bir cevabımın olmaması. En azından yüksek sesle itiraf etmeye hazır olduğum bir cevap değil.

"Sana karşı hiç de yumuşak davranmıyor," diyor Matt sessizce. "İstedığı bilgiyi almak için geçen gün seni takip etti."

"Bu yüzden?"

"Belki de kendi yaptıklarının aynısını ona da tattırmanın zamanı gelmiştir."

2. Hafta: Cuma Gecesi

En yakın arkadaşımın birçok iyi özelliği ve oldukça fazla sayıda faydalı becerisi var.

Çöpçatanlık yetenekleri mi?

Bu, onun erdemleri arasında yer almıyor.

Çantamdan telefonumu çıkarıp tekrar saate baktım.

7:20.

Ya randevum yirmi dakika geç kalacak ya da beni ekecek.

Sanırım kötü bir randevu geçirme ihtimalinin mi yoksa hiç randevuya çıkmama ihtimalinin mi daha kötü olduğuna karar verememem benim hakkımda çok şey söylüyor.

Aşk hayatım pek de başarılı sayılmaz. En uzun ilişkim geçen yıl oldu, beş ay sürdü ve başladığı kadar heyecansız bir şekilde sona erdi, bu da pek bir şey ifade etmiyor.

Kısacası, SEC ajanı olarak hayat, romantik ilişkilerde pek bir heyecan yaratmıyor gibi görünüyor. İşi aklımdan çıkarmayı başarsam bile, erkeklerin bende işkolik olduğumu anladıklarını düşünüyorum.

Anladığım kadarıyla erkekler ya eğlenceli parti kızını ya da yumuşak huylu, evlenmeye uygun kızı istiyorlar. Ben ikisi de değilim. Hatta "çekici kariyer kadını" olduğumdan bile emin değilim, çünkü onun bile gecenin sonunda nasıl rahatlayacağını bilmesi gerekiyor ve... bu konuda ustalaşmış bir yetenek değilim.

Çoğu zaman bununla ilgili bir sorunum yok. Hayatımın bu aşamasında ya kariyerime ya da erkeklere odaklanabileceğimi, ikisine birden

odaklanamayacağımı öğrendim.

Bakınız: ölü orkidelerim.

Hala Ian'ın geçen günkü iğneleyici sözünün beni etkilemesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Tanrı aşkına, bunlar çiçek! Yani... eğer bir çiçeği bile yaşatamıyorsam, uzun vadeli bir ilişkiyi nasıl yürüteceğimi nasıl anlayacağım ki?

Bir garson yaklaştı ve iki kişilik masada yalnız oturduğum sırada, yargılamayan bakışını mükemmelleştirdiği için ona minnettarım. "Beklerken bardan bir şey ister misiniz?"

Gülümsüyorum, ikimizin de bunun ikinci kez sorduğu bir şey değilmiş gibi davrandığımız için minnettarım. "Evet, lütfen." Ne olursa olsun. "Bir kadeh beyaz şarap alacağım. Ferahlatıcı, çok tatlı olmayan bir şey. Beni şaşırtın."

Başını salladı. "Tam aradığım şey bu."

Alkol içeriyorsa, eminim sorun olmaz.

Gabby'ye mesaj attım. Senin adamından hiçbir iz yok. Bir şey söyledi mi?

Hemen cevap veriyor. Kahretsin, gerçekten mi? Hayır, ona mesaj atayım.

Garson şarabımı getiriyor ve teşekkür ederek gülümsüyorum, tam o sırada annemden bir mesaj daha geliyor.

Merhaba tatlım, yarın telefonda konuşalım mı? Çok meşgul olduğum için özür dilerim.

Sorun değil, hemen mesaj attım. Burada da durum çok kötü. Öğle yemeği vakti uygun olur mu?

Ekibimle iş yemeği var. Beş dakika ne dersin? Seni ararım.

Kulağa harika geliyor.

Aslında, bu biraz abartı olabilir. Yedi uygun mu?

Şaraptan bir yudum alıyorum ve ellili yaşlarındaki annemin benden daha yoğun bir programı olduğu gerçeğinin canımı sıkmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Elbette.

Harika. Nasılsınız?

Aman Tanrım, nasıl gidiyor? Bir gözden geçirelim...

Aylardır ilk defa yalnız başıma bir randevudayım.

FBI'ya hiç bu kadar yakın olmamıştım, ancak Quantico'da işe girmemi sağlayacak olan dava, neredeyse iki haftadır aramama rağmen tek bir delil bulamadığım için sonuçsuz kaldı.

Ve ben hobi olarak çiçekleri öldürüyorum.

Ona mesajla cevap verdim. Her şey harika!

Derin bir nefes alıyorum, yalan söylediğim için biraz suçluluk duyuyorum ama her şeyi anlatsam bile annemin ne yapacağını bilemeyeceğini biliyorum. Annemi seviyorum—her iki ebeveynimi de çok seviyorum—ama onlar çocuklarının en iyi arkadaşı olmaya inanan türden ebeveynler değiller. Bu sorun değil, sadece...

Keşke kimsenin benim en iyi arkadaşım olmak istemediğini fark etselerdi. Yani, şimdi Gabby var ama onunla oda arkadaşı olana kadar, arkadaşlık hayatım tıpkı romantik hayatım kadar sönüktü.

İnsanlar bana saygı duyuyor. Çoğu hatta benden hoşlanıyor. Ama her şey yüzeysel. Gece yarısı arayıp erkek arkadaşlarıyla ilgili sorunlarını anlatacak kişi asla ben olmuyorum. Sonuç olarak, benim de erkek arkadaşlarıyla ilgili sorunlarımı anlatabileceğim kimse yok. Zaten bir erkek arkadaşıyla ilgili sorun yaşayacak kadar uzun süren bir ilişkim de olmadı...

Odayı tekrar tarayarak Gabby'nin tarif ettiği adamı aradım. Kızıl kahverengi saçlı, harika çeneli, gözlüklü. Çok uzun boylu değil ama garip bir şekilde kısa da değil.

Bu tanıma uyan kimseyi göremiyorum.

Biliyor musun, kimi görüyorum?

Ian Bradley.

İlk başta bunun bir rüya olduğunu düşündüm. Pardon, rüya mı dedim? Kabus demek istedim.

Bu benim başıma gelmiyor. Masada yalnız başıma oturup, randevuma gelmeyen biriyle karşı karşıya kalırken, beni zor durumda görmekten başka bir şey istemeyen kişinin barda oturup kokteyl yudumladığını görmüyorum.

Ya bu korkunç bir tesadüf, ya da...

Tam o anda bana doğru bakıyor, bakışları benimkilerle öyle bilinçli ve amaçlı bir şekilde kesişiyor ki, bunun tesadüfî bir karşılaşma olmadığını hemen anlıyorum.

Bu, geçen hafta onu takip etmemin intikamı.

Gözlerimi bir anlığına kapatıyorum, sadece telefonumdan gelen başka bir mesajla titreşince açıyorum. Gabby'den geliyor.

Çok üzgünüm canım. Patronu ona bu akşam Yankees maçına bilet teklif etmiş. Kendisi büyük bir beyzbol hayranı, tarihi tamamen unutmuş.

Muhteşem.

Ona mesaj atarken masamın üzerinde bir gölge belirdi.

Kendimi toparlayarak, yüz ifademi bozmamaya çalışarak yukarı baktım. "Merhaba, Bay Bradley."

Gözleri önce bana, sonra masaya kaydı. "Bayan McKenzie. Akşamınız keyifli geçiyor mu?"

"Çok fazla."

Sinsi gülüşü blöfümü ortaya çıkardı.

"Akşam yemeği için mi buradasınız?" diye sordum, yakalanmış olmanın utancından ensem kızarsa da sesimdeki nezaket hiç değişmedi.

"Hayır, eve giderken bir şeyler içiyorum sadece."

"Burası tam olarak dairenize veya ofisinize yakın değil."

Alaycı gülümseme kayboldu ve gözleri kısıldı. "Dairemin nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum," diyorum, Ian hakkında kamuya açık kayıtlarda yer alan hemen hemen her detayı bildiğim gerçeğini saklamanın bir gereğini görmeyerek.

"Öyle mi? Delil toplama işi nasıl gidiyor?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde kayıtsız.

Oyun oynamaya niyetim yok, bu yüzden sorusunu görmezden gelip lafı uzatmadan konuya girdim. "Burada olacağımı biliyor muydun?"

"Kate, randevunuzu ayarlarken sizi duymuş olabilir," diyor boş sandalyeye anlamlı bir bakış atarak.

İçimden bir ah çektim. "Biliyordum. Bu, geçen haftanın intikamı."

"İntikam çok güçlü bir kelime, Bayan McKenzie. Bunu sadece bir ders olarak adlandıralım."

"Ne konuda, taciz mi?"

"Takip edilmekten mi bahsetmek istiyorsun?" diye soruyor, karşımda boş olan sandalyeye otururken, mavi bakışları yoğun bir şekilde bana odaklanmış. "Hayatının içine düştüğü karmaşadan kısa bir süreliğine uzaklaşmak için en eski arkadaşınla sıradan bir öğle yemeğine çıkmayı dene ve bu karmaşaya sebep olan kadın seni takip ediyor."

İçimde hafif bir suçluluk duygusu hissediyorum. "Kişisel bir şey değil, Bay Bradley."

"Saçmalık," diye çıkıştı. "Takip edilen kişi sen olduğuna göre, bu an sana kişisel mi geliyor?"

"Evet, ama sen—"

"Randevunuza mı daldım? Hayatınıza mı sızdım? Kişisel bir şey gibi mi geliyor, Bayan McKenzie?"

İkimizin de sinirleri gerilmiş durumda ve ben de sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum su içiyorum. "İşimi yaptığım için beni suçlu hissettirmeye çalışıyorsun."

Hayır, size işinizin etkisinin sandığınız kadar temiz ve kişisel olmayan bir şey olmadığını göstermeye çalışıyorum.

"Pekala," diyorum sakince. "Not edildi."

"Bunu, geçen gün öğle yemeğime izinsiz girdiğin için kendini kötü hissettiğin için mi yoksa gitmemi istediğin için mi söylüyorsun?"

"İkisi birden?"

Bir an beni inceledi, sonra başını salladı. "Pekala o zaman. Özür kabul edildi."

"Bunun bir özür olup olmadığından emin değilim."

Kaşları kalktı.

İçimden bir ah çektim. "Pekala, tamam. Kişisel iş için orada olduğunuzu görünce restorandan ayrılmadığım için özür dilerim. Şimdi gider misiniz?"

Gülümseyerek beni şaşırttı. "Hayır." Göz kırptı ve şarap kadehime uzanıp sordu: "Ne içiyoruz?"

"Hiçbir şey içmiyoruz. Ben bir kadeh beyaz şarap içiyorum. Siz de tam çıkıyordunuz."

Saatine baktı ve şarabımdan—benim şarabımdan—bir yudum aldı. "Yedi otuz dört. Randevunuz dört dakika gecikti."

Aslında, randevum otuz dört dakika gecikti, üstelik gelecek olsa bile, ki gelmeyecek.

Bunu elbette söylemiyorum. İhtiyacım olan son şey, beni aşağılanmış görmekten başka bir şey istemeyen birinin önünde en ufak bir şekilde bile savunmasız görünmek.

"Evet, eminim her an burada olacak, sakıncası yoksa..." diyerek parmaklarımı kovma hareketiyle salladım.

Ian şarap kadehimi önüme koyuyor.

Onun gitmesine, küçük gösterisinin bitmesine duyduğum rahatlamayla kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. "İyi akşamlar Bay Brad—Bekleyin, ne yapıyorsunuz?" diye panik içinde soruyorum, o da düzgünce katlanmış peçeteyi alıp takım elbisesinin kucağına koyuyor.

"Akşam yemeğinde size katılacağım."

"Ancak—"

"Randevunuz gelmeyecek, Bayan McKenzie. Şimdi, asistanımı takvimime biraz zaman ayırması için sürekli rahatsız ettiniz mi, etmediniz mi?"

"Evet, ama o çok katı davranıyor ve beni gelecek haftaya kadar takviminize almıyor. O zamana kadar cevaplarını almam gereken bazı sorularım var—"

"J-Conn hakkında, elbette. Ve onlara cevap vereceğim, ama sadece karşılığında bana bir şey vererseniz." Bakışları bir anlığına dudaklarıma indi.

Gözlerimi kısarak, "Seninle birlikte yatmayacağım," dedim.

Gülümsemesi yavaş ve son derece küstahça. "Meşhur son sözler. Ama aslında amacım bu değildi. Soruya soruyla karşılık vermeyi düşünüyordum.

Benim cevapladığım her soruya karşılık, sen de benim sorularımdan birini cevaplamalısın."

"Bu iş böyle yürümüyor, Bay Bradley."

Omuz silkip peçetesini masaya geri koymaya başladı. "O zaman mahkeme celbini almanızda iyi şanslar, çünkü başka tek yol bu..."

"Pekala," dedim biraz çaresizce. "Soruya soru."

Sırıttı ve peçeteyi kucağına geri bıraktı. "Mükemmel. Ama önce ilk iş... daha fazla içeceğe ihtiyacımız olacak."

13

IAN

2. Hafta: Cuma Gecesi

Avukatım beni öldürecek.

Patronlar bana SEC ile işbirliği yapmamı söylediklerinde, bunun böyle bir şey olduğunu kastetmediklerinden oldukça eminim.

Doğu Köyü'ndeki şirin bir Fransız bistrosunda akşam yemeği yemek de tam olarak planladığım şey değildi. Hatta planımı bile hatırlamıyorum. İçeri girip Lara'yı yapayalnız, beklenmedik bir şekilde savunmasız bir halde otururken gördüğüm an her şey altüst oldu, göğsüm acıdı.

Arkamı dönüp ön kapıdan dışarı çıkmalıydım.

Bunun yerine, onu randevuya gelmemenin utancından uzaklaştırma yönündeki tamamen yabancı bir dürtü ağır bastı. Adama gelip onu gülümsetmesi için yarım saat süre verdim.

Yapmamıştı.

Moron.

Ya da belki de aptal olan benim. Çünkü Lara şu anda canımı sıkıyor olsa da, onu boğmak istesem de, iyi görüldüğünü kabul edebilirim. Hatta çok iyi.

Saçları her zamanki gibi atkuyruğu şeklinde, ama bir yana doğru toplanıp omzunun üzerinden sarkıyor; askısız elbisesi beni rahatsız edecek kadar dekolteli değil ama aklıma takılmaması gereken şeyleri düşündürecek kadar da dar.

Bir garson bize doğru yaklaşıyor. "İçecek bir şey getireyim mi efendim?"

"Onun içtiğinden ben de istiyorum," diyerek şarabı işaret ettim.

“Çok iyi. Mezelerden bir şeyler koyayım mı, yoksa acele etmeyelim mi?”

Lara ağzını açacakken ben ondan önce davrandım. "Kesinlikle acele etmiyoruz."

Garson saygılı bir şekilde başını sallayıp geri çekilirken kadın gözlerini devirdi. "Çok iyi, efendim."

"Peki," dedim öne eğilerek. "Ben başlayayım. Bu akşam kiminle buluşacaktınız?"

"Sanmıyorum," diyor soğukkanlılıkla, şarabından bir yudum alarak. "Sorulara ben başlayayım. Arnold Maverick'i tanımadığınızı söylediniz. İkinizin yollarının hiç kesişmediğinden emin misiniz?"

"Evet, yüzde yüz eminim. Adamı tanı mıyordum. Şimdi bu, buluşmayı planladığınız erkek arkadaşınız mı, yoksa—"

"Peki ya Bay Maverick'in ortak bir tanıdığı?" diye ısrarla soruyor. "İkinizin de tanıdığı biri?"

"Soruya soru, Bayan McKenzie. Anlaşma bu."

Hayal kırıklığıyla içini çekti ama sonunda pes etti. "Kör randevuydu."

"Seni kim tuzağa düşürdü?"

"En yakın arkadaşım Gabby. Biraz... ısrarcı olabiliyor. Sürekli sevgili değiştiriyor ve benim neden aynı olmadığımı anlamıyor."

"Ama siz kabul ettiniz."

Lara, şarap kadehinin sapını parmaklarının arasında çevirirken, şarabın hafifçe bir yandan diğer yana çalkalanmasını izledi. "Evet, epey zaman oldu—" Başını birden kaldırdı. "Durun bir dakika. Bu birden fazla soruydu."

"Hay, pardon." diye sııttım.

Gözlüklerinin ardındaki gözleri kısılıyor ve öne doğru eğiliyor. "Demek Maverick'i tanı mıyordunuz. Ama J-Conn'dan birini tanıyor olmalısınız. Çok büyük bir şirketti ve—"

"Tanrım, kadın, sen kemiğe yapışmış bir köpek gibisin."

Beni inceliyor. "Eğer bunu ciddiye almayacaksanız, Bay Bradley—"

"Kimseyi," diye çıkıştım. "J-Conn'dan tek bir kişiyi bile tanı mıyorum, Bayan McKenzie. İçeriden hiçbir bilğim yoktu. Bana inanıp inanmamak size kalmış, ama bu lanet olası gerçek."

Garson şarabımı getirip uzaklaşırken sandalyeme yaslanıp teşekkür ederek başımı salladım.

“En sevdiğim yemek.”

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

“En sevdiğiniz yemek nedir?”

"Bunu neden bilmek istiyorsun?"

"İsa'm, çok huysuzsun. Tamam, peki neden SEC?"

Bir an beni süzdü. "Pizza."

Elbisesinin içinde vücuduna bakmamak için o kadar çok uğraşıyorum ki, bir şey söylediğini anlamam biraz zaman alıyor. "Ne?"

"En sevdiğim yemek pizza. Vanessa Lewis'i avukatınız olarak nasıl buldunuz?" diye soruyor.

Bir an için, zaferin tadını çıkarmak istedim; sektörün en iyi avukatını tutmam bir zaferdi ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ama analiz etmek istemediğim nedenlerden dolayı, zaferin tadını çıkarmak istemedim. Lara'ya karşı çalışmak istemedim.

Onun beni sadece o lanet olası vaka olarak değil, başka bir şekilde görmesini istiyorum.

"Çekicilik mi?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdim sorusuna.

Lara, beni dikkatle izleyerek, "Bayan Lewis gibi birini kendi tarafınıza çekmek için çekicilikten fazlası gerekir," diyor.

“Kesinlikle haklısın. Beraat kararı alabileceğine inanması gerekiyor. Çünkü sen de benim kadar biliyorsun ki Vanessa Lewis sadece masum olduğundan emin olduğu müvekkilleri kabul ediyor.”

"Düşünceler masumdur," diye düzeltiyor. "Yani J-Conn'da tanıdığınız kimse yoksa, battıklarında nasıl şanslı oldunuz?"

Teknik olarak soru sorma sırası onda değil ama yine de cevap veriyorum çünkü bana inanmasa bile duyması gereken bir şey bu. "Eski usul içgüdü," diyorum. "J-Conn'un sözde büyük bir duyuruyu bu kadar uzun süre saklaması beni rahatsız etti. Herkes, çığır açacak bir ürün çıkaracakları iddialarını ciddiye aldı. Ben almadım. İçgüdülerim bana, bir sonraki Facebook veya iPhone'u piyasaya sürmeye hazır olmadıklarını söyledi, bu yüzden herkes yüksek fiyattan aldığında ben sattım."

"Demek içgüdüünüz size ve müşterilerinize milyonlarca dolar kazandırdı," diyor başını sallayarak. Şarabından bir yudum daha alıyor, bardağın neredeyse boş olduğunu görünce kaşlarını çatıyor.

"Sezgilere inanmıyor musunuz?"

"Ben gerçeklere inanıyorum, Bay Bradley. Sezgi, bilinaltınızın bilincinizin unuttuğu bir Şeyi hatırlamasından ve bunu dış bir kaynağa atfetmesinden başka bir Şey değildir."

Aha. Lara McKenzie bulmacasının önemli bir parçası yerine otururken onu bir an inceliyorum. Ben bu olaya bir oyun gibi yaklaşıyordum: kazanan, kaybeden, avcı, av.

Lara için durum farklı. Doğru ya da yanlış, haklı ya da haksız.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Rahatsızca kıpırdandı.

"Dünya siyah beyaz değil, Bayan McKenzie."

"Belki de sizin için öyle değildir," diyor.

İşte bu karmaşanın kökeni burada: aynı dünyada yaşamıyoruz. Ya da en azından dünyaya aynı bakış açısıyla bakmıyoruz.

Gerekliklerimizin birbiriyle bağdaşmayabileceği gerçeğinin birdenbire farkına varmak... kabul edilemez geliyor.

Garson yanıma gelerek düşüncelerimi böldü. "Bir kadeh daha şarap ister misiniz, hanımefendi?"

Bana bakıyor ve gözlerimiz buluşup kilitlendiğinde, aramızda bir Şey geçiyor—sessiz bir onaylama...

Vallahi bilmiyorum. İstemek mi? Her Şeyin farklı olmasını dilemek mi?

"Pekala," diyor yavaşça. "Bir kadeh daha şarap."

Garson uzaklaşırken gülümsememi gizlemek için bardağımı kaldırıp bir yudum alıyorum. "Peki, SEC'in amacı neydi?"

"Bu oyun ne kadar sürecek?"

"Bu soruyu yanıtladıktan sonra her birimize bir soru daha sorulacak."

Gözlerini devirdi. "Pekala. SEC'deyim çünkü bu beni hayalimdeki işe daha da yaklaştırıyor."

"Hangisi...?"

Bana işaret edip gülümsedi. "Bu son sorunuz."

Omuz silkiyorum. "Tamam." Bu karmaşık, yapı ve kurallarla yönlendirilen kadının motivasyon kaynakları hakkında daha fazla Şey öğrenmek istemem beni biraz şaşırttı. Paranın önemli olmadığını biliyorum. SEC çok az para ödüyor.

"FBI," diyor.

İeeğim boğazıma takıldı. "Ne?"

"Bana hayalimdeki işin ne olduğunu sordun; cevabım FBI."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım peçeteyle yüzümü silerken. "Bu akşam yemeğini yeniden düşünmeye başladım..."

Gülümsüyor. "Merak etmeyin. Henüz Quantico'ya gitmedim."

"Kabul ediyorum, bu benim uzmanlık alanım değil, ama SEC'den mezun olduktan sonra Federal Soruşturma Bürosu'nda (FBI) nasıl iş bulabilirim?"

"Özellikle beyaz yakalı suçlar bölümünde çalışmak istiyorum. SEC ile yakın işbirliği içindeler, bu yüzden birçok ortak nokta var."

"Öyleyse neden geçişe ihtiyaç duyuluyor ki?"

Dudaklarını ısırdı, sonra yukarı baktı. "Annem ve babam FBI'da çalışıyor."

"İkisi de mi?" diye sordum, şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Evet. Ben Washington DC'de doğdum ve büyüdüm. İkisi de hâlâ orada yaşıyor ve ikisi de hâlâ büroda aktif olarak çalışıyor."

Vay canına. "Bahse girerim büyürken hiç erkek arkadaşın olmadı."

Başını hafifçe geriye attı ve hassas bir noktasına dokunduğumu fark ettim. Kahretsin. Normalde bundan daha sakın davranırım.

"Sadece bunun korkutucu olması gerektiğini kastetmiştim," diye açıklıyorum. "Mezuniyet balosuna bir kızla görüşmeye giden her çocuk, kızın babasının silahı olduğundan gizlice korkar. Senin anne babanın da silahı vardı."

Bardağının üzerinden bana baktı. "Öyle mi?"

"Ben ne yaptım?"

"Mezuniyet balosuna git."

Bu sefer onun hassas noktasına dokunma sırası, benim de irkilme sırası. "Hayır. Ama bunu zaten biliyordun herhalde."

"Aslında hayır. Geçmişinize dair araştırmalarım, davayla ilgili olabilecek ayrıntılarla sınırlı; J-Conn'da okuyan akrabalarınız vb."

"Yani akrabalarımın olmadığını biliyorsun," diyorum, şarabımdan büyük bir yudum alarak.

"Anne babanız için üzgünüm," diyor sessizce.

"Eh, gençtim o zamanlar. Onları pek hatırlamıyorum."

"Bu da onları bir trafik kazasında kaybetmeyi çok daha trajik hale getiriyor," diyor öne eğilerek.

"Bu, rutininizin 'iyi polis' rolü oynama kısmı mı?"

Arkasına yaslandı ve bana baktı. "Güzel, Bay Bradley. Kaba olmak, acınızla başa çıkmanın sağlam ve olgun bir yolu."

Yanağımın içini ısıırıyorum, haklı olmasına nefret ediyorum. Acımasız mizah, çocukluğuma yapılan göndermelere karşı verdiğim otomatik tepkimdir; hem anne babamın ölümlerine hem de ardından gelen amaçsız koruyucu aile çocuğu damgasına.

"Bir kıza baloya davet ettim," dedim. "O kabul etti; ailesi ise hayır dedi."

Kahretsin. Bunu neden yaptım ki? Bunu hiç kimseye anlatmadım... asla.

"Neden hayır dediler?"

Alaycı bir kaçamak neredeyse dilimden dökülecekti ama kendimi tuttum, içimde garip bir şekilde açık olma, dürüst olma isteği duydum. Lara'nın beni, benim onu tanımak istediğim gibi tanınmasını istiyorum.

Ben de ona doğrudan, biraz kısa da olsa, şöyle dedim: "Büyüdüğüm o sert mahallede bile, yine de yanlışı taraftaydım. İyi kızlar, karavan parkından gelen koruyucu aile çocuklarıyla dansa gitmezdi." Zoraki bir gülümseme takındım. "Ama şimdi bana bakın."

O da karşılık olarak gülümsüyor, ama gülümsemesi çok hafif ve dikkatli bakışları bana kimsenin, hatta Sabrina'nın bile göremediği bir şeyi gördüğünü düşündürüyor.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Bu gece randevuma gelmedi," diyor.

"Biliyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Bütün bu süre boyunca her şeyi biliyor muydun?"

"Parçaları bir araya getirdim. O bir aptal."

"Yok canım." Hafifçe gülümsedi ve şarabının son yudumunu bitirdi. "Sadece bir beyzbol hayranıyım."

"Mets mi, Yankees mi?"

"Yankees."

"İşte böyle," diyorum ellerimi açarak. "Onsuz daha iyisin."

"Sen bir Mets taraftarı mısın?"

"Ne yani, bu benim dosyamda yok muydu?" diye takıldım.

"Dosyanızda birçok şey yoktu."

"Örneğin?"

Tereddüt ediyor. "Öğle yemeğinde seni yanında gördüğüm kadın..."

“Sabrina Cross, Philadelphia'dan bir arkadaşım.”

“Siz ikiniz... yakın mısınız?”

Yavaşça gülümseyerek ona doğru eğildim. "Bayan McKenzie, orada gördüğünüz şey mesleki merak mı yoksa başka bir şey mi?"

Verdiği tek yanıt, menüsünü açıp ona şöyle bir göz atmak oluyor ki bu da en anlamlı cevap aslında.

Belli ki burada yasak ve istenmeyen bir çekimle mücadele eden tek kişi ben değilim.

Hem pişmanlık hem de rahatlama hissediyorum, çünkü o SEC'de, ben Wall Street'teyim; birbirimizle kurtla kuzu kadar uyumsuzuz.

Ama ne kadar uğraşsam da bu senaryoda kimin kim olduğundan emin değilim.

3. Hafta: Cuma Sabahı

Sıkıcı e-postaları okurken neredeyse gözlerim kamaşıyordu ki, burnumun dibinde kocaman bir Frappuccino belirdi.

Köpüklü Starbucks içeceğine ve onu getiren kişiye iki kez bakmam gerekiyor ki, içeceği benim için getirdiğini fark edeyim.

Kate, konferans salonu masasının karşısındaki sandalyeye oturup kendi içeceğinden bir yudum aldı. "Bu bir barış teklifi, Bayan McKenzie."

"Ya da plastik bardakta şeker hastalığı," diyorum, alıp krem şanti yığınınına işaret ederek. "Bunlar çikolata parçacıkları mı?"

"Evet, öyleler. Ve bunu istemediğinizi de iddia etmeyin. Ian sırrı açığa çıkardı."

Başımı hızla kaldırdım, Ian'ın asistanına ne söylediğini tam olarak bilmek isteyip istemediğimden emin değildim. Bir yandan, profesyonelliğimi koruyabilmek için hiçbir şey söylememesini umuyordum. Diğer yandan, geçen hafta akşam yemeğimizden sonra benim kadar dengesiz olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

"Kahve meselesine mi?" diye sordu Kate, bana meraklı bir bakış atarak. "Birkaç hafta önce sana bir tane getirdiğini söyledi?"

"Ah. Doğru. Doğru."

Utangaçlığımı gizlemek için içeceğimden bir yudum alıyorum. Bu sefer daha da harika. Soğuk, tatlı ve kafeinli.

"Sence cennetin tadı böyle mi?" diye soruyorum, daha çok kendi kendime.

Kate sorumu ciddiyetle değerlendiriyor. "Ya da peynirli patates kızartması. Ya da köydeki kurabiye hamurundan dondurma yapan yer."

"Ya da gerçekten çok güzel bir kruvasan. Dışı tereyağlı, gevrek, içi ise çiğnenebilir kıvamda olanlardan."

Pipetini bana doğru uzattı. "Evet. Tıpkı Paris'tekiler gibi."

İçimde hafif bir özlem hissediyorum. "Hiç gitmedim ama evet... hayal edebiliyorum."

Omuz silkerek, "New York'ta da oldukça iyi bir versiyonu var. Ama kruvasan seviyorsanız, Paris'e gitmeniz gerekiyor." dedi.

İçeceğimden bir yudum daha alıyorum. "Bir gün." FBI'ya girip, tatil izni ve o tatil için yeterli parayı kazanmak için canımı dişime takarak çalıştıktan sonra...

Kate pipetten uzun bir yudum aldı, yanakları içeri çekilirken beni izledi. "Senin için Paris yok, değil mi? Zaman mı kısıtlı yoksa para mı?"

Onun dobra tavrına hafifçe güldüm. "İkisi de. Ve gerçekten de lafi dolandırmıyorsunuz."

"Hayır, pek sayılmaz. Beş yıl boyunca oğullarıma bakıcılık yapmak"—ofise doğru işaret ederek—"eskiden sahip olduğum, zaten az olan inceliğimin zerresini de yok etti."

"Sizi buraya mı gönderdiler?"

Bardağını masaya koydu, elleri arasında ileri geri yuvarladı. "Bir kadının yanında gardınızı düşürme olasılığınızın daha yüksek olduğu öne sürülmüş olabilir."

"Hım, doğru. Çünkü biz kızların gizlice yapmak istediği tek şey çikolata yemek ve erkekler hakkında dedikodu yapmak."

Gülerek, "Kennedy'ye de aynen bunu söyledim, bu önerisiyle ikimizi de aşağıladı. Ama bu içkilerin tanesini altı dolara ödediği için, olayı önceden öğrenip öğreneceğimi söyledim." dedi.

"Bunu sana söylemeyeceğim," diyorum, durumu yumuşatmak için gülümseyerek.

"Hayır, biliyorum. Ama yine de bir saniye burada oturacağım." Sandalyesine yaslandı. "Sadece..." Nefesini verdi. "Hiç ara vermeye ihtiyaç duyduğunuz oldu mu? Mesela işiniz için yaşadığınızı hissettiğiniz, sonra uyandığınızda neredeyse hiç yaşamadığınızı fark ettiğiniz anlar gibi?"

Yakın zamana kadar değil. Ian'a kadar değil.

Bu düşünce o kadar yabancı, o kadar uçuk ki, şaşkınlıkla gözlerimi kırpyorum. Üç haftadan az süredir tanıdığım bir adamın beni bu kadar etkilemesine izin vermiş olamam herhalde.

"İşinizi sevmiyor musunuz?" diye soruyorum, söylememem gereken bir şey söylemekten kaçınmak için.

"Hayır, bayılıyorum. Bundan daha çok yapmak istediğim bir şey düşünemiyorum. Sadece"—pipeti donmuş sıvıya batırıyor—"yalnızlık hissi veriyor sanırım."

"Sevgilin yok mu? Kız arkadaşın?" diye soruyorum, varsayımda bulunmak istemeyerek.

"Hayır." Hikayenin daha fazlası olduğunu hissettiren, kesik kesik, kısık bir sesle söylüyor bunu.

"İlgilendiğin biri var mı?" diye soruyorum. Kate Henley'nin kalbinde kimin bir yeri olduğunu zaten az çok tahmin edebiliyor olsam da soruyu sıradan bir şekilde soruyorum. Asıl soru, onun bunu bilip bilmediği.

Gözleri bir anlığına karardı. Ah evet, biliyor. Ama soruma cevap vermek yerine bakışlarını bana çevirdi. "Ya sen? Biriyle birlikte misin?"

"Hayır." Pipetimi dudaklarıma bastırıyorum.

Beni inceliyor. "Ian iyi bir adam, biliyor musun?"

Frappuccino içerken boğazıma takıldı. "Bay Bradley'nin benim aşk hayatımla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey," diyor, gözleri kocaman ve masum bir ifadeyle.

Yaptığım hatadan dolayı bir anlık panik yaşadım, sonra yüzündeki hafif sırıtışı gördüm. Yakalandım.

"Ondan hoşlanıyorsun," diyor alaycı bir sırıtışla pipetini çiğnerken. "Söylentilere göre sen ve Ian geçen cuma mesai saatleri dışında bir 'buluşma' yapmışsınız." "Buluşma" kelimesinin etrafına vurgu yapmak için tırnak işaretleri ekliyor.

"Evet, davasını görüştük," diyorum, içimdeki profesyonel taraf, Kate'in Ian hakkında bilmesi gereken her şeyi öğrenmek için can atan yeni keşfettiğim tarafımla oldukça rahatsız edici bir şekilde çatışıyor... ve bunun davayla hiçbir ilgisi yok.

Kate gözlerini devirdi. "Tamam, tamam. Şu an kızardığını ve masamın başında durduğun her seferinde Ian'ın ofisinde olup olmadığını kontrol ettiğini fark etmemiş gibi yapacağım."

Anlaşılan öyle olacak.

"Mükemmel," diye karşılık veriyorum. "Ve Kennedy Dawson'ın bana bakmadığı zamanlarda ona nasıl baktığını fark etmemiş gibi yapacağım."

Gözlerini bana dikti. "Dikkatli ol, SEC."

Bardağımı bir ateşkes işareti olarak kaldırıyorum. "Artık erkek muhabbeti yok mu?"

Bardağını benimkine vurarak, "Dava bitene kadar olmaz. O zaman detayları öğrenmek istiyorum." dedi.

"Dava bittiğinde benden nefret edebilirsiniz," diyorum üzülerek.

"Hayır. Bunun nasıl biteceğini zaten biliyorum ve arkadaş olacağımız konusunda oldukça iyi bir hissim var."

"Patronlarınızdan birini hapse göndersem bile mi?"

Onun sinirleneceğini ya da üzüleceğini bekliyordum ama sadece başını salladı. "Bak, Ian'ı senden çok daha uzun zamandır tanıyorum. Ian iyi bir insan."

"Altın kalpli biriymiş, öyle mi?" diye soruyorum gülümseyerek.

"Evet," diyor Kate, sesi son derece ciddi. "Lise çağındaki koruyucu aile çocukları için üniversite bursları ayarladığını biliyor muydunuz? Ya da yılda bir kez daha küçük çocuklar için tüm tema parklarını kiraladığını?"

Şaşkınlıkla arkama yaslandım. "Yapmadım."

"İşletme yüksek lisansımın masraflarını o karşıladı. Matt ve Kennedy bile bundan habersiz." Derin bir nefes verdi. "Sanırım sadece görmek istediğiniz Ian versiyonunu araştırdınız; ihtiyacı olmayan bir araba almış, kara defteri İncil'den daha kalın olan Ian'ı."

Dışarıdan tepki göstermemeye çalışıyorum ama içten içe kendimi bir aptal gibi hissediyorum. Ian'ın çok para kazanıyor olması, öyle görünmesi, öyle flört etmesi, onun özsüz olduğu anlamına geldiğini varsaydığım için kendimi bir aptal gibi hissediyorum.

Bir bakıma, gerçeği bilmek durumu daha da kötüleştiriyor. Bir hafta önce plansız bir şekilde akşam yemeğine çıktıktan sonra, "ya şöyle olsaydı" diye çok fazla düşündüm.

Peki ya ben onu soruşturmuyor olsaydım?

Ya masumsa?

"Bayan Henley..." Sözüm yarıda kesildi, ne diyeceğimi bilemedim. Artık hiçbir şeyden emin değilim.

Bana anlamlı bir bakış attı. "Bana Kate, ben de sana Lara diye sesleneyim ve Ian'ın hile yaparak yükselmeye çalışacak son kişi olduğunu

söylediğimde çok dikkatli dinle. Bu iş onun tüm kimliği; bu dünya, uzun saatler, hızlı tempo, partiler, para, hepsi. İsteddiği tek şey bu ve biliyorum ki kestirme yol kullanarak bunu tehlikeye atmaz. Asla.”

"Onu önemsiyorsun," diyorum sessizce.

Kate omuz silkip ayağa kalktı, içeceğini bitirdi ve çöpe attı. "Elbette. Ama daha önemlisi, ona saygı duyuyorum. O iyi insanlardan biri." Parmağını uzattı. "Bunu haftalık raporuna yaz."

O gittikten sonra garip bir pişmanlık duyuyorum, sanki oda çok sessiz, düşüncelerim çok gürültülü. Keşke Kate haklı olsaydı, bu iş bittikten sonra arkadaş kalabilseydik diye düşünüyorum.

Steve'den bir e-posta geldi ve isteksizce açtım, muhtemelen yine bulamadığım kanıtlar için bir istek, varlığından bile emin olmadığım bilgiler olacaktı diye düşündüm.

E-posta beklediğim gibi değil.

L-

Bradley davasıyla ilgili sosyal medyayı kontrol ettiniz mi?

-S

İçeceğimi kenara koydum ve "Yanıtla"ya tıkladım.

Üzerinde çalışıyorum. Kilit oyuncularımın çoğu sosyal medyada yok. İşler yavaş ilerliyor.

Cevabı anında geldi.

Bir ipucu daha geldi. Veronica Sperry.

"Harika, patron. Gizemli şeyler söylemeyin lütfen," diye mırıldandım.

Adını Google'da aradım ve LinkedIn profilinde şu anda teknoloji danışmanı olduğunu, ancak daha önce J-Conn'da kıdemli proje yöneticisi olarak çalıştığını görünce biraz kendime geldim.

Steve'in sosyal medya önerisini hatırlayarak onu Facebook'ta aradım ve hesabında hiçbir gizlilik ayarının yapılandırılmamış olduğunu görünce biraz gözlerimi devirdim. İnsanların kişisel fotoğraflarının her birini meraklı bir sapığın veya burnunu her yere sokan bir SEC ajanının görebileceği şekilde bırakmalarını anlamıyorum.

Öte yandan, Veronica Sperry'ye benzeseydim, belki farklı düşünürdüm. Kadın muhteşem. Uzun kızıl saçları, iri mavi gözleri ve incecik beli var.

Fotoğraflarına göz atıyorum; çoğunlukla dudak büzerek çekilmiş özçekimlerden ve kız arkadaşlarıyla özenle poz verilmiş gece eğlencelerinden oluşuyor.

Sonra onu görüyorum.

Veronica, arka plandaki altın balonlardan ve elindeki şampanya kadehinden anlaşıldığı üzere, şık bir partide dar siyah bir elbiseyle göz kamaştırıyor. Ama beni ilgilendiren balonlar ya da şampanya değil. Beni ilgilendiren, etrafına sarıldığı adam.

Fotoğrafın tarihine şöyle bir göz attım ve midem bulandı.

Geçen cuma bana J-Conn'dan tek bir kişiyi bile tanımadığını söyleyen aynı adam, J-Conn hisselerini sattığı ay Veronica Sperry ile yakınlaşmıştı.

Şaşkınlıkla sandalyeme geri yaslandım ve kahvemden bir yudum aldım. Ama artık tadı o kadar tatlı gelmiyordu.

15

IAN

3. Hafta: Cuma Öğleden Sonra

"Dave, senin için neredeyse her şeyi yaparım ama Phillies'e yatırım yapmayacağım."

"Ama bunlar satılık!" diye bağırdı üvey babam telefonda. "Ve senin paran var."

"O türden bir para değil," dedim, sandalyemde dönerek ve kalemimi parmaklarımın arasında çevirerek.

"Bu yıl oldukça kötüler. Muhtemelen bir anlaşma yapabilirsiniz."

Sesindeki umuda gülümsedim. Adam gerçekten de en sevdiği beyzbol takımını satın alabilecek durumda olduğumu düşünüyor.

Bir MLB takımı satın alacak param olsa bile (ki yok), artık bir Mets taraftarı olduğumu çok iyi biliyor. Aramızda tatlı bir çekişme konusu bu; "kendi takımım"a sadık kalmadığım için kızgın.

Benim görüşüm mü? Philadelphia'daki hayatımla aramdaki bağ ne kadar az olursa o kadar iyi; Dave, birkaç yardım kuruluşu ve Sabrina tek istisnalar.

"Şöyle bir düşün," diye homurdandı Dave. "Dava nasıl gidiyor? Seni hapse gönderirlerse bana haber ver. Senin için elinden geleni yapabilecek adamlarım var."

"Teşekkürler, ama bunun olacağını sanmıyorum." Umarım öyle olur.

"Ajan hanımı baştan çıkarma önerimi kabul eder misin?"

Gülümsüyorum. Bayan ajan. Lara bu lakap hakkında ne düşünür acaba?

“Denemeye çalıştım. Olmadı. Ama eski usulde adımı temize çıkarmaya çalışıyorum,” diye yanıtlıyorum.

"Tanığı ortadan kaldırmak için birini mi tutuyorsunuz?"

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp bir saniye ona bakıyorum. "Ben mafya üyesi değilim, Dave. Ne tür filmler izliyorsun sen?"

"Peki, ne demek istediniz?"

"Yani, beni kimin tuzağa düşürdüğünü anlamaya çalışıyorum demek istedim."

Açık olan ofis kapımda bir tıkırtı duydum, arkamı döndüm ve Lara'yı orada görünce hala şaşkındım.

"Hey Dave, gitmem gerek."

“Tabii, tabii. Ama Phillies'i de düşünün, tamam mı?”

“Evet, yapacağım,” diye yalan söylüyorum çünkü aksi takdirde onu telefondan asla ayıramayacağımı biliyorum. Ayağa kalkıp telefonumu cebime geri koyuyorum. “Bayan McKenzie, ne yapabilirim—”

"Bana yalan söyledin," dedi gözleri öfkeyle parlayarak ofisime daldı ve kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Onun öfkesi karşısında irkildim ve gözlerimi kırıştırdım. Geçen hafta plansız akşam yemeğinden sonra daha iyi bir noktada olduğumuzu sanıyordum, ama görünüşe göre yine başladığımız yere geri döndük.

Hayır, başladığımızdan daha kötü durumdayız, karşımda öfkeli bir kadın dururken bunu fark ediyorum. Daha önce beni küçümsemiş olabilir, ama şu anda bana karşı hissettikleri bunun çok ötesinde.

Pekala, bu benim için gayet iyi, çünkü ben de biraz sinirliyim. Bu kadının bana ayakkabısının üzerindeki bokmuşum gibi davranmasından bıktım.

"Sana hiç yalan söylemedim," diyorum kollarımı kavuşturarak, o da masamın diğer tarafında durup önüme bir dizüstü bilgisayar koyuyor.

Ekrana işaret ederek, "Gerçekten mi?" diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Masaya iki elimle dayayarak eğildim ve onu bu kadar sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Hatırlamadığım sıradan bir partide çekilmiş bir fotoğrafta kendimi tanıyorum, bir kadınla öpüşüyorum... doğrusunu söylemek gerekirse, o kadını da hatırlamıyorum.

Lara'ya tekrar baktım. "Partiye gittiğim için kızgınsın..." Ekrandaki tarihe bakmak için tekrar aşağıya baktım. "Neredeyse bir yıl önce mi?"

"Parti umurumda değil," diyor bilgisayarı işaret ederek. "Önemsemediğim şey senin Veronica Sperry ile öpüşüyor olman."

"DSÖ?"

Gözlerini kısarak, "Aptal numarası yapmak sana yakışmaz," dedi.

"Aptal numarası yapmak sana yakışmaz," dedim masamın etrafından dolaşıp onunla yüz yüze gelerek. "Veronica Sperry'nin kim olduğunu ve neden umursadığını hiç bilmiyorum."

"Veronica Sperry," diyor zorlukla bastırılmış bir sesle, "eski bir J-Conn çalışanı. Bana J-Conn'dan kimseyi tanımadığınızı söylemişsiniz."

"Hayır!" diye bağırdım yüzüne yaklaşarak. "Partilerde, muhtemelen birkaç içkiden sonra öptüğüm her kadının yüzünü hemen hatırlayamadığım için özür dilerim." Bilgisayara doğru işaret ettim. "Ve görünüşe göre, o da beni öpüyordu."

"Evet, orada gerçekten mağdur gibi görünüyorsunuz, Bay Bradley."

"İşte bu," diyorum, parmağımı kaldırıp yüzünü işaret ederek. "Bu kadının J-Conn'dan olması seni kızdırmadı. Beni kızdıran şey, onu ele geçirmiş olmam."

Ağzı açık kaldı. "Kesinlikle o döneme geri dönmedik. Biliyorsun, bu 'Tanrı'nın kadınlara bir armağanı' numarası gerçekten çok sıkıcı olmaya başladı."

Ona doğru biraz daha yaklaşıyorum, böylece gözlerime bakabilmek için başını geriye doğru eğmek zorunda kalıyor. "Bana biraz kıskanç olmadığını söyle," diye alay ediyorum. "Onun yerinde olmanın nasıl bir şey olacağını hiç merak etmedin mi?"

"Hayal görüyorsun."

"Aşırıya kaçırıyorsun," diye çıkıştım. "Partiyi zar zor hatırlıyorum. Kadını da zar zor hatırlıyorum!"

"Vay canına. Kadınları kupa gibi topladığınızı duymuştum. Onları hatırlamaya bile zahmet etmediğinizi fark etmemiştim."

Daha iyi düşünmeden uzanıp onu kendime doğru çektim. "Sana asla yalan söylemedim," diye tekrarlardım. "Şimdi sıra sende, bana gerçeği söyle. Şu anda neden bu kadar kızgınsın? Çünkü bu kadının bana J-Conn hakkında içeriden bilgi verdiğini mi düşünüyorsun? Haftalarca etrafta dolaşıp da değerli kanıtını bulamadıktan sonra, çok sevineceğini düşünürdüm. Ama sevinmedin, biliyor musun neden? Çünkü bu fotoğraf, bazılarımız

hayatlarının tadını çıkarırken, senin kurallara uymakla, başkalarını yargılamakla ve yalnız bir kabuk gibi yaşamakla meşgul olduğunun kanıtı."

Ağzı açık kaldı ve sert bir karşılık bekledim, ama bunun yerine, sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi hızla göz kırptı.

Özür dileyebilirdim, dilemeliyim de. Ama hâlâ çok kızgınım, bu kadına ve beni sürekli sinirlendirme kararlılığına hâlâ çok sinirliyim. Hem de ne için? İkimizin de saçmalık olduğunu bildiğimiz bir SEC davası için mi?

Benden uzaklaştı ve sakince dizüstü bilgisayarını kapatıp göğsüne çekti. "Sanırım işimiz burada bitti."

"Asla." Ona tekrar uzanıyorum ama elini geri çekiyor.

"Yapma," diyor sessizce. "Lütfen yapma."

Gitmesine izin verdim ve sakın bir şekilde ofisimden çıkışını izledim. Kapıyı çarparak kapatmasını istedim. Belki de bunu hak ediyordum. Ama o, çıkarken kapıyı sessiz bir tık sesiyle kapattı.

O gittikten sonra uzun süre hareketsiz duruyorum, kendimi kontrol altına almak için derin nefesler alıyorum.

Onu kıskançlıkla, ellerimi üzerinde tutmak istemekle suçlamıştım ama gerçek şu ki, onu isteyen benim. Ondan başka hiçbir şey istemeyen ben, o gösterişli ceket çıkarmak, o resmi eteği yukarı itmek ve dövüşümüzden dolayı sertleşmiş olduğum kadar onun da ıslak olup olmadığını görmek istiyorum.

Küfür edip cebimden telefonumu çıkardım ve Matt ile Kennedy'ye geceyi kulüpte geçirmeleri için mesaj attım.

Sarhoş olmam gerek.

Ve cinsel ilişkiye girmem gerekiyor.

3. Hafta: Cuma Gecesi

"Peki, bu nasıl?" diyerek mavi bir tişörtü uzattım.

Gabby, bir eliyle çekmecemde bir şeyler karıştırırken, diğer eliyle bir kadeh şarapla meşgulken başını kaldırıp bana baktı. Burnunu kırıstırdı. "Bu ne? Bir panço mu?"

"Akıcı bir bluz," diyorum bluzu üzerime tutarak ve boy aynasında kendime bakarak. "Gözlerimle de uyumlu."

"Harika, bunu gelecek hafta teyzemin doğum günü partisinde giyebilirsin, çok beğenecektir, ama bu akşam giymeyeceksin." Elinde minik bir askılı tişört tutuyor. "Peki ya bu?"

"Sen benim pijama çekmecemesin. Ben onun içinde uyuyorum."

"Evet, ve eğer bu gece bunu giyersen, yalnız uyuyamazsın," diyor ve tişörtü baştan çıkarıcı bir şekilde hafifçe sallıyor.

"Hepimiz gergin, kusursuz bir cilde sahip mankenler değiliz," diyorum. Dolaptan bir elbise çıkarırken kendi şarabımdan bir yudum alıyorum. "Bu nasıl? Kollarımı örtüyor."

"Ah, demek ki bir kulüp için mükemmel!" diyor alaycı bir şekilde. Yatağı işaret ediyor. "Otur. Ne giymeni söylersem onu giyeceksin."

Onun dediğini yapıyorum, çünkü düşüncelerim o kadar karmakarışık ki, kıyafet seçmek gibi basit bir işi bile beceremiyorum. Neredeyse boş olan şarap kadehime bir göz atıp homurdanıyor, sonra mutfağa gidip Sauvignon Blanc şişesiyle geri geliyor.

"Peki, şu küçük siyah elbise meselesi ne?" diye soruyor bardağımlı doldurduktan sonra.

İçimden bir ah çekip şarabımdan bir yudum aldım. "En sağda iki kişi var."

İkisini de çıkarıp bana bıkkın bir bakış attı. "Bunlar cenaze elbiseleri."

"Hayır, değil!" diye itiraz ediyorum. "Pekala, soldaki öyle. Ama birinci sınıfta yılbaşı partisinde giydiğim dantelli olan—"

"Tatlım, hayır. Yani, uzun kolları ve kloş eteğiyle resmi tatil partisi elbisesine benziyor olması güzel, ama..."

"Bekle, arkasında V şeklinde bir kesim var!"

"Hayır. İki elbiseyi de istemiyorum," diyor Gabs kararlı bir şekilde, elbiseleri dolaba geri koyarken. "Jackie O bundan daha açık elbiseler giyerdi ve seni Pearl'e götürüyorum, bu da biraz ten göstermen gerektiği anlamına geliyor."

İnleyerek şarabımı komodinin üzerine koydum ve yatağıma geri uzandım.

Omuzunun üzerinden bana meraklı bir bakış attı. "Bu gece dışarı çıkmak senin fikrindi."

"Biliyorum," diyorum, gözlerimi rahatsız eden floresan ışığı engellemek için kollarımı gözlerimin üzerine koyarak. "Ama tekrar düşünüyorum."

"Yapma," diyor yanıma oturup dizime hafifçe vurarak. "Berbat bir gün geçirdin ve bunu unutmak istemen haklı."

"Orada değildin," diye mırıldandım kollarımın arasına, Ian'ın ofisindeki o berbat anı tekrar yaşarken. "Kendimi rezil ettim."

"Anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla, o tam bir aptaldı."

"Evet, ama haklıydı," dedim, sinirle kollarımı yanlarıma indirerek. "Garip, kıskanç bir kız arkadaş gibi davranıyordum. Oraya gitmeden önce ödevimi yapmalıydım. O kadına önce Ian'ı tanıyıp tanımadığını sormalıydım."

Gabby bana anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sana geri döndü mü?"

Tavana bakıp iç çektim. "Evet. O da o geceyi hatırlamıyordu. Anlaşılan en yakın arkadaşının doğum günüymüş ve partiye gitmeden önce martini içmişler. Ona fotoğrafı gösterdim, 'Yakışıklı. Kim bu?' dedi."

"Yani kaynağı o değilmiş," diyor Gabby.

"Hayır."

"Ona söyledin mi?"

Ona bir bakış attım. "Sana söylemiştim" tarzı bir konuşma yapmaya henüz hazır değildim.

"Pazartesi bunun için yeterince yakın olacak," diyor ellerini çırparak ve tekrar ayağa kalkarak. "Bu geceki tek gündemimiz votka içmek ve flört etmek."

"Söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum. Gabby, konuştuğu her erkeğin kendini evreninin merkezinde hissetmesini sağlayan, zahmetsizce büyüleyici kadınlardan biri. Ayrıca 1.75 boyunda, mükemmel oranlara ve biftek dilimleyebileceğiniz kadar keskin elmacık kemiklerine sahip olması da cabası.

Kot pantolonunu çıkarıp sordu: "Bunlar dar kesim, değil mi?"

Onlara şüpheci bir bakış attım. "Evet."

Onları göğsüme fırlattı. "Giy bunları. Şimdi, bazen giydiğin o ince askılı bluz nerede?"

"Sanırım hiç esnek bir şeyim yok."

"Evet, giyiyorsun. Sadece genellikle o çirkin, kaba şeylerden birinin altına giyiyorsun."

"Ceket mi?"

"Ne olursa olsun." Elini salladı. "Sarı ve içinde çok seksi görünüyorsun."

"Siz benim sarı ipek bluzumu kastediyorsunuz, o kesinlikle bir şeyin altına giyilmek için tasarlanmış bir şey."

"Bu gece olmaz. Kuru temizlemecide olmadığını söyle bana."

"Hayır, değil," diyorum. Ama onu dolaptan çıkardığı anda keşke yalan söylemiş olsaydım diye düşünüyorum, çünkü bunu dışarıda giymem imkansız. İncecik askıları ve hem üst hem de alt etek ucunda dantel şeritleri var. Çok dar değil ama kesinlikle dekolteli. Ceket ve pantolonla giyildiğinde o kadar belli olmuyor ama...

"Açık. Şimdi."

Anelik içgüdüyle hareket ettiği zaman onunla tartışmanın bir anlamı yok, bu yüzden dediğini yapıyorum. Kollarımı yana açıyorum ve haklı olduğumu görmesini bekliyorum.

Bunun yerine sırtıyor. "Mükemmel. Neredeyse."

Yanıma doğru yürüdü ve saçındaki lastik tokasını nazikçe çıkardı. "Sürekli bu kadar ağır saç at kuyruğu yapmaktan başın ağrımıyor mu?"

"Yüzüme vurmasından daha iyidir."

"Bu senin en iyi özelliğın," diyor, saçlarını hafifçe kabartarak. "Şimdi, ayakkabılardan bahsedelim. O kadar zamanı şık kurumsal ofislerde geçirmenin iyi yanlarından biri de bu. Neredeyse benim kadar topuklu ayakkabın var."

Doğru. Güzel bir topuklu ayakkabı koleksiyonum var. Muhafazakar giyiniyorum ama yüksek topuklu ayakkabılar, seksi ve iş kıyafetinin bolca örtüştüğü bir alan.

Askılı gümüş sandaletlerden birini seçiyor ve ardından beni neredeyse zorla bir sandalyeye oturtuyor, orada da dumanlı göz makyajı yapıyor.

Gabby beni aynaya doğru çevirdi. "Ne olmuş yani?"

Burnumu kırıştırdım. "Kendime hiç benzemiyorum."

"Elbette tanıyorsun. Sadece bu halini tanımıyorsun, çünkü eğlenmek istiyor gibi görünüyor."

"Eğleniyorum," diye itiraz ediyorum.

Kendi platform topuklu ayakkabılarını giyerken yanağımı okşadı. "Hayır tatlım, öyle değil. Ama bu gece olacak."

3. Hafta: Cuma Gecesi, Geç Saatler

Kennedy, "Burada bulunma nedenimizi bana tekrar hatırlatır mısın?" diye soruyor.

"ünkü sevişmek istiyoruz," diyor Matt. "Şey, ben istiyorum," diye düzeltiyor. "Senin ve Ian'ın sevişmeniz gerekiyor."

Cuma gecesi neredeyse gece yarısı ve en sevdiğim kulüplerden birinde olmamıza rağmen... bir türlü kendimi kaptıramıyorum. Eskiden haftada birkaç kez gelirdim, ama Lara ile tanışmadan önce hiç gelmemiştim ve şimdi her şey yanlış geliyor, tıpkı artık tam oturmayan bir takım elbise gibi.

İçeceğimden bir yudum daha alıyorum, hayatımı geri kazanmaya, işlerin bu kadar karmaşık olmadığı, o sarışın SEC müfettişinin bana zarar verme gücüne sahip olmadığı bir döneme geri dönmeye kararlı bir şekilde.

Tanrım, öyle mi? Acıdı mı?

Bu da ne demek?

"Haklı," diyorum Kennedy'ye, Matt'in tarafını tutarak. "Bana bir kadın lazım."

"Gerçekten mi?" Matt şaşırmış bir şekilde sordu. "ünkü sana söylemeliyim ki, av peşinde olan bir adama hiç benzemiyorsun."

"Daha çok Heathcliff'e benziyor," diyor Kennedy.

Matt ve ben ikimiz de ona baktık ve o tiksintiyle iç çekti. "Boş ver. Yani, Ian'ın neden cinsel ilişkiye ihtiyacı olduğunu hepimiz biliyoruz; 'Sarsıcı SEC'i unutmak için. Peki benim neden ihtiyacım var?"

"ünkü sen çok ukalasın," diyor Matt.

"Ukala mı?" diye tekrarladı Kennedy, kaşlarını kaldırarak.

"Ve sen de o gösterişli kelime dağarcığının bize asla bulaşmayacağını mı sandın?" dedim, Matt'ın bardağına kadehimi vurarak alaycı bir gülümsemeyle.

Kennedy gözlerini devirip aşağıdaki dans pistine doğru başını salladı. "Bu gerçekten harika," dedi alaycı bir şekilde. "Otuz dört yaşında hangi yetişkin, karanlıkta kulakları sağır eden, berbat bir müzik dinlerken, sarhoş yirmili yaşlardaki gençlerin birbirine sürtünmesinden hoşlanmaz ki?"

"Bak, kimse seni buna zorlamıyor ki," diyor Matt. "VIP bölümündeyiz. Eskiden yaptığımızı yapabilir miyiz? Üç tane güzel kadın bulup dertlerimizi bir süreliğine unutabilir miyiz?"

İstiyorum. Tanrım, ne kadar çok istiyorum. Sadece bir ay önce keyif aldığım tasasız hayatın tamamen berbat bir hale geldiğini unutmak için bir geceye ihtiyacım var.

Keşke bu ihtimal karşısında biraz heyecanlanabilseydim.

Gümüş pullu bir sütyen ve kısa etek giymiş bir garson yanımıza doğru yavaşça yaklaşıyor. "Bir tur daha ister misiniz?"

Boş kokteyl bardağımı kaldırarak bir tane daha istediğimi belirtiyorum, gözlerimi aşağıdaki manzaradan ayırmadan. Masa rezervasyonu şişe servisi gerektiriyor, bu yüzden masada Grey Goose ve karıştırıcılar var, ama ben yeterince müdavim olduğum için personel Negronileri getirmeye devam edeceklerini biliyor.

"Peki, planımız ne?" diye soruyor Matt, kollarını masanın arkasına dolayarak ve beni incelerken.

Dansçılardan dikkatimi arkadaşıma çeviriyorum. Matt'e hakkını teslim etmeliyim. Şehirde sıradan bir geceymiş gibi davranmakta çok başarılı. Benim gibi onun da gömlek kolları dirseğine kadar kıvrılmış, kravatu gevşetilmiş, takım elbise ceketini çoktan çıkarılmış. Rahat görünmeye çalışıyor ama gözleri beni dikkatlice incelediği için tam olarak başaramıyor.

Yine de, en azından rahat giyinme zahmetine bile girmeyen Kennedy'den daha iyi. Adam gece yarısı da öğlen olduğu kadar resmi görünüyor.

"O böyleyken hiçbir yere varamayız," dedim Kennedy'i işaret ederek.

"Katılmak isterdim ama bunun tam tersini çok gördük," diyor Matt. "Hayatın en büyük bilmecelerinden biri, kadınların neden bir inek tipli adamdan hoşlandığı."

"Gerçekten de," diyor Kennedy. "Çocuk dâhilerini neden bu kadar sevdikleri kadar kafa karıştırıcı."

Matt, Kennedy'ye orta parmağını gösterdikten sonra dikkatini bana çevirdi. "Pekala, hadi bakalım. Seni gerçekten rahatsız eden şeyi söyle de gecemize devam edelim."

"Hayal kırıklığına uğradım," diye itiraf ediyorum, nefesimi dışarı vererek. "McKenzie'nin benim hakkımda hiçbir kanıtı yok. Eğer olsaydı, çoktan ortaya koyar, davasını bir üst mercie taşır ve mahkeme celbi çıkarırdı. Bunun yerine, sadece evraklarla uğraşüyor. Sanki sadece azmi ve inatçılığıyla bir şeyler uydurmaya çalışıyor."

"Tanıdığım birine benziyor," diye mırıldandı Kennedy.

Ona bir bakış attım ve karşılık vermek için ağzımı açtım, ama Matt sözümü kesti.

"FBI'ya girmeye çalıştığını söylemiştiniz, değil mi? Belki de bu dava onun için ya tamam ya da devam davası olacak."

"Evet, belki," diye düşünüyorum.

"Onu bu yüzden mi ağlattın?" diye soruyor Kennedy. "Kate dedi ki..."

"Onu ağlatmadım," diye hırçın bir şekilde söyledim. "Bak, hayatımda olup bitenleri unutmak için bir gece dışarı çıkmak istedim, tekrar tekrar düşünmek için değil. İlgin için teşekkür ederim, ama şu anda ihtiyacım olan şey bu değil. Ya geri çekil ya da git."

Masada bir anlık sessizlik hakim oluyor ve müziğin aralıksız ritmi gerginliği hafifletmeye yetmiyor.

Sonunda Kennedy başını salladı ve içkisinin geri kalanını bir dikişte içti. "Anladım."

Ona şüphyle baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Senin yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım. Yani, bunu değil," diyor etrafımızdaki manzarayı işaret ederek. "Ama normal hayatımın bir nebze de olsa devam etmesini sağlamaya çalışırdım."

"Yani, berbat bir felsefe kitabıyla eviniz rahat eder miydi?" diye soruyor Matt.

Kennedy kısa bir gülümsemeyle, "Sakıncası var mı?" diye sordu.

"Git," diyorum bardağımla işaret ederek. "Seks yapmaya ihtiyacım var ve sen sadece oyunumu bozarsın."

Kennedy öne eğildi. "Kızı elde edebileceğimden mi endişeleniyorsun?"

Burun kıvırdım. "Defol buradan, yaşlı adam."

"Gidiyorum," diyor, boş bardağını masanın ortasına doğru itip ayağa kalkarken. "Pazartesi görüşürüz. Tutuklanmamaya veya ölmemeye dikkat et."

"Hiçbir şeyin sözünü vermiyorum," diye seslendim arkasından. Kennedy gittikten sonra Matt'e, "Ya sen?" diye sordum.

Matt parmaklarını çıtlattı ve odayı gözlemledi. "Seni altı kişilik bir masada yalnız bırakmayacağım. Sana biraz kadın arkadaş bulalım."

"Artık bir yardımcıya ihtiyacım yok dostum. Ayrıca, senin de seks yapmak istediğini sanıyordum."

Bana kayıtsız bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kim demiş ben öyle değilim?"

Kaşlarım kalktı. "Çok hızlı çalışıyorsun."

Telefonuna doğru eğiliyor. "Kalça mesajı."

"Tanıdığım biri var mı?"

Matt içeceğinin geri kalanını bitirdi. "Lynnae."

İnliyorum. Lynnae Silverton, Matt'in göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolan eski kız arkadaşlarından biri. Cehennem kadar ateşli ve iki kat daha psikopat.

O da benim için en önemsiz şey. Bu aralar kendi aşk hayatımı bile yönetemiyorum, onunkini hiç yönetemem, bu yüzden onu elimle uzaklaştırıyorum. "Git."

Ayağa kalktı ama tereddüt etti, elini boynunda gezdirdi. "Ian, eğer istersen—"

"İyiyim," diyorum, gözlerine bakarak. "Gerçekten." Ve bunu gerçekten kastediyorum. Bu akşamın tüm amacı hayatımın karmaşasından kaçmaktı. Arkadaşlarım iyi niyetli olsa bile, sürekli aşırı analizden bir mola vermeye ihtiyacım var.

Matt, beni bir anlığına zekice ve değerlendirci bir şekilde inceliyor; bu da bana işinde neden bu kadar iyi olduğunu hatırlatıyor. "İyisin," diyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Az önce de aynısını söyledim."

"Evet, ama dahi olan benim." Omuzuma hafifçe vurarak sırtıttı. "Bunu ben söyleyince daha anlamlı oluyor."

O gülerken ve eski sevgilisiyle buluşmaya giderken gözlerimi deviriyorum.

Birkaç dakika sonra, VIP masamda yapayalnız kaldım. Başka bir zaman olsa, bana eşlik edecek bir veya üç bayan aramak için hareket halinde olurum, ama bu gece acelem yok.

Haftalar sonra ilk kez, gerçek anlamda yalnızlık olmayan bir an yaşadığımı hissediyorum. Nefesimi toplamama, saçmalıklardan uzaklaşmama olanak tanıyor, yine de müziğin ritmi ve etrafımdaki yüzlerce insan, düşüncelerimle baş başa kalmamı engelliyor.

Yalnız kalmayı hiçbir zaman özellikle sevmedim. Düşünülmemesi gereken şeylere kafa yormak için çok fazla zamanım oluyor. Ama SEC peşimde olunca durum daha da kötüleşiyor. Aklım yarı yarıya hapse girmekle Lara McKenzie arasında bölünmüş durumda ve hangisinin daha sorunlu olduğundan emin değilim. Özellikle de ikincisi beni birincisine göndermek istiyorsa.

İçki içmeden kokteyl bardağımı öylece çeviriyorum. Bu gece buraya kafayı bulmak ve seks yapmak için geldim, ama ikisini de yapmak istemiyorum. Hayatınızın altüst olması, durup o hayata bakmanızı sağlayan bir şey.

Dürüst olmak gerekirse, gördüklerimden hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim. Tam anlamıyla pişmanlık duyduğumu söyleyemem. Değiştiremeyeceğiniz şeylere takılıp kalmanın bir anlamı yok ve prensip olarak, hala çok çalışıp çok eğlenmenin savunucusuyum.

Ama ben her zaman istediğim kadar eğlenebileceğimi, artık istemediğim zamana kadar devam edebileceğimi düşünmüştüm. Zamanı geldiğinde eşim, çocuğum ve Disneyland tatilleri için de fırsatım olacağını sanıyordum.

Şimdi mi? Bu şansı bile elde edemeyeceğimden biraz korkuyorum. Lara'yı, belki çapkın bir herif olsam da, kanunları çiğneyen biri olmadığım konusunda ikna edemezsem, bu şansı elde edemem.

Bok.

İçeceğimden bir yudum daha alıp garsonu bulmak ve hesabı kapatmak için etrafa bakıyorum. Evde olup beni tuzağa düşürmüş olabilecek kişilerin listesiyle uğraşıyor olmalıydım, dünyanın derdinden uzak yirmi dört yaşında biriymiş gibi davranmamalıydım.

Oda birkaç dakika öncesine göre daha kalabalık ve daracık elbiseler içindeki sıkı kalçalı kadınlar ve açıkça flört etmeye çalışan erkekler yüzünden garsonumu göremiyorum.

Çıplak kadın bacakları denizinde, kot pantolonlu bir çift bacak dikkatimi çekiyor; hem uzun ve harika bacaklar oldukları için, hem de alışılmadık oldukları için. Kulüpte kot pantolon mu? Belki Ocak ayında. Yapış yapış bir yaz akşamında, kadınların çoğu kısa etek veya elbise giyiyor.

Kadın masasından kalktı ve gözlerim seksi topuklu ayakkabılardan koyu mavi dar kot pantolona doğru kayd, harika kalçalarda oyalandı. Sarı bluz hem vücuda oturan hem de biraz muhafazakar, çapraz sırt detayı ve şık danteliyle dikkat çekiyordu.

Saçları uzun ve sarı, yüzü... Hadi canım, dön arkana.

Kadın sessiz emrime uyararak eğilip çantasını alıyor ve yüzünü görebilmem için dönüyor...

İçeceğimi tişörtümün her yerine döktüm.

Daha da kötüsü, beyaz bir gömleğin üzerinde kırmızı bir içecek var.

"Kahrolası," diye homurdandım, aklım karışmış bir halde lekeyi aptalca silerken. Bu kadın burada ne yapıyor?

Pearl, Lara McKenzie'yi göreceğimi en son düşüneceğim yer olurdu herhalde. Belki de o değildir, sadece ona benzeyen biridir.

Garson görünüşe göre bana acıdı, çünkü önümdeki masaya bir tomar küçük kare kokteyl peçetesi bıraktı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, birkaç peçete alıp göğsümdeki kırmızı lekeyi boş yere sildim.

"Sodanın kırmızı şarap lekelerine iyi geldiğini duydum. Meyve suyuyla yaptığınız şeyin işe yarayıp yaramayacağından emin değilim."

Elim donup kaldı. Bu garsonun sesi değil.

Başımı kaldırdım ve bakışlarım tanıdık mavi gözlerle karşılaştı, korkularım doğrulandı. Garson kız değilmiş. Lara.

"Bu meyve suyu değil." Ses tonum biraz çocukça ama umurumda değil. Şu anda buna ihtiyacım yok.

Lara'nın gözleri tişörtüme kayd ve tekrar yukarıya baktı. Kalkık kaşları her şeyi anlatıyordu: Meyve suyu gibi görünüyor.

"Bu bir Negroni," diye açıklıyorum, sanki şu anda önemli olan bums gibi.

"Ah, doğru," diyor. "Büyükannem de bunları içerdi."

Harika, diye düşünüyorum tişörtü ovarken. Şimdi ona büyükannesini iki kez hatırlatıyorum; önce orkideyle, şimdi de tercih ettiğim kokteyllle.

Tekrar yukarı baktım ve Lara gitmişti. Akşamımın tam bir felakete dönüşmesine şahit olmamak için burada kalmadığına hem üzüldüm hem de rahatladım.

Cüzdanımı çıkarıyorum, her şeyi ödeyecek kadar param olmasını umuyorum ki garsonun bana geri dönmesini beklemek zorunda kalmadan buradan defolup gideyim.

Lara masama dönerken, "Vay canına, bu çok para!" dedi.

Önce önüme konan berrak sıvı dolu bardağa, sonra da karşımda oturan kadına şaşkınlıkla gözlerimi kırkıyorum.

Lara, çenesini bardağa doğru sallayarak, "Gazlı su," diyor. "Bakalım işe yarayacak mı."

Ona şüpheyle bakıyorum. Masanın üzerinden uzanıp bardağı bana doğru itiyor.

İstemeyerek temiz bir peçete alıp, hiç düşünmeden gazlı içeceğe batırdım ve sonra tişörtümü sildim.

Sonuç olarak, kırmızı lekenin etrafında ıslak bir halka oluşuyor ve bu halka soluyor... hiç de öyle değil. Şimdi tişörtüm hem kırmızı hem de ıslak.

Yukarı baktığımda, gülmek için kendini zor tuttuğunu görüyorum. Hem de çok zor.

Peçeteyi buruşturup top haline getirdim ve masanın üzerinden ona doğru fırlattım; o da peçete çenesine çarpmadan önce elini savuşturdu, bu sırada da hafifçe güldü.

Hayır, gülmek değil. Kıkırdamak. SEC müfettişi kıkırdıyor. Hem de sinir bozucu, tiz bir kız kıkırdaması değil. Sadece benim aleyhime keyif alan kadınsı bir ses...

"Özür dilerim," diyor hâlâ gülümseyerek.

Kaşımı kaldırıyorum. "Öyle misin?"

Bakışları lekeye indi, sonra tekrar gözlerimle buluştu. "Pek sayılmaz. Şu anda kusursuz görünmemek seni ne kadar rahatsız ediyor?"

Sırıttım. "Yani diğer zamanlarda da mükemmel göründüğümü mü söylüyorsun?"

Gülümsemesi kayboluyor ve özellikle daha önceki tartışmamızdan sonra çok ileri gittiğimi, fazla flörtöz davrandığımı fark ediyorum.

"Gitmeliyim," diyor ve standın kenarına doğru kayarak ilerliyor.

Onu durdurmak için elimi uzattım, neredeyse koluna dokunuyordum ama tam dokunamadım. "Hayır, kal. İşaret edip gülebilirsin. Hatta fotoğraf

çekmene bile izin veririm." Sesimi yumuşattım. "Sadece... gitme."

Tereddüt ediyor ve çekip gideceğini fark edince midem kasılıyor.

Buna alışmış olmalıyım. Hayatımın büyük bir bölümünü, bir sonraki eve gönderileceğim, burslu öğrencilerin istenmediği söyleneceği veya Rockefeller ailesiyle akrabalık bağı olan kişilerin girebildiği saçma sapan kulübe girebilmek için bir sponsora ihtiyacım olduğu anına hazırlanarak geçirdim.

Artık buna alıştığımı, reddedilmenin veya dışlanmanın dokuz yaşındaki halimi ya da on dokuz yaşındaki halimi incittiği gibi beni artık incitme gücüne sahip olmadığını düşünmüştüm.

Ama onun kalmasını istediğim kadar hiçbir şeye ihtiyacım olmadı.

Beni geri istemek.

Lara içini çekti ve çantasını yanındaki koltuğa fırlattı. "Tamam, kalacağım. Ama fotoğraf yok." Uyarıcı bir parmak hareketi yaptı. "Cuma gecesi seninle dışarıda görünmemeliyim ve kesinlikle bunun fotoğraf kanıtı da olmamalı."

Göğsümdeki sıkıntı yavaş yavaş gevşiyor, gerginliğin yerini daha da tehlikeli bir şey alıyor. Tepkimi gizlemek için boğazımı temizliyorum.

"Yani, ben, şey..." Derin bir nefes alıyor. "Sizden özür dilemeliyim."

Şaşkınlıkla yukarı baktım. "Ne?"

"Bugün ofisinize dalmadan önce araştırma yapmalıydım," diyor gözlerime bakarak. "Önce Veronica Sperry ile iletişime geçmeli, bunun geçerli bir delil olup olmadığını öğrenmeliydim. O zamandan beri araştırdım ve... yanılmışım. Sarhoşken olmuş, olayı gülerek geçiştirmiş, o geceyi, hele ki öpüşmeyi hiç hatırlamadığını söylemiş."

İçimde bir umut dalgası hissediyorum. "Bu, davayı düşüreceğiniz anlamına mı geliyor?"

O tereddüt ediyor ve ben biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

"Boş ver," diye mırıldandım.

"Bay Bradley—"

Konuyu, bana anlatacağı SEC (ABD'deki SEC) istatistiklerinden uzaklaştırmak için, bıraktığı masaya doğru başımı salladım; orada çok çekici bir kadın, esmer bir adamla konuşuyordu. "Arkadaşların mı?"

Omuzunun üzerinden şöyle bir bakıp etrafı değerlendirdi. "Gabby. O onun eski sevgilisi."

“Ah. Bu da yoğun konuşmanın sebebini açıklıyor,” diyorum, kadının konuşurken ellerinin ne kadar hızlı hareket ettiğini fark ederek. Odanın diğer ucundan bile, her ikisinin de beden dili, yarım kalmış bir işin olduğunu haykırıyor.

“Onlara biraz alan tanıyorum. Bir yıl boyunca çıktılar. Kız ona deli gibi aşık ve onun da aynı duyguları paylaştığını düşünüyordu. Ama adam Amsterdam'dan bir iş teklifi aldı ve kabul etti.”

"O benimle gelmedi mi?"

Ona sorulmadı.

Bir an onu inceliyorum, ruh halini anlamaya çalışıyorum. Gergin görünüyor, ama bunun benden kaynaklandığını sanmıyorum. Aslında, onu biraz tedirgin eden şeyin kulüp olduğunu ve benim de odadaki tanıdık, güvenli alan olduğumu hissediyorum.

Bu teori, itiraf etmek istediğimden daha çok hoşuma gidiyor.

"İçecek?" diye soruyorum, masadaki votka ve kokteyl malzemeleri şişelerini işaret ederek.

"Ah, yapmamalıyım."

Temiz bardaklardan birini alıp içine biraz Grey Goose döküyorum, ayrıca kovadan hızla eriyen bir kepçe buz da ekliyorum. "Tonik mi? Soda mı?"

“Bay Bradley—”

“Lara,” diye araya girdim ve adını kullanmam üzerine bakışları benimkilerle kesişti. “Benimle bir içki iç,” dedim sesim biraz sertti.

Yutkunduktan sonra bakışları arkadaşının masasına kaydı. Sonunda içini çekti. "Tonik lütfen."

Bardağı tonikle doldurup ona doğru uzatıyorum.

Başını kaldırıp, "Sen de bir tane yaptırmayacak mısın?" diye sordu.

"Ben sadece Negroni severim."

"Belki de yeniden düşünmelisiniz," diyor, bakışları tişörtüme inerken. "Daha açık bir şeye."

Bunu düşünüyor gibi yapıyorum. "Haklısınız."

Ben de kendime bir votka tonik yapıyorum, özellikle istediğim için değil, onun daha rahat hissetmesini istediğim için.

Kadehimi kaldırıp kadeh tokuşturuyorum. "Şey... Şey, kahretsin. Şu anda hayatımda kadeh kaldırabileceğim hiçbir şey yok gibi."

"Bu doğru değil," diyor usulca, bardağını yere bırakırken. "Harika arkadaşların var. Asistanın senin için canını bile verirdi. Muhtemelen bir ayda kazandığın para, benim ömrüm boyunca kazanacağımın daha fazla."

"Ve SEC de her şeyi elimden almak için bekliyor," diyorum. Onu cezalandırmak için değil, hem ona hem de ikimize, hayatım üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu hatırlatmak için.

"Bay Bradley—" Derin bir nefes alıyor. "Ian. Sana en başından beri söyledim, eğer suçluysan, delilleri bulacağım. Ama eğer masumsan, onu da bulacağım."

Zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Sence bu düşünceden ne zaman vazgeçersin?"

"Hayal kırıklığına uğradığınızı anlıyorum. Uzun bir süreç ve birçok değişken var. Bunların çoğu benim kontrolüm dışında."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

İçini çekti ve yorgun bir şekilde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Yani bu dava beni de yıpratıyor. Ve bu konuda söyleyebileceğim tek şey bu."

Genellikle yaptığım şeyi yapma dürtüsünü bastırıyorum: İsteddiğimi elde edene kadar ısrar etmek.

Onunla durum farklı ve bununla nasıl başa çıkacağımı, hatta başa çıkmak isteyip istemediğimi henüz tam olarak çözemedim.

Konuyu değiştirmek için saçlarını işaret ettim. "Saçların açıkken ve gözlüksüzken farklı görünüyorsun."

Ona çok seksi görüldüğünü söyleme isteğimi bastırıyorum. Lara McKenzie'nin teninin nasıl görüldüğünü merak ederek birçok kirli düşünceye kapıldım ve üstü kulüp standartlarına göre mütevazı olsa da, çıplak kollarını, omuzlarını ve hafif dekoltesini görmek, hayal ettiğim kadar pürüzsüz olduğunu anlamam için yeterli. Saçları da bir erkeğin parmaklarının içinde dolaşmasını adeta istiyor, ama...

Gözlükleri özlüyorum. Sadece son zamanlarda en sevdiğim fantezi malzemesi oldukları için değil, aynı zamanda onu temsil ettikleri için. Bahse girerim ki gözlükler gerçek Lara'yı temsil ediyor ve bu dumanlı gözlü, dudak parlaticılı versiyon, sadece bir geceliğine de olsa kendinden kaçma çabası.

Tıpkı benim gibi.

"Evet, ben tam bir Clark Kent'im," diye mırıldanıyor.

İeeğimi yudumluyorum ve toniğin tatlılığına karşı yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. "Biraz daha söyler misiniz?"

"Metropolis mi? Biliyorsun, Süpermen? Clark Kent'in gözlükleri onun kılık değiştirmesiydi?" Elini salladı. "Boş ver. Peki, her zaman kendine votka şişesi mi alıyorsun?"

"Hayır, Kennedy ve Matt daha önce buradaydı. İkiisi de beni ekti."

"Neden?"

"Benimle çalışmaktan bıktılar."

"Hım." Lara omzumun arkasından başını salladı. "Orada bir grup kadın var, eminim onların yerini almaktan ya da benimkini almaktan çekinmezler."

Arkamı dnmyorum. Gözlerimi Lara'dan ayırmıyorum. "Böyle iyiyim."

"SEC mfettişiyle aynı kulüpte mi oturuyorsunuz?"

Omuz silktim. "Baş belası biri ama anlaşılan o ki, onu biraz çekici buluyorum."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diyor, parmağını bardağının kenarında gezdirerek; bu hareket erotik olmamalıydı ama yine de vücudumda bir titreme yaratıyor. Onun bana da öyle dokunmasını istiyorum.

"yle mi?" diye sordum, sesim her zamankinden biraz daha alaktı.

Gözlerime bakıyor. "Varsayımsal olarak, tamamen yasak olan birinin farkında olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor olabilirim."

"Zor bir durum gibi görünüyor. Onu tanıyor muyum?"

Lara ieeğinden bir yudum aldı. "Onun tipini biliyorsun."

"Yakışıklı mı? Yatakta iyi mi?"

Gülerek, "Daha çok kibirli, inatçı ve her istediğini elde etmeye alışmış biri diyebilirim." dedi.

Başımı salladım. "Ah, evet. Onu tanıyorum. Emin olun, yakışıklı ve yatakta da harika."

Gz kırpmam üzerine gözlerini devirdi. "Birincisi için susma hakkımı kullanacağım, ikincisini ise tamamen görmezden geleceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, daha iyi düşünmeden önce.

Lara'nın başı birden yukarı kalktı. "Ne?"

“Bak, Lara...” Kravatımı daha da gevşetme konusunda çok sinir bozucu, alışılmadık bir dürtü hissediyorum. En son ne zaman bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. “Aramızdaki bu durumun karmaşık olduğunu biliyorum.”

Gözleri panikle açılmıştı. "Bizde bir sorun yok. Olamaz."

"Neden, kahretsin?" diye çıkıştım. "Neden, her şey bittiğinde, yapamıyoruz ki—"

“Çünkü sen sensin, ben de benim,” diyor. “Soruşturma olmasa bile, birbirimize hiç uymuyoruz. Sen her partinin neşesisin, ben ise bir çiçeği bile yaşatamıyorum.”

Yine o lanet orkide.

“Lara—”

Daha konuşmadan, tatlı bir parfüm dalgası burnuma geliyor, ardından kolların boynuma dolandığını hissediyorum.

"Merhaba Ian, bebeğim. Seni uzun zamandır buralarda görmemiştım."

Başımı çevirdiğim anda, yüzü bana biraz tanıdık gelen ama adını bile bilip bilmediğimden emin olmadığım bir kadın dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Kahretsin. Kahretsin.

Geri çekiliyorum. "Aa, merhaba..."

"Taya," diyor, saçının bir tutamını parmağına dolarken ve adını hatırlamayan birini öptüğü için en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden.

Aman Tanrım. Bu mu benim hayatımdı?

Lara'nın tiksinti dolu bakışlarını bekliyordum ama o sadece gözlerime bakarken kabullenmiş bir ifade takındı. "Kanıtlanmış oldu."

O ayağa kalkıyor ve ben panik ve hayal kırıklığıyla boğazımı düğümlüyorum.

“Bekle, Lara—” Bileğini yakalamaya çalıştım ama ıskaladım.

Ve sonra gitti.

3. Hafta: Cuma Gecesi, Sonra

“Lara! Lanet olsun, bir saniye bekler misin?”

Gözümün ucuyla Ian'ın masaya bir tomar para bıraktığını ve Taya'ya bir şeyler söylediğini görüyorum, ama ben çoktan çıkışa doğru yönelmiştim.

Şansım yaver gitti. VIP bölümüne büyük bir grup giriyordu. Kalabalık içeri girmeden hemen önce sessizce dışarı çıktım, ama bir düzine kadar sarhoş müşteri Ian'ın önünü kesti.

Orada ne yaptığımı bilmek mi istiyorsun?

Harika bir soru.

Ne yaptığımı bilmek istiyorum. Son yirmi dakikadır bunu merak ediyorum.

Bildiğim tek şey şu... VIP salonunda Ian'ın üzerine içki döktüğünü tam o anda gördüğümde kendimi canlı hissettim.

Uzun bir aradan sonra ilk kez.

Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Belki de bu kadar yakışıklı birinin kusursuz olmaması gerçeğinden duyulan saf bir mutluluktu.

Ya da belki de saatlerce bilgisayar ekranının karşısında isimlere ve sayılara baktıktan sonra, gerçek dünyada gerçek insanlarla uğraştığının içsel hatırlatıcısına ihtiyacım olmasıydı.

Kendime, o öğleden sonra ofisinde sergilediğim profesyonellikten uzak davranışım için sadece bir saniye ayırıp özür dileyeceğimi söylemişim, sonra da bunun üzerine bir de tamamen profesyonellikten uzak başka bir davranış sergiledim.

Patronum öğrenirse... ya da herhangi biri öğrenirse...

Hoşça kalın, FBI.

Steve'den hiçbir referans mektubu yok ve bu tür bir fırsat için ne kadar daha beklemem gerekeceğini kim bilir.

Ian'ın suçlu olmasını istediğimden değil. Tam tersine. Sadece...

Anlayacağınız üzere, kafam çok karışık.

Kapıya neredeyse varmışım ki, parmaklar kolumu kavrayıp beni geri çekti. Dengesimi biraz kaybettim ve sakarca Ian'ın göğsüne çarptım.

Tökezlememi engelliyor ama bu temas beni daha da dengesiz hissettiriyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Lanet olsun ona. Gerçekten endişeli görünüyor ve bu da ondan uzaklaşmayı çok daha zorlaştırıyor.

Yani, o adamla kısa süreli bir ilişki yaşamak istediğimden değil. Ben Ian gibi adamlarla ilişki kuran kızlardan değilim.

Ama... Onu seviyorum. Onu çok seviyorum.

Beni güldürüyor, bana meydan okuyor ve...

"Gitmem gerekiyor."

"Sana taksi çağırmana yardım edeyim."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Gabby'yi bırakamam." Telefonumu çıkarıp ona mesaj attım.

"Seni onun masasına kadar götüreyim," diyor ben yazarken. "Ya da benimkine. Ya da burada konuşabiliriz."

Sinirle göğsüne bastırdım. "Anlamıyor musun? Ben SEC'im. İçeriden bilgiyle işlem yaptığından şüpheleniliyorsun. Bunu yapamayız."

Diğer eli de kalkıp diğer dirseğimi kavradı. "Darbeyi yumuşatmana gerek yok Lara. Eğer leke yüzünden benimle görünmek istemiyorsan, bana söyleyebilirsin. Ben bunu kaldırabilirim."

Sesi hafif ve alaycı, ve engelleyemedi kahkaham patlak veriyor, başımı yenilgiyi kabul etmişçesine öne eğiyorum. Ama o tam orada, bu yüzden alnım göğsüne yaslanıyor. Geri çekilmek istiyorum ama eli kolumdan kayıp saçlarımın altına giriyor ve boynumun arkasını kavıyor. Sanki gerginliğimi biraz olsun azaltmak istercesine hafifçe sıkıyor. Ve belki de alabiliyor, çünkü kendimi bir anlığına hareketsiz bırakıyorum ve biliyorum ki bu çılgınca ama geri çekildiğimde biraz daha sakin hissediyorum.

“Teşekkür ederim.” Boğazım kuru, temizliyorum, tekrar deniyorum.
“Teşekkür ederim.”

Elleri geri çekiliyor. "Rica ederim."

Bakışlarımız uzun bir süre kilitlendi ve ben de her şeyin farklı olmasını çok istedim. Keşke ben SEC'de çalışmasaydım. Keşke o Wall Street'te çalışmasaydı. Keşke hiçbir soruşturma olmasaydı. Keşke söz konusu olan benim FBI'daki hayalimdeki kariyerim ile onun kariyeri ve itibarı arasında bir çatışma olmasaydı.

Keşke o meşhur bir kadın düşkün olmasaydı. Keşke flört etmeyi bilseydim...

Telefonum titriyor ve aşağıya bakıyorum. Gabby arıyor ve eski sevgilisiyle eve gideceğini, ancak önce beni bırakmak için taksiyi paylaşmaktan memnun olacaklarını söylüyor.

Üçüncü kişi. Şu anda hiç ihtiyacım olmayan şey.

Ona iyi olduğumu, kendim taksi çağıracağımı mesajla bildirdim.

Telefonumu çantama geri koyup Ian'a baktım. Gülümsedi ama bu hüznü bir gülümsemeydi, sanki ne düşündüğümü biliyor ve anlıyordu. Çünkü o da aynı şeyleri hissediyordu.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce.

"Daha iyi, evet."

“İnsanların bizi tanıyacağını düşünüyor musunuz?”

Omuzumu kaldırıyorum. Evet.

"Başka bir şey söyleme." Ian cüzdanımı istedi.

İstemeyerek de olsa uzatıyorum. "İçinde leke çıkarıcı kalem olabilir ama lekenizde hiçbir etkisi olmaz."

"Biliyorsun, çoğu kadın kulübe giderken bavul değil, zarf şeklinde küçük bir çanta getiriyor," diyor eşyalarımı karıştırırken.

"Şey, çok belli olmasa da, kulüp işlerinde pek tecrübeli değilim. Ne yapıyorsun?" diye panik içinde soruyorum, o da bir tamponu kenara itiyor.

Çantamı geri verirken güneş gözlüğü kılıfını çıkarıp bana doğru salladı.

“Eğer tasarım ürünü olup olmadıklarını kontrol ediyorsanız, size temin ederim ki bunlar taklit ürünlerdir.” Ona, bazılarımızın onun gibi yedi haneli değil, beş haneli maaş aldığını söylemekten vazgeçiyorum.

Beni görmezden gelip çantayı açtı ve güneş gözlüklerini çıkardı. Sonra gözlükleri yüzüme takıp sırttı, belli ki kendinden memnundu. "İşte, bir

kılık değiştirme."

Tek parmağımla gözlüğümü burnumdan bir santim aşağı çekip, gözlüğün üzerinden ona baktım. "Ciddi misin? Saat neredeyse gece bir."

"İnsanlar senin ünlü olduğunu düşünecek ve kim olduğunu merak edecekler."

"Harika. Çünkü daha çok bakmalarını gerçekten umuyordum."

Çenesini çantama doğru sertçe uzattı. "Şey, o Tide leke çıkarıcı kalem meselesine gelince..."

Başımı salladım. "Hiç şansın yok. Ama eğer utanıyorsan..."

Etrafta kimsenin olmadığı, acil çıkış kapısının yakınındaki gölgelerde olduğumuza şöyle bir göz attıktan sonra, yaklaştım ve gömleğinin en üst düğmesini ilikledim.

Evet, doğru. Ian Bradley'i yeniden giydiriyorum.

Her şeyi rahat, neredeyse anne şefkatiyle ve iş hayatıyla ilgiliymiş gibi yapmaya çalışıyorum. Ama sonra parmaklarım yanlışlıkla boğazına değiyor ve ikimiz de fark etmemiş gibi davranmak zorunda kalıyoruz. Ya da en azından ben öyle yapıyorum. Belki de gerçekten fark etmiyordur.

Adamın cebinden mendilini çıkarıyorum—evet, adam mendil takıyor—ve köşesini, şimdi düğmeleri iliklenmiş gömleğinin yakasına sıkıştırıyorum, böylece mendil göğsünün üzerinde gülünç bir çapraz kare şeklinde yayılıyor.

Cep mendilinin lavanta rengi olduğunu söylemiş miydin?

"İşte orada," diyorum.

Aşağıya bakıp mor ipeğin üzerinde elini gezdiriyor. "Bu çok güzel. Gerçekten erkeksi bir görünüm."

Başımı onaylayarak salladım ve güneş gözlüklerimi tekrar yüzüme taktım. "Erkek önlüğü gibi. Keşke dökülen sıvıyı yakalamak için daha önce taksaydın."

Bana beklentiyle bakıyor. "Pekala. Bonnie ve Clyde gibi buradan kaçacak kadar kılık değiştirdik mi?"

Çok istiyorum. Hem de çok. Ama... "Ian."

İçini çekti. "İsmimizle hitap etmeye başlamamızdan çok memnunum, ama bu üslubu hiç beğenmedim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu ses tonunu biliyor musun?"

"Bunu bir kez duymuştum. Reddedilme miydi? Bana hiç olmamıştı. Şimdiye kadar."

Ağzımı açıyorum, ona daha önce hiç böyle hissetmediğimi söylemek istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Akıllı mıyım yoksa sadece korkak mıyım bilmiyorum. Ama başparmağının ucuyla alt dudağıma hafifçe bastırdığında, aptal olduğumu anlıyorum.

Hafifçe gülümsedi. "Hadi gel. Seni eve taksiyle götüreyim. Arkadaşının biraz gecikeceğinden eminim." Birkaç dakika sonra beni ılık gece havasına doğru dışarıya uğurladı.

"Alarmın çalmayacağını nereden bildin?" diye soruyorum, acil çıkış kapısını işaret ederek.

"Alarmı birkaç ay önce kapattılar. Dışarıda öpüşen çok fazla sarhoş çift vardı."

"Deneyimden yola çıkarak mı söylüyorsun?"

Göz kırıyor. "Bilmek istemez miydin?"

"Sanırım zaten öyle yapıyorum," diye homurdanıyorum.

"Şimdi, şimdi, Bayan McKenzie," diye takılıyor. "Bugün varsayımlarda bulunmak hakkında hiçbir şey öğrenmedik mi?"

"Yani o yan kapıdan çıkıp gece kulübündeki kızlarla öpüşmedin mi?" diye soruyorum.

"Hayır, yaptım," diyor kaldırıma doğru adım atıp bir taksi çağırmak için elini kaldırırken.

"Doğru," diye mırıldandım, sesimdeki huysuzluğu gizleyemedim.

"Ne olursa olsun," diyor, önümüzde bir taksi dururken bana bakmadan, "seninle öpüştüğümde, bu salaş bir gece kulübünün duvarında olmayacak. Ve bunu kesinlikle hatırlayacağım."

"Ne zaman derken ne demek istiyorsun?" diye sordum, profiline bakarak. "Sana söylemiştim ki—"

Bir eliyle ağzımı kapatıyor, diğer eliyle de taksi kapısını açıyor.

"Nerede yaşıyorsunuz?" diye soruyor, cevap verebilmem için elimi yüzümünden kaldırarak.

Kafam karışık olduğu için doğru düzgün düşünemiyordum, ona adresimi verdim, o da adresi şoföre ilettili ve beni içeriye davet etti.

Arka koltuğa binerken güneş gözlüğümü çıkarıyorum. "Ian—"

Şakacı bir şekilde parmağını dudaklarıma değdirdi. "Şimdilik Bay Bradley diyeceksin." Göz kırptı ve kapıyı kapattı.

Taksi kaldırımdan uzaklaşırken arkamı döndüm ve adamın kolunu kaldırıp kendine başka bir taksi çağırdığını izledim. Taksi durunca bana

döndü ve sanki onu izlediğimi biliyormuş gibi sırttı.

Taksim sağa dönünce gözden kayboldu ve ben de koltuğa yaslanıp başımı salladım. "İnanılmaz."

Ama gülümsüyorum.

4. Hafta: Pazartesi Sabahı

Kapıma gelen tıkırtıya doğru başımı kaldırdım ve Kate Henley'i kız kardeşim gibi sevsem de, gelenin Lara olmadığını görünce içimde bir hayal kırıklığı hissettim. Ve Kate, kız kardeşim gibi olduğu için, bu konuda beni kesinlikle eleştirdi.

"Bunu gördüm," diyor, ofisime girerken parmağını bana doğru sallayarak. "Surat astın."

"Küskünlük taslamam."

"Genellikle hayır. Sadece hoşlandığınız kişi burada olmadığında oluyor galiba."

"Bu konuşma isteğe bağlı mı?" diye mırıldanarak bilgisayar ekranıma geri döndüm.

Karşımdaki sandalyeye yerleşti. "Somurtkan ve huysuzsun. Bu genellikle Kennedy'nin işi."

"Huysuz değilim."

"Birazcık," diyor parmaklarını kaldırarak.

"Seni işten çıkarabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Matt ve Kennedy'nin onayı olmadan olmaz." Bacaklarını çaprazlayıp yerine otururken tatlı bir şekilde gülümsedi. "Şimdi, Kate'e seni rahatsız eden her şeyi anlat. İlişki sorunları mı?"

"Çekip gitmek."

"Ah, doğru ya," diye mırıldanıyor, sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

"Sen ilişki kurmayı sevmiyorsun."

Ona bakıyorum. "Ben ilişkiler kurarım."

“Şey, hayır. Matt bazen yapar. Sen asla. Sanırım Kennedy nasıl flört edeceğini bile bilmiyor.” Kaşlarını çattı.

“Bu saçmalık. Kız arkadaşlarım oldu.” Bir tane. Sayılır.

“Anne’i mi kastediyorsun? Dört yıl önceydi. Ve ne kadar sürdü ki, iki hafta mı? Sayılmaz bile.” Soluk pembe manikürüne bakıyor. “Peki, Lara’ya gelince...”

Bakışlarım keskinleşti. "Ne zamandan beri birbirinize isimlerinizle hitap ediyorsunuz? Haftalardır ona 'SEC' diye sesleniyordunuz."

Bunu elini sallayarak geçiştiriyor. "Düşmanlarını kendine yakın tut, falan filan. Ayrıca, buradaki az sayıdaki kadından biri o ve yumurtalıklar birbirleriyle eşleşir."

“Hayır. Dışarı,” diyerek kapıyı işaret ettim.

Kate hiç taviz vermiyor. "Onu baştan çıkarmayı düşünüyor olamazsın."

Arkama yaslanıp tüm hafta sonu aklımda olan soruyu yüksek sesle sormama izin veriyorum: "Neden olmasın?"

"Çünkü o sıradan kadınlardan biri değil," diyor inanmaz bir şekilde. "Hızlı bir ilişki peşinde koşan bir parti kızı değil. Hatta Ian, seninle hiç ilişki peşinde değil. Seni araştırdığı sürece asla."

Tam da ihtiyacım olan şey, Lara'nın yasak bölge olduğunu hatırlatan bir başkası.

"Benden bir şeye mi ihtiyacınız vardı, yoksa sadece ders vermek için mi buradaydınız?" diye soruyorum her zamankinden biraz daha sert bir tonla.

“Dave’in doğum günü gelecek hafta. Ona bir şey almamı ister misin? Yedek bir televizyon?”

"Yok, Flyers'ın sezonluk biletlerini bulmaya çalış. Bulabileceğin en iyi koltuklar bunlar."

Kate, telefonuna not alırken, "Beyzbolu sevdiğini sanıyordum," diyor.

"Bağırmanın, biranın ve abur cuburun teşvik edildiği her şeyden hoşlanıyor."

“Hokey olsun.” Birkaç kez daha tuşlara basıyor. “Ayrıca gelecek hafta Lara’nın doğum günü,” diyor, telefonundan başını kaldırmadan.

Birden dikkat kesildim. "Öyle mi?"

Başını kaldırıp sırtıttı. "Hiçbir fikrim yok. Sadece onunla ilgilendiğin konusunda haklı olup olmadığımı görmek istedim ve kesinlikle

haklıymışım. Onu dışarıya davet et."

Gözlerimi kapatıyorum. "Kate. Beni şaşırtıyorsun. Az önce ona çıkma teklifi edemeyeceğimi söyledin."

"O zaman sadece onunla yatmak istediğini düşünmüştüm. Şimdi ondan hoşlandığını biliyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, ellerimi saçlarımın arasından geçirirken.

"Somurtkan olmana şaşmamalı," diyor öne eğilerek. "Onu öptün mü henüz?"

"Güle güle Kate," diyerek onu kapıya doğru yönlendirdim.

Beni inceliyor. "Ian, hiç randevuya çıktın mı?"

"Elbette ki randevuya çıktım. Sürekli randevuya çıkıyorum."

"Gerçekten mi?" Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "En son ne zaman ve nerede buluştun?"

Son zamanlarda kadınlarla yaşadığım karşılaşmaları zihnimde gözden geçiriyorum. Sonuncusu ise... şey, cehennem. Şimdi düşününce, aslında haftalardır cinsel ilişkiye girmedim.

Bu doğru olamaz.

"Ve seksten bahsetmiyorum," diye mırıldanıyor Kate, her zamanki gibi düşüncelerimi okuyarak. "Akşam yemeğinden, içkilerden, sohbetten bahsediyorum. Seks için bir basamak olmaktan öte bir buluşmadan bahsediyorum."

Düşünüyorum. Ve düşünüyorum. Ve fark ediyorum ki, yıllardır bir randevuya en çok yaklaştığım an, Lara'nın randevuya gelmemesinden sonra o restoranda onunla yaşadığım an olabilir. Ve yine kulüpte.

Kate'e baktım. "Benimle akşam yemeğine çıkmak ister misin?"

Gülerek, "Hayır. Patronlarımla sevgili olmam," dedi.

Bu kesinlikle doğru. Kennedy, Matt ve ben yıllar önce Kate'in dokunulmaz, küçük kız kardeş bölgesi olacağına dair bir anlaşma yapmıştık. Bunun sebebi bizden çok daha küçük olması değil, onu çok sevmemizdi.

Ve üçümüz de biliyoruz ki o, hiçbirimizin sunabileceğinden daha iyisini hak ediyor.

Yine de... ona şakacı bir bakış attım. "Ama eğer patronlarla çıksaydın, o kişi ben olmazdım, değil mi?"

Kahkahası kesildi ve bana uyarıcı bir bakış attı. "Bunun anlamı ne?"

Tam da beklediğim gibi, Kennedy ofisime girdi ve Kate'in arkasını görünce kısa bir süre duraksadı. "Rahatsız mı ediyorum?"

"Evet, ve Tanrı'ya şükür," diyor Kate bana son bir uyarıcı bakış atarak.

Kennedy yavaşça masama doğru geldi ve Kate'in yanındaki koltuğa oturdu. "Ne hakkında konuşuyoruz?"

Kate ona doğru eğilip yüksek sesle fısıldadı, "Ian en son ne zaman gerçek bir randevuya çıktığını hatırlamaya çalışıyor."

Kennedy tereddüt etmeden, "Bu asla olmaz," diyor.

Kate başını salladı. "Aynen öyle."

"Arkadaşlar, aşk hayatım tartışmaya açık değil."

Kennedy, telefonundaki e-postaları karıştırırken, "Senin bir aşk hayatın yok," diyor.

"Sen de öyle düşünmüyorsun," diyorum, bu durumdan tamamen bıkmış bir halde.

Telefonundan başını kaldırmıyor. "Benim de ilişkilerim oldu."

Bu açıklama üzerine Kate'in biraz gerildiğini görüyorum, ancak Kennedy bunu fark etmiyor gibi. Gerçi, Kate söz konusu olduğunda pek bir şeyi fark etmiyor gibi. Sanki bir kör noktası var. Onu şiddetle koruyor – hepimiz öyleyiz – ama aynı zamanda onu bir mesafeyle uzak tutuyor, neredeyse ondan çekiniyormuş gibi. Ve bence bu onu rahatsız ediyor.

"Hangi ilişkiler?" diye soruyorum ona.

Omuz silkerek, "Sosyal çevremdeki kadınlarla çıkıyorum" dedi.

Kate'in ağzı açık kaldı. "Senin sosyal çevren mi?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor, hâlâ telefonuna dalmış bir halde.

"Aslında pek değil," diyor.

"İnsanlar..." Elini sallıyor. "Birlikte büyüdüğüm insanlar. Ailem ve okul hayatım aracılığıyla tanıdığım insanlar."

"Okul eğitimi" kelimesini duyunca gülmek için elimle ağzımı kapattım.

"Anladım," diyor Kate başını sallayarak. "Yaz tatilini birlikte geçirdiğin insanlar."

Kennedy, "Evet, aynen öyle—" derken ağzımdan bir kahkaha kaçtı. Sözü nü kesti ve önce Kate'e, sonra bana baktı. "Benimle alay ediyorsun."

"Biraz öyle, Gatsby," diyorum.

Telefonunu kapatıp bana baktı. "Peki, neden ilişkiler hakkında konuşuyoruz ki?"

"İan, Lara'ya fena halde aşık."

"Bunun farkındayım. Bunun flörtle ne ilgisi var?"

"İşte 'durumu kötü' derken bunu kastediyorum," diyor Kate kibirli bir şekilde. "Onunla sadece yatmak değil, sevgili olmak istiyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Onunla mı birlikte oldun?"

Omuz silkerek, "Ya da her neyse. İstedğin fiili kullanabilirsin." dedi.

Lara söz konusu olduğunda aklımda birçok fiil olduğunu, her birinin bir öncekinden daha müstehcen olduğunu akıllıca saklıyorum. Bunun yerine, "Onunla çıkmak istemiyorum" diyorum. Kelimeler otomatik olarak ağzımdan çıkıyor, ama bunların gerçekten doğru olup olmadığından hiç emin değilim. Lara ile geçirdiğim zaman, tek gecelik ilişkiden öteye bakmadığım diğer kadınlardan farklı.

Lara McKenzie tek gecelik ilişki arayan bir kadın değil. O, bütün geceler boyunca birlikte olan bir kadın.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünce beni olması gerektiği kadar korkutmuyor.

Asıl soru şu: Bir gece kulübünde benimle birlikte görünmek istemeyen birini bana bir şans vermeye nasıl ikna edebilirim ki?

Sabrina ve Matt'in gelişi ve aralarındaki o her zamanki cinsel gerilim dalgası beni kendi düşüncelerimden kurtarıyor.

Sabrina, ofisime girerken ve Kennedy'i, Kate'i ve beni işaret ederek, "Bakın," dedi kibirli bir şekilde. "Size burada olacaklarını söylemiştim."

Matt gözlerini devirdi. "Katılmadığımı hiç söylemedim. Söylediğim şey şuydu: Burada ne işiniz var Allah aşkına?"

Sabrina soğukkanlılıkla, "Ben de Ian ve Kate'i aradığımı söyledim," diyor.

Sadece iki misafir sandalyem var, bu yüzden Kennedy ayağa kalkıp sandalyesini Sabrina'ya verdi. "Merhaba canım," diye mırıldanarak yanağından öptü.

Çenesine sevgiyle dokundu. "Merhaba, aşkım."

Kennedy ve Sabrina ilk günden beri iyi anlaşıyorlar. Sabrina ile benim kadar yakın değiller; bizim gibi bir geçmişleri yok. Ama tıpkı bizim gibi, aralarında hiçbir kimya olmaması sayesinde normal insanlar gibi etkileşim kurabiliyorlar ve bu da arkadaşlıklarında bir rahatlık yaratıyor.

“Peki...” Sabrina bacak bacak üstüne atıp çantasını yere koydu. “Ne hakkında konuşuyoruz? İlginç konuların konuşulduğunu seziyorum.”

Kate yüksek sesle fısıldayarak, "Ian SEC'e başvurmak istiyor," dedi.

“Aa, bu gerçekten ilginç!” diyor Sabrina.

Şu anki tüm servetim bir tabancaya yeter.

"İlginç olsun ya da olmasın, ona çıkma teklifi edemez," diyor Matt pencereye gidip ellerini ceplerine sokarken.

"Neden olmasın?" diye soruyor Sabrina.

Kate, "Henüz ona çıkma teklifi edemez," diye açıklıyor. "Dava bitene kadar edemez."

Haklılar. Lara, soruşturduğu adamla sevgili olamayacak kadar kariyerine önem veriyor. Ya da onunla birlikte olmak istemiyor.

Ian, SEC'den (ABD Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu) bir talepte bulunmak istiyor...

Kate'in sözleri kafamda yankılanıyor. Şaka yollu ama aynı zamanda... dürüstçe söylemişti.

SEC'e çıkma teklifi etmek istiyorum. Lara ile çıkmak istiyorum.

Philadelphia'nın gecekondulu mahallelerinden kurtulmak için verdiğim mücadeleden öğrendiğim bir şey varsa, o da uzun vadeli stratejiyi, istediğimi elde etmek için küçük ama çok önemli adımları atmayı öğrenmektir.

Ve Lara McKenzie tam olarak istediğim kişi.

4. Hafta: Pazartesi Gecesi

Şarabımı yudumlarken Seamless uygulamasındaki teslimat seçeneklerini düşünüyorum. "Tayland mı Çin mi, Tayland mı Çin mi?" diye kendi kendime, kimseye hitap etmeden.

Sonuçta ne olursa olsun, en iyi ürünleri sipariş etmeye niyetliyim. Bir modelle yaşamının dezavantajlarından biri de evde çok fazla lahana ve yağsız protein olması. Dışarıdan yemek sipariş etmeyi kabul ettiğinde ise genellikle "Lütfen yağda pişirmeyin" gibi berbat özel talimatlar veriyor.

Size soruyorum, yağ kısmı hariç, lezzetli kızarmış pilavın ne anlamı var ki?

Bu akşam Gabs, bir ayrılıp bir barıştığı erkek arkadaşının evinde, bu yüzden canım ne isterse onu sipariş edebilirim.

Şaraptan bir yudum daha alıyorum, sonra burnumu buruşturuyorum. Şarap konusunda gurme değilim ama ben bile berbat olduğunu anlayabiliyorum. Zaten ucuzdu ve günlerdir açık olması da hiçbir işe yaramamış.

İstemeyerek de olsa lavaboya döktüm. Pazartesi olduğunu ve Cuma gecesinden beri Ian'dan haber alamadığımı unutturacak bir içki içmek gerçekten çok istemiştim.

Umursamamalıyım. Rahatlamalıyım.

Tıpkı bugün Wolfe'da onu görmediğim için rahatlamam gerektiği gibi. Bunun yerine biraz... keyifsiz hissediyorum. Sanki o etrafta olmadığında renkler biraz daha soluk görünüyor.

Kapıma birisi vuruyor ve içimden sessizce inliyorum, çünkü %90 ihtimalle karşıdaki Bayan Peonta geliyor ve o her gün anahtarlarını unutuyor. Yedek anahtarımız var ve eğer her karşılaşmayı bana kendi zamanında kadınların benim yaşıma gelmeden üç çocuk doğurduğunu anlatmak için bir fırsat olarak kullanmasaydı, bu kesintiye aldırış etmezdim.

Gözetleme deliğinden bakıyorum, sonra arkamı dönüyorum. Bu kesinlikle Bayan Peonta değil.

Halüsinasyon görmediğimden emin olmak için yüzümü tekrar kapıya dayadım.

Hayır, hâlâ orada. Hâlâ koridorda duran Ian Bradley'e bakıyorum, bir kolunun altında bir şişe şarap, parmaklarının arasında da paket servis çantası sallanıyor.

Çarpan kalbimin üzerine elimi koydum. Bütün bunlar, sadece adamı gözetleme deliğinden görmekten kaynaklandı. Ne zaman böyle bir kıza dönüştüm ben?

Gecikmem üzerine gözlerini devirdi. "Kapıyı açın, Bayan McKenzie."

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye seslendim kapının ardından.

"Seni doyurmaya çalışıyorum," diyor poşeti kaldırırken. "Ayrıca, pantolonuna girmeye çalışıyorum," diyor komşularımın duyabileceği şekilde yüksek sesle. "Belki de perdelerinin pantolonunla uyumlu olup olmadığını öğrenmek için..."

"Aman Tanrım," dedim kapıyı hızla açıp onu içeri çekerken. "Kaç yaşındasın?"

Çantayı ve şarabı mutfak tezgahıma bırakırken göz kırparak, "Ne istediğimi bilecek kadar büyüğüm, nasıl elde edeceğimi de bilecek kadar zekiyim," dedi.

"Burada olduğunuzu birileri bilse ikimizin de ne kadar büyük bir belaya gireceğini tahmin edebiliyor musun?" diyorum. "Sosyal olarak birlikte takılmamızın yaratacağı çıkar çatışması..."

Bu repliği tüm hafta sonu çalıştım ama Ian Bradley dairede olduğu için gerisini unuttum ve bu kadar açıkça yanlış bir şey için, kendimi çok kötü hissediyorum...

Tamamen haklısınız.

Ne olduğunu anlamadan önce Ian mutfak çekmecelerimin hepsini açıp karıştırmaya başladı ve sonunda bir tirbuşon buldu. "Şarap? Restoranda

beyaz şarap sipariş ettiğini biliyorum ama bu harika bir kırmızı şarap. Beni yalnız içmeye zorlama, Lara."

Bunu sağlayan benim adım. Birinin adının basitçe kullanılmasının nasıl bir ön sevişme aracı olabileceğini hiç fark etmemiştim, ama kulüpteki o geceden beri, Ian'ın ağzından adımın nasıl döküldüğünü düşünüyorum. Sanki en etkili baştan çıkarma yöntemi gibi geliyor.

Kaşlarını kaldırıyor. Eee?

"Pekala," dedim yavaşça. "Bir kadeh şarap."

"Mükemmel," diyor şişeyi açarken.

"Ian. Burada ne yapıyorsun?"

Başını çevirip, her birimize birer kadeh doldurdu ve bana da bir tane uzattı. "Ona da geleceğiz." Etrafına bakıp küçük dairemi incelerken şarabından bir yudum aldı. "Güzel."

"Evet, eminim senin çatı katı daireni bile gölgede bırakıyordur," diyorum, evime bakıp onun gördüğünü görerek. İkinci el bir kanepe. Gabby'nin içki dükkanının çöpünden aldığı iki şarap kasasının üzerine yerleştirilmiş bir televizyon. Sallanmaması için ayaklarından birinin altına eski bir Wall Street Journal sayısının sarıldığı bir mutfak masası.

Ian, gayet doğal bir şekilde, "Çatı katında yaşamıyorum," diyor. "Henüz değil. Ama kırk yaşına gelmeden önce yapmayı planladığım şeyler listesinde."

"Elbette. Peki sizin şansınız nasıl görünüyor?" diye soruyorum.

Bana döndü, bakışlarımla buluştuğunda yavaş ve baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi yüzünde. "Duymadın mı? Bir şeye karar verdiğimde, her zaman istediğimi elde ederim."

Bana bakış şekli, ne istediğini açıkça ortaya koyuyor: beni.

Ve birdenbire, şarapla hiçbir ilgisi olmayan sebeplerden dolayı vücudum ısındı ve biraz nefes nefese kaldım.

Başımı çevirdim ve o da beni rahat bıraktı; zengin insanların içgüdüsel olarak yaptığı gibi, şarap kadehini hızlıca çevirdi ve kokladı.

"Bunu pipetli bardaktan içmek istemediğinden veya önlük takmak istemediğinden emin misin?" diye soruyorum.

Başını yana eğip beni inceledi. "Kulüpteki o geceyi düşünen tek kişi ben miyim acaba diye merak ettim."

"Bunu düşündüm," diye itiraf ediyorum. "Ve kişisel olarak birlikte vakit geçirmemizin uygunsuz olduğunu."

“Anlaştık,” diyerek beni şaşırttı, paket servis malzemelerinin olduğu poşetin içinde bir şeyler karıştırıp bir börek çıkardı. Bir ısırık aldı ve diğer yarısını bana uzattı. “İşte bu yüzden buradayım, profesyonel bir sıfatla.”

Çin böreğini alıyorum ve kendime bunun dünyanın en yakışıklı erkeği olduğu için değil, aç olduğum için olduğunu, eğer ağzıma bir şey değdirmezsem aptal gibi davranacağımı söylüyorum.

"Benim yerimi nasıl buldun ki?" diye soruyorum, dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

"Geçen gece taksiye bindiğinde bana adresini vermiştin. Sonra dışarıda komşularından birini tatlı dille ikna ettim ve bana dairenin adresini verdi. Ayrıca yumurtalarının çürüdüğünü de söylememi istedi."

Homurdanma sesi çıkarıyorum. Teşekkürler, Bayan Peonta.

"Pekala, tekrar soracağım," dedim, kızarmış (ve lezzetli) böreği yutarken. "Neden buradasınız?"

"Size söylemiştim. Bu profesyonel bir durum."

Şarap kadehimi kaldırıp paket servis poşetine anlamlı bir bakış attım.

"SEC'in çalışma yemekleri yok mu?"

"Evet, öyleler, sadece..." Derin bir nefes alıp kendimi toplamaya çalışıyorum. "Bu, o tür bir durum gibi hissettirmiyor. Yoga pantolonumla olduğumun, ilk defa kravat takmadığının, bana yemek getirdiğinin ve şarap olduğunun, evimde olduğunun ve duş başlığımın üzerinde sütyenlerin asılı olduğunun son derece farkındayım—"

Arkasını dönüp çoktan banyoya doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Hey!" dedim, planını anlayınca. "Benim demek istediğim—"

Çok geç kaldım. O çoktan kafasını banyoya sokmuştu. "Çok pratik, Bayan McKenzie," dedi içeriden. Sonra arkasını dönüp gözlerini devirerek koridordan geri geldi. "Aman Tanrım, kadın, bu rüküş şeyler için çok genç ve çekicisin. Dantel diye bir şey duymadın mı hiç?"

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Demek iç çamaşırlarımı gördün. Umarım tatmin olmuşsundur, çünkü onları bir daha asla göremeyeceksin."

"Bakalım," diyor mutfığa dönerken. "Birkaç tabak al. Yemek yerken konuşabiliriz."

"İan." Bana bakmasını bekliyorum. "Gerçekten gitmelisin. Dava henüz sonuçlanmadı."

Neşeli bakışları birden ciddileşti. "Biliyorum. Bu yüzden buradayım."

"Yapamam—"

"Lütfen beni dinleyin. Yemek bittikten sonra hâlâ gitmemi istiyorsanız, giderim."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama o bir adım daha yaklaştı, yüzünde ciddi bir ifadeyle ellerimi tuttu.

"Kendinizi benim yerime koyun. Bir an için durumu tersine çevirin. Kanunu çiğnemekle suçlanan kişinin siz olduğunı varsayın. Tek bildiğiniz şey, yanlış bir şey yapmadığınız, ancak sizin sözünüzle yalan söyleyen gizemli bir kişinin sözü karşı karşıya. Ne yaparsınız? Birinin hayatınızı mahvetmesine – sizi hapse atmasına veya sevdiğiniz kariyerinizi elinizden almasına – izin mi verirsiniz, yoksa bunu durdurmak için elinizden gelen her şeyi mi yaparsınız?"

Nefes nefese, mavi gözleri aceleci ve yalvarır bir ifadeyle bakıyor. Ve tıpkı Cuma gecesi içkisini döktüğü zamanki gibi, onu şımarık, kadın düşkünü, ahlaksız bir çapkın olarak değil, bir insan olarak görüyorum.

Masum olma ihtimali de oldukça yüksek olan biri.

"Lara, lütfen bu konuda birlikte çalışalım. Böylece daha hızlı cevaplar alırız." Alnını bir anlığına benimkine yaslıyor ve beni asıl etkileyen onun bu kırılğanlığı oluyor.

"Tamam," dedim sessizce. "Ama Ian, eğer burada kalırsan kimseye söyleyemezsin. Kesinlikle avukatına bile. En yakın arkadaşlarına bile."

Geri çekildi ve ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "En yakın arkadaşlarım mı?"

"Matt Cannon ve Kennedy Dawson. Hatta Kate ve Sabrina bile. Kimse bilemez."

"Matt ve Kennedy'ye benim en yakın arkadaşlarım olduklarını söylediğini iletebilir miyim? Çok sevinecekler."

"Ciddi söylüyorum, Ian." Bakışlarımı aşağı indirip en büyük korkumu dile getirdim. "İşimi kaybedebilirim."

Ellerimi sıkıyor. "Lara, bana güvenebilirsin."

Bakışlarımı kaldırma riskini alıyorum. Bu bir hata çünkü çok yakınım, hem de çok yakınım. Ve Ian'ın düşündüğüm kadar iyi öpüşüp öpüşmediğini öğrenmek kadar çok istediğim bir şey hiç olmadı.

Elinden kurtulup hızla bir adım geri çekildim, boğazımı temizledim ve tabakları getirmek için döndüm.

"Umarım Tayland yemeklerini seversiniz," diyor, kutuların geri kalanını açarken ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. "Her şeyden

biraz aldım."

"Vay canına, gerçekten her şey var," diyorum, sunulan seçenekleri iştahla incelerken. O, tabakların ikisini de elimden alıp masaya getiriyor, ben de bir yığın peçete ve şarap şişesini alıyorum.

Ceketini üzerinden atıyor ve masaya oturuyoruz; yoğun bir gariplik dalgasına hazırlıklı olsam da, hiç olmuyor. Tabii, takım elbisesinin muhtemelen aylık kiramdan daha pahalı olduğunun farkında olmam dışında.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyordunuz?" Bir parça tavuğu şişe geçirip ağzıma atıyorum.

Ian derin bir nefes aldı ve yemeğini yemek yerine şarap kadehini alıp sandalyesine yaslandı. "Kanıt."

Çiğnemeyi yarıda kesiyorum. "Gerçekten söyleyemem—"

"Sende hiç yok, değil mi?" diye meydan okuyor.

Pad Thai yemeğini ağzıma tıkarken elim donup kalıyor ve Steve ile konuşmamdan beri midemde oluşan düğüm daha da sıkılaşıyor.

Patronum her zaman kendi fikirlerine bağlı biriydi, ama aynı zamanda adil de görünüyordu. Aslında, her hikayenin iki yüzü olduğunu ve bizim görevimizin hangi tarafın doğruyu söylediğini bulmak olduğunu bana düzenli olarak hatırlatan da odur.

Steve'in Ian'ın doğruyu söylüyor olma ihtimalini bile göz önünde bulundurmaması beni çok rahatsız ediyor. Hem de Ian'a bunu kabul etmek, soruşturmacı olarak görevime doğrudan aykırı olur.

Çatalımı bıraktım, derin bir nefes aldım ve gözlerine baktım. "Sürekli J-Conn ile bir bağlantın olmadığını söylüyorsun ve kanıtlar da bunu destekliyor, ama bu, birilerinin aksini düşündüğü gerçeğini değiştirmiyor."

"Ama o kişinin kim olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve tehlikeli bir çizgiyi aştığımın farkında olsam da, bu davanın siyah beyaz olmadığını da anlıyorum. Kesinlikle bulanık, gri bir alan var ve Ian ile ben tam da bunun ortasındayız. Birlikte.

"Hayır, bilmiyorum," diyorum sessizce. Patronum bana söylemiyor.

Elini yüzüne sürdü. "Kaynak kişinin adını bilseydik, bu iş biterdi," dedi. "Bana kin besleyen biri olmalı."

Ben de aynı şeyi düşünmeye başladım ama Ian'a söyleyemem. Her şeye bakana, her ayrıntıyı inceleyene kadar söyleyemem. Yaklaştım ama henüz orada değilim.

O zamana kadar kurallara uymak zorundayım.

"Kaynak kişinin SEC'in korumasına ihtiyaç duyan biri olması da mümkün."

Ian kaşlarını kaldırdı.

"Bu alışılmadık bir durum değil," diyorum. "Sistem, ihbarcılarını korumak için elinden geleni yapıyor. İtibarları, hatta bazen hayatları bile, ihbarı yaptıkları anda tehlikeye giriyor. Bu yüzden önce gayri resmi soruşturma yapıyoruz, sonra resmi soruşturmaya geçiyoruz."

Ian homurdandı. "Ne yani, tanık koruma programının beyaz yakalıları versiyonu gibi mi?"

Ses tonu alaycı, ama ben hiçbir şey söylemeyince çenesi açılıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor. "Belki de tehlikede olduğunu düşündükleri için bir kaynağı gizli tutuyorlardır?"

Omuz silkerek, "Zaten böyle çalışması gerekiyor," dedim.

Gözlerini devirdi. "Şaka mı yapıyorsun? Gerçekten bu kişinin tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun? Yalan söylüyor, Lara. Ve ne kadar uzun süre gölgede kalırsa, avukatım ve benim onun iddialarını çürütmek için o kadar az zamanımız olur."

"Bu bir John Grisham filmi değil, Ian."

"Şey, bu da bir Disney filmi değil ki. Kendiniz de hiçbir kanıt bulamadığınızı söylediniz, o halde neden hâlâ dava devam ediyor?"

"Çünkü henüz işim bitmedi!" diye bağırıyorum. "Yaklaştım. Henüz hiçbir kanıt bulamadım, ama şimdi pes edersem kendime de saygı duymamış olurum, siz de bana saygı duymamış olursunuz."

"Pekala," diye tersledi, şarabını bitirip zorlukla gizlediği bir sabırsızlıkla ayağa kalkarken. "Yemeği sizde kalsın. Şarabın tadını çıkarın," dedi ve takım elbisesinin ceketini tekrar giydi.

"Ian, bekle. Ben sanıyordum ki—"

"Ya aynı taraftayız ya da değiliz, Bayan McKenzie. Ya masum olduğumu düşünüyorsunuz ya da içeriden bilgiyle işlem yaptığımı düşünüyorsunuz. Karar vermek için fazlasıyla zamanınız oldu," diyerek sert bir ifadeyle arkasını dönüp gitti.

"Bu senin vereceğin bir karar değil," dedim ayağa kalkıp refleks olarak elimi uzattım ama koluna dokunmadan önce elimi geri çektim. "Ben bunu geçim kaynağım olarak yapıyorum ve sana söylüyorum, henüz işim

bitmedi. Arşivlerin hepsini henüz incelemedim; hâlâ görüşmem gereken yarım düzine insan var—”

"Bunların hepsini unutun!" diye bağırdı, bana doğru dönerek ve nefesimi kesecek kadar yaklaştı.

Bir an gözlerini kapatıp, sanki kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyormuş gibi derin bir nefes alıyor. Gözlerini tekrar açtığında bakışları daha yumuşak ama aynı derecede yoğun. Elini uzatıp çeneme hafifçe dokunuyor, böylece yüzüm onun yüzüne doğru eğiliyor.

Sesindeki çaresiz acelecilik mi yoksa parmaklarının yüzüme değmesi mi beni daha çok rahatsız ediyor, emin değilim.

"Sence suçlu muyum?"

İçimden bir ah çektim. "Bu o kadar kolay değil..."

"Bayan McKenzie olarak cevap vermeyin. Lara olarak cevap verin. Sizce suçlu muyum?"

Onun delici bakışlarından kaçınmak için gözlerimi kapatıyorum. İçimdeki SEC müfettişi tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyor: onu kapıya kadar uğurlayıp davası hakkında konuşamayacağımı söylemek. Ama bu o kadar basit değil. Hayatımda ilk kez, her zamanki soğukkanlı objektifliğim beni terk etti ve onun yerine karmaşık ve korkutucu bir şey geldi; FBI'dan bile daha çok istediğim bir şey...

"İan," diye fısıldıyorum, yalvararak. "Lütfen." Ne istediğimi bilmiyorum ama o biliyor.

Elleri nazikçe yüzümü kavradı, beni kendine doğru çekti. Dudakları dudaklarıma değdiği anda, doğru ve yanlış, siyah ve beyaz, kurallar ve protokoller umurumda bile değildi.

Benim tek umrumda olan o, bana hissettirdikleri.

Dudakları benimkileri tamamen ele geçirmiş, öpüşü hem kendinden emin hem de ustaca. Ama beni parça parça mahveden şey, bu ihtiyaç, beni sıkıca kucaklayışındaki çaresizlik...

Gözleri gözlerime kilitlenirken nefes nefese kalarak bağlantıyı çok erken kesiyor. "Bunu çöz," diyor sertçe, geri çekilerek. "Ve Bayan McKenzie Lara'ya yettiğinde bana haber ver."

"İan, bekle..."

Ama öyle yapmıyor. Başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gidiyor.

Şişmiş dudaklarıma parmaklarımı dokundurdum, telefonumun gelen bir mesajla titrediğini belirsizce fark ettim. Onun mesajı olmasını umarak

telefona uzandım.

Hayır, değil. Aslında, şöyle bir düşününce, telefon numaram bile onda yok.

Mesaj babamdan. İyi haber. Söylentilere göre beyaz yakalı çalışanlar sayısı artıyor. Yakın gelecekte en sevdiğim kızım için bir referans mektubunun geleceğinden bahsetmenin bir yolunu bulmuş olabilirim...

Mesajın yanında göz kırpan bir emoji bulunuyor.

Babamdan ilk defa hem emoji hem de destek gösterisi geliyor. Gözlerimi kapatıp sonunda istediğim her şeye kavuştuğum için hissettiğim hayal kırıklığı dalgasını savuşturmaya çalışıyorum...

Yine de ihtiyacım olan şeyin kapımın önünden çıkıp gitmiş olmasından çok korkuyorum.

4. Hafta: Perşembe Gecesi

"Göğüslerim yamuk mu? Yeni sütyenim ve dar elbisem pek iyi anlaşıyor gibi görünüyor. Ian?"

"Hayır," dedim, arkadaşımın göğüslerine bakmayı reddederek. "Bunu kaç kere söylemem gerektiğini bilmiyorum ama göğüslerini incelemeyi reddediyorum."

Sabrina homurdanarak Matt'e döndü. "Pekala. Cannon, Ian çok tutucu olduğuna ve Kate ile Kennedy'nin nereye kaybolduğunu bilmediğime göre, bana yardım et."

Matt benim tereddütlerime hiç aldırmış etmeden Sabrina'nın göğüslerini dikkatlice inceledi. "Sağ göğüs biraz fazla büyütülmüş. Umarım estetik cerrahına çok para ödememişsindir."

Sabrina, elindeki şampanya kadehini Matt'e uzatırken, kalabalığa sırtını dönüp göğüslerini düzeltirken, alınmaya tenezzül etmedi. "Bunlar yüzde yüz benim," diye soğukkanlılıkla Matt'e bildirdi. "Kendin görmeni teklif ederdim ama dur... bunu zaten yaptım. Sıkıcı."

Yüzümü buruşturup içkimi bitirdim. "İkinizin birbirinize ne yaptığınızı kimseyle paylaşma, unutma?" Yıllardır bu detaylardan kaçınıyorum. Böyle devam etmesini istiyorum.

"Ancak-"

"Hayır," diyorum Sabrina'ya. "Benim partim, benim kurallarım."

"Bu tam bir çılgınlık," diyor Matt.

Sanırım haklı. Wall Street'te, bir partinin aşırı derecede gösterişli olmadığı sürece parti sayılmayacağına dair yazılı olmayan bir kural var.

Havyar. Dom. Kaz ciğeri. Her şeyin en üst kalitesi.

Elbette bunların hiçbirini şahsen ben halledmiyorum. Kate'e birkaç telefon görüşmesi yaptırıyorum ve saatler sonra dairem bambaşka bir hale geliyor. Oturma odamın bir köşesi tamamen bara dönüşüyor; her beş misafir için bir smokinli garsonum var, New York'un en iyi catering firmasıyla çalışıyorum.

Yıllar içinde oldukça aşına olduğum bir sahne bu, ama bu gece farklı hissettiriyor... Bayat.

Yine de gerekli.

Hayali bir J-Conn bağlantısı yüzünden beni suçlu duruma düşüren kişi, benim dünyamda, bu dünyada mutlaka var olan biri. Belki bu gece burada olmayan biri, ama birileri bir şeyler biliyor olmalı ve ben de onu bulmaya kararlıyım.

En azından plan bu.

Sabrina'nın göğüs dekoltesi doğru simetriye kavuştuktan sonra, Matt'ten şampanyasını alıp parti katılımcılarına döndü. "Onunla aynı fikirde olmak istemiyorum ama son dakika daveti için bu etkileyici bir katılım."

Öyle. Sadece birkaç hafta önce, hem alkolün etkisiyle hem de davetiyede isminin yarattığı güçle yarı sarhoş bir halde olsam, çok sevinirdim. Ancak şimdi hiçbir şey doğru gelmiyor. Geçen hafta Pearl'de olduğu gibi, başkasının hayatına bakıyormuş gibi hissediyorum ve bu hayatı özellikle kıskanmıyorum.

Kalabalığı süzerek iç çektim. "Eminim ki bu insanların yarısı sadece hava atmak için burada. Yeni evim bir hapishane hücresi olmadan önce burayı gören son kişiler arasında olmak istiyorlar."

Sabrina kolunu benimkine takarak, "Hapishaneye gitmeyeceksin," diyor. "Bu partiyi düzenlememizin sebebi bu değil mi zaten? Wall Street elitlerinden bilgi almak için?"

Matt, başının üzerinden göz göze gelip bana başıyla onay verdi. Parti planı yarı yarıya onun fikriydi, beni kimin baltalamaya çalıştığını anlamak için son bir çaba. Yirmi beş misafir davet ettim—küçük daireme rahatça sığabilecek kadar. Ama saydığımda elliye yakın kişi vardı. Birkaç kişi balkonuma taşsa, diğerleri ofisimde sohbet etse bile, yer darlığı yaşanıyor. Birçoğunu tanımıyorum bile. Sabrina'ya içeriden bilgi ticareti nedeniyle iki ila beş yıl hapis cezası almadan önce beni uğurlamaya geldiklerini söylediğimde yarı şaka yapıyordum.

Kahrolsun SEC!

Kahrolası Lara McKenzie, onun çalışma yöntemi ve o tatlı küçük ağzı.

Ve bu kadar çok önemsediğim için kendime kızıyorum. Bana inanmadığı gerçeğinin beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için. Aramızdaki her ne olursa olsun, onun katı kurallarını ve açıkça işe yaramayan bir sisteme körü körüne bağlılığını geçersiz kılmaya yetmediği için.

Zamana ihtiyacı vardı ve bunu anlıyorum—ya da anlamaya çalışıyorum. O gece dairesinde onu bunalttım, bu yüzden olayları toparlamak için bir an ihtiyacı olduğunu anlamaya çalıştım, ama günler geçti. Masumiyetimi kabul etmek için bolca zaman geçti.

Evet, canım yandı. Ama aynı zamanda... çok kızgıyım.

Kennedy elinde iki içkiyle kalabalığın arasından geçti; biri Manhattan, diğeri Negroni. "Kate senin boş olduğunu gördü."

İçeceği minnetle kabul ediyorum. "Ona yeterince para ödemiyoruz. Bu arada, nerede o?"

"En son gördüğümde, Morris ve Keale'den bir alt sınıf öğrencisiyle sohbet ediyordu."

"M ve K okullarından hiçbir öğrenciyi tanımıyorum."

Omuz silkerek, "Bunun ne zamandan beri önemi var ki? Biliyorsun işte, bedava içki ve ünlü isimlerden bahsediliyor...." dedi.

"Evet, anlıyorum," diye homurdanıyordum. "Lanet olsun, bir zamanlar ben de öyleydim."

Bana bıkkın bir bakış attı. "Ian, birkaç hafta önce de aynı durumdaydın."

Homurdanıyordum. Haklı ve ikimiz de beni neyin değiştirdiğini biliyoruz. Beni kimin değiştirdiğini.

Elimle boynumun arkasını ovuşturuyordum. "Bunun için ne zaman çok yaşlı olmaya başladık?"

"Kendin adına konuş," diyor Matt.

"Gerçekten mi?" diyor Sabrina ona. "Genç perilerle kaynaştığını görmüyorum. Bizim gibi yaşlıların arasında da sessiz sedasız takılıyorsun."

"Yaşlı olduğumuz için köşeye çekilmiyoruz. Sadece..." Yardım için Kennedy ve Matt'e baktım. "Peki, burada köşede ne yapıyoruz biz?"

Matt, "SEC'ye senin hakkında bilgi sızdıran kişinin kim olduğunu çözmeye bir türlü yaklaşıyoruz, bu kesin," diye belirtiyor.

Sabrina içini çekti. "Cehennem donmuş, çünkü onunla tekrar aynı fikirde olacağım. Harika Çocuk haklı. Wall Street'in en iyileri bir arada, hepsi de sarhoş olmaya doğru gidiyor." İçeceğini bitirdi. "Biraz sohbet edelim mi?"

"Harika. Çünkü ben boş sohbetleri severim," diye homurdanıyor Kennedy.

Sabrina, Ian'ın koluna hafifçe vurarak, "Bunu Ian için yap," dedi.

"İşte bu yüzden buradayım. Ama hava durumu hakkında konuşmayı kesinlikle reddediyorum," diyor ve bunu söylerken sırtına hafifçe vuruyor. Hareket kısa ama anlamlı.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açmaya başlıyorum. Hepsine teşekkür etmek istiyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kennedy bana kısa ve nadir bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bunu benim için yapardın."

"Kesinlikle haklısın," diyorum, kelimelere dökemediğim şeyi anladığı için minnettarım. "Ama senin için hava durumundan da bahsederdim!" diye sesleniyorum arkasından.

Sabrina ve Matt de ayrılıyorlar; Sabrina rakip bir firmanın genel müdürünü etkilemeye çalışırken, Matt neredeyse aynı siyah elbiseleri giymiş bir grup kadınla flört ediyor. Ben de Matt ve kadınlara katılmak üzereydim, SEC müfettişi olmayan biriyle kadın etkileşiminin tam da ihtiyacım olan şey olabileceğini düşünüyordum ki, bir el omzuma yapıştı.

"Ian, dostum!" Döndüm ve el sıkıştım... Kahretsin, adı neydi? Green Garrison'dan bir yönetmen... Jacob. Jacob Houghton.

Kate'in onu davet ettiğini sanmıyorum, ama bu noktada artık umurumda değil. Belki de gece için planıma yeni bir unsur eklerim: Lara'yı düşünmeyi bırakana kadar içmek. Ama onu aklımdan çıkarmamın şansı çok az. Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.

"Sizi görmek güzel," diye kendimi zorlayarak söylüyorum. "Geldiğinize sevindim."

"Nasılsın?" diye sordu Jacob, viski sodasından bir yudum alırken.

Zoraki bir kahkaha attım. "Daha iyi zamanlar da oldu."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, duydum. Çok kötü bir durummuş."

"SEC'in çalışanlarının faturalarını bir şekilde ödemesi gerekiyor, değil mi?"

“Tabii, tabii.” Jacob bana neredeyse hiç bakmıyor, daha çok arkamdaki kızıl saçlı kadının kalçalarına odaklanmış durumda. “Sence senin hakkında bir şey bulmuşlar mı?”

"Bulabileceğiniz bir şey yok." Sesimde hafif bir sertlik var ama o fark etmiyor gibi görünüyor.

Garson yengeç köftesi tabağıyla yanından geçerken, "Aferin sana," dedi dalgın bir şekilde. Dikkatini tekrar bana verdi ve hafifçe öne eğildi. "Vanessa Lewis'in seni desteklediğini duydum. Onu kandırabildiysen, çok iyi konuşuyorsun demektir."

Bu ahmak herife kokteyl partisine hiç uygun olmayan bir şeyle cevap vermeden önce Kate yanımda belirdi.

"Hey, Ian! Seni bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?"

Ona şöyle bir baktım; gülümsemesi geniş ve parlaktı ama bir yandan da gerginlik vardı. İlk başta Jacob'la konuşmamı duyduğunu ve olay çıkaracağımı düşündüğünü sandım, ama bir an sonra tamamen başka bir şeyden dolayı gergin olduğunu anladım.

"Bunu yapmadın," dedim dişlerimi sıkarak asistanıma.

“Sakın kızma.” Kate koluma elini koydu ve bana dik dik baktı. “Bu her neyse Ian, bununla başa çıkman gerekiyor.”

Kate her zamanki gibi haklı, ama ben onu neredeyse hiç duymuyorum.

Çünkü beynim ve kalbim, Lara McKenzie'nin oturma odamda durması gerçeğiyle ne yapacağını bir türlü çözemiyor.

4. Hafta: Perşembe Gecesi

Bu sabah giyinirken, itiraf etmeliyim ki oldukça iyi göründüğümü düşündüm. Kolsuz mavi balıkçı yaka kazak gözlerimle uyumlu, gri kalem etek ise son birkaç haftadır yaşadığım stres kaynaklı yeme krizlerini iyi bir şekilde gizliyor. Ten rengi topuklu ayakkabılar ise hem klasik hem de seksi.

Öyle sanıyordum.

Ian'ın dairesine girdiğimde kendimi tam bir pasaklı gibi hissediyorum.

Perşembe günü saat altıda, benim şık bir düğün için hazırlanmış halimden daha iyi görünen bu insanlar kim?

Pahalı takım elbiseli erkekleri anlayabiliyorum, buna alışkınım. Beni biraz şaşırtan kadınlar. İnce askılı yüksek topuklu sandaletler, kısa kokteyl elbiseleri, kusursuz makyaj...

Bu, Ian Bradley'nin dünyasının -göz alıcı, pahalı ve seçkin- olduğunu hatırlatmak için iyi bir fırsat. Benim ait olmadığım ve asla ait olmayacağım bir dünya.

Bu durum beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Şimdi de rahatsız edip etmediğinden emin değilim. Ben olduğum kişiyi seviyorum. Kokteyl elbiselerinden daha çok pantolon takımım olmasını, inandığım bir meslekte çok çalışmamı seviyorum.

Buraya uyum sağlayamamam sorun değil. Ama bunun Ian ve benim için ne anlama geldiği konusunda daha az rahatım.

"Lara, merhaba. Gerçekten geleceğinden emin değildim," diyor Kate, ben de geçici barda içki siparişi verirken.

“Ben de emin değildim. Neredeyse vazgeçiyordum,” diye itiraf ettim, ona doğru dönerek. Odayı hızla taradım ama tıklım tıklım doluydu ve Ian'ı göremedim. “Burada mı?”

Hafifçe gülümsüyor. "Onun dairesi. Umarım öyledir."

“Peki, yeniden ifade edeyim. Benim burada olduğumu biliyor mu?”

Başını çevirip cevap vermiyor; Kate'i ilk defa bu kadar açık sözlü olmayan bir halde görüyorum.

İçimden bir ah çektim. "Belki de bu iyi bir fikir değildi."

“Hayır. Sen burada kal,” diyor kararlılıkla. “Saklanabileceği yerlerin sayısı sınırlı.”

“Sence beni tanıyan olacak biri var mı?”

“Muhtemelen,” diyor. “Ya da en azından ne olduğunu anlayacaklardır. Hepsi Prada topuklu ayakkabı giymiş, sen ise devlet memuru gibi görünüyorsun.”

"Şey, canım acıdı," diye mırıldanıyorum, haklı olduğunu bilmeme rağmen.

“Burada olma nedeninizi hatırlayın yeter.” Sonra bana meraklı bir bakış attı. “Sen neden buradasın? Neden gelmek istediğini hiç söylemedin.”

Ona kararlı bir bakış attım. "Hayır, yapmadım."

“Bir ipucu mu?”

"Kate," dedim sakince. "Eğer bir aracı kullanmak isteseydim, çoktan yapmış olurum."

İçini çekti. “Pekala. Bir kızın denemesinden dolayı suçlayamam. Tamam, bak. Partiyi sana anlattığım için bana biraz kızgın, sana da... şey, ne olduğunu bilmiyorum. İkinizi yalnız bırakmanın bir yolunu bulmalıyız.” Dudaklarını ısırdı. “Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Eskisi kadar kolay idare edilmiyor.”

"Neyden önce?" diye soruyorum, şarabımdan büyük bir yudum alarak.

Kate koluma hafifçe vurdu. "Senden önce."

Başımı hızla kaldırıp ona baktım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Önümde. Bu ne anlama geliyor?"

Kate gizemli bir şekilde gülümsedi ve odayı şöyle bir gözden geçirdi, ardından oturma odasının uzak tarafındaki balkona açılan sürgülü cam kapıları işaret etti. "Orada bekle, onun olay çıkarmayacağından emin olana kadar."

Gülüyorum. "Beni dışarı mı gönderiyorlar? Sanki yastığı parçalayan bir köpek gibi mi?"

"Evet, ama önce sana bir kadeh daha doldurayım," dedi, şarap kadehimi elimden alıp barmene uzattı. Sonra kadehi bana geri uzattı ve işaret etti. "En fazla on dakika."

Söyleneni yapıyorum, çünkü balkonda durma düşüncesi burada boş sohbet etmekten çok daha tercih edilebilir geliyor. Henüz kimse bana dikkat etmiyor. Ama "Peki, ne iş yapıyorsunuz?" sorusunu duyduğum ve düşmanlarının aralarında olduğu haberi hızla yayıldığı anda her şey değişecek.

"Trüflü arancini mi?" Siyah beyaz garson üniforması giymiş ince yapılı bir kadın, tepsiyi önüme uzattı.

"Hayır, teşekkürler," diyorum gülümseyerek.

Dönüp diğer elindeki tepsiyi uzatıyor. "İstakozlu tost?"

Vay canına. Demek karşı taraf böyle eğleniyormuş.

"Hayır, teşekkür ederim. İyiyim."

O, enfes atıştırmalıklarıyla yoluna devam ederken ben de balkona çıkıyorum. Buraya gelirken hava güneşliydi ama yaklaşan yaz fırtınası yüzünden bulutlanmaya başladı, bu yüzden tüm alan bana ait. Çok büyük de değil aslında. Güvertede mangal yakıp bira yudumlayabileceğiniz türden bir yer değil. Ama güzel.

Kimi kandırıyorum ki, gayet güzel bir yer. Adam, Özgürlük Kulesi manzaralı, lüks bir gökdelenin elli altıncı katında yaşıyor.

Şarabımı yudumluyorum ve Ian'ın gelip merhaba bile dememesinin ne kadar canımı yaktığını düşünmeden manzaranın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Daha birkaç gece önce beni öpüyordu. Şimdi bana bakmıyor bile, aramalarım cevap vermiyor, buluşmayı kabul etmiyor.

Yine de anlıyorum. Ona veremeyeceğim bir şeye ihtiyacı vardı. Ne o zaman, ne de davanın sonuna kadar götürene kadar.

Ama artık yapabiliyorum. İşte bu yüzden buradayım.

"Size katılabilir miyim?"

Balkona çıkan kadını görünce dönüp bir daha bakakaldım. Birkaç hafta önce Ian'la öğle yemeğinde gördüğüm kadındı ve yakından bakınca daha da güzeldi. Beline kadar uzanan uzun, gür siyah saçları, delici mavi gözleri, köşeli ama çarpıcı bir yüzü ve dürüst olmak gerekirse... oldukça muhteşem göğüsleri vardı.

“Elbette,” diyorum, biraz daha az çocuksu hissetmek için saçımı at kuyruğundan çözme dürtüsüne direnmeye çalışarak.

Soğuk bir gülümsemeyle elini uzattı. "Sabrina Cross."

"Lara McKenzie."

Gülümsemesi daha da soğuyor. "Biliyorum."

Şaraptan bir yudum alıyorum, bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Ne biliyor ki? Ian ona öpüşmeden bahsetti mi? "Demek sen de biliyorsun..." diye gelişigüzel söylüyorum, bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum.

"Ian'ı araştıran SEC müfettişi sizsiniz, değil mi? Evet." Başını yana eğip beni inceledi. "Ama beklediğim gibi biri değilsiniz."

"Beni zaten gördünüz. O gün öğle yemeğinde restoranda."

"Doğru," diye itiraf ediyor, şampanyasından bir yudum alarak. "Ama o zamanlar senden çok Ian'ın sana olan tepkisiyle ilgileniyordum."

Orada bir yem var ama ne kadar istesem de yemiyorum.

"SEC çalışanlarını hep kare kahverengi takım elbiseler ve tahta ayakkabılar içinde hayal ederim."

"Eh, bol kesimli takım elbiselerimin hepsi kirliydi ve tahta ayakkabılar da ayak başparmağımdaki çıkıntıları acıtıyordu."

Gülüşü, Ian'la restoranda gülerken tahmin ettiğim gibi, alçak ve baştan çıkarıcıydı. "Onun senden neden hoşlandığını anlıyorum."

"Evet, erkekler benim dobra ve biraz da sakar kişiliğimi çok seviyorlar."

"Erkekler zekâ ve esprinin birleşimini sever," diye düzeltiyor.

"Eğer bu sözlerin içinde bir iltifat varsa, teşekkür ederim."

"Rica ederim." İçeceğinden bir yudum aldı ve bir an bana baktı. "Neden buradasınız?"

Bu açık sözlü soru karşısında kaşlarımı kaldırdım, ama o sadece omuz silkti. "Ian'ı çok koruyorum."

"Ian bana ikinizin çok yakın olduğunuzu söyledi."

"Öyle mi?" diye soruyor Sabrina düşünceli bir şekilde. "İlginç. Arkadaşlığımızdan pek bahsetmez. Kimseyle. Ama evet, çok yakınız. Aynı anne babaya sahip olmamamıza rağmen kardeşler kadar yakınız."

Kardeşler. Onun bu kelime seçiminin, ilişkinin onun iddia ettiği kadar platonik olduğuna dair içimde derin bir rahatlama hissi uyandırdığını inkar edemem.

"Matt ve Kennedy ile de yakın mısınız?" diye soruyorum, hem merakımdan hem de özellikle Ian'la çok ilgileniyormuş gibi görünmemeye kararlı bir şekilde.

"Elbette. Kennedy iyi bir adam. Biraz gergin ama son derece sadık. Matt'e gelince..." Adını neredeyse alaycı bir şekilde söylüyor. "Bizim... bir geçmişimiz var."

"Eski sevgilin mi?"

"Şey... Daha çok..." Şampanyasını sallayarak kelimeyi aradı. "Geçmişte yaşanan bir ilişki. Kötü bitti ve ona sürekli acı çekmesini, onun da bana acı çekmesini diliyorum."

"Harika bir yetişkin işi," diyorum, alaycılığı yumuşatmak için gülümseyerek.

Gülerek, "Bu bizi eğlendiriyor," dedi.

"Peki ya Ian?"

Sabrina gözlerini kırptırdı. "Peki ya o?"

"En yakın iki arkadaşının sürekli kavga halinde olması onu rahatsız ediyor mu?"

"Olabilir. Sinirlerimizi bozduğumuzu gizlemiyor." Sonra kaşlarını çatı. "Ama bunun onu gerçekten rahatsız edip etmediğini hiç düşünmemiştim sanırım." Sabrina başını yana eğip beni inceledikten sonra devam etti. "Ben hiç düşünmemiştim ama sen düşünmüşsün gibi görünüyor. Onu önemsiyorsun."

Bir yudum şarap içiyorum ve sessiz kalıyorum.

Hayır, öyle değil. "Ian ve ben hiç birlikte uyumadık."

Şarap boğazıma kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Zar zor. "Sormadım ki."

Gülümsemesi kurnazca. "Ama sen merak etmiştin."

Kesinlikle.

"İkiniz birlikte mi büyüdünüz?" diye soruyorum, durumu tersine çevirmeye karar vererek. Ian'ın en eski arkadaşı şu anda beni mercek altına almış, Ian için kim olduğumu veya ne olduğumu öğrenmek istiyor. Ama bilgi alışverişi iki yönlü olabilir. Ve Sabrina ile Ian'ın hikayesini oldukça merak ediyorum.

"Öyle yaptık. Birbirimize göz kulak olduk." Yavaşça batan güneşi izlemek için arkasını döndü. "İkimizin de hayatı pek iyi gitmedi, ama birbirimize sahiptik."

Daha fazlasını öğrenmek istiyorum ama sormak bana düşmez, bu yüzden şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

Bir anlık sessizliğin ardından bana döndü. "Üvey babasıyla, yani sonuncusuyla, düzgün olanıyla arası iyi. Ama sanırım Dave'in onu evlat edinmemiş olması hâlâ canını yakıyor."

Ona şüpheyle baktım. "Bunu benimle paylaşmandan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ah, kesinlikle yapmazdı," diyor hafif bir kahkahayla. "Ama bu çok kötü. İkiniz için de."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Ian senden hoşlanıyor," diyor, tam karşımda bana dönerek. "Senden hoşlanması, daha önce hiç görmediğim bir şey... Aslında, onu daha önce hiç böyle davranırken görmediğimi düşünüyorum."

"Ne yani, beni tamamen görmezden mi geliyorsunuz?" diye sordum, başımı sallayarak gruba doğru.

"Ne bekliyordun ki?" diye soruyor. "Onu incittin."

Kalbim biraz sıkıştı. "Onu nasıl incitmiş olabilirim? Onu tanımıyorum bile."

"Sanırım öyle," diyor sessizce.

Ben cevap veremeden balkon kapısı açıldı ve Kennedy Dawson ile Matt Cannon yanımıza geldiler.

Sabrina içini çekti. "Sakıncası yok mu beyler? Bu kız muhabbeti."

Matt kolunu omzuna atıp kulağını okşadı. "Ona hâlâ beni unutmaya çalıştığını anlatacak mısın?"

Sabrina, sanki bir çöp parçasıymış gibi tırnaklarıyla elini omzundan çekerek, "Şey," dedi, "Seni çoktan unutmuştum. Sırt üstü uzanıp öylece yatmakla bu kadar mutlu olan biriyle hiç birlikte olmamıştım."

Kennedy bana doğru hafifçe eğildi. "Merak etme, zamanla onlara alışırın."

Ian'ın yakın çevresiyle çevrili olmaktan biraz şaşkın ve tedirgin bir şekilde gülümsüyorum. Soruşturma boyunca hem Matt hem de Kennedy ile konuştum, ancak konuşmalarımız her zaman resmi ve neredeyse soğuk geçti. Şu anda da bana sıcak bir hava vermiyorlar. Aslında, üçü de beni izliyor. Gözlerini dikmiyorlar, ama burada ne yaptığımı anlamaya çalıştıkları hissine kapılıyorum.

Onları suçlamıyorum. Bu benim tarzım değil, hiç değil. Üstelik, her zaman profesyonel hayatımı özel hayatımdan, işi işten sonraki hayatımdan ayırmaya özen gösterdim. Bu davadan önce, bu çizgileri asla bulanıklaştırmamıştım. Ama Ian Bradley ile ilgili her şeyde olduğu gibi, kendi kurallarımı çiğniyorum. Hepsini.

Umarım buna değer.

Balkonda bakışlarımı gezdirdim, üçüyle de göz teması kurarak düşman olmadığımı ama kolay lokma da olmadığımı onlara belli ettim. "Ian'la konuşmaya geldim."

"Kokteyl partisinde," diyor Matt şüpheyle.

"Evet, eğer arkadaşın üç gün boyunca SEC'den uzak durma oyununu oynamaya karar vermeseydi, belki de partisine baskın yapmak zorunda kalmazdım."

"Bu önemli mi?" diye soruyor Matt.

Başımı salladım. "Öyle."

"Onun masum olduğunu düşünüyorsunuz."

Bu, Kennedy'den geliyor ve bu bir soru değil. Bana onun işinde neden bu kadar iyi olduğuna dair iyi bir gösterge veriyor. Ian zekâ ve inatçılıkla, Matt gülümsemeler ve dalkavuklukla oynar, ama Kennedy istediğini sessiz bir komuta ve yetkinlikle elde eder.

Sabrina, iki adama el sallayarak, "Aman Tanrım, bırakın da onunla konuşsun," dedi.

"Bunu sanki çoğu zaman onun baş bekçi köpeği değilmişsin gibi söylüyorsun," diye çıkıştı Matt.

Sabrina, "Onun masum olduğunu düşünüyor," diye ısrar ediyor.

"Aslında," diye araya girdim, "söylediği tek şey onunla konuşması gerektiği idi."

Matt mavi gözleriyle bana hızlıca bir bakış attı. Gözleri Ian'inkinden daha koyu ve genellikle daha arkadaş canlısıydı, ancak bunun kasıtlı bir etki olduğunu düşünüyorum. Adam yirmili yaşlarının başında Wall Street'i sadece sevimli olduğu için fethetmedi.

Gerçekten de öyle. Hem de çok.

"Pekala o zaman," diyor Kennedy kapıyı açarak. "Matt, sıra sende."

"Üzerinde çalışıyorum."

Matt kokteyl bardağını Sabrina'ya uzatır, Sabrina gözlerini devirerek bardağı alır ve ardından Ian'ın oturma odasına geri döner.

"Pekala, herkes, artık dağılın," diye buyurgan bir sesle söylüyor.

Başarılı bir kokteyl partisinin gürültülü sohbeti, herkesin ona doğru bakıp ciddi olup olmadığını anlamaya çalışmasıyla biraz sekteye uğruyor.

Sabrina odaya girerken, "Adamın dediğini duydunuz," dedi. "Bu partiyi başka bir yere taşıyoruz."

"Senin evinde ne dersin canım? İki kişilik parti mi? Ya da üç kişilik, ben varım." Sarhoş, ukala görünümlü bir adam bunu söylerken gülüyor ve Sabrina'ya dik dik bakıyor.

Gözümün ucuyla Ian'ın öne doğru adım attığını, bakışlarının buz mavisi ve öldürücü bir şekilde konuşmacıyı aradığını görüyorum.

Sabrina arkadaşını durdurmak için elini kaldırdı, sonra diğer elini de öne doğru adım atmış olan Matt'in göğsüne vurdu. "Adın ne, tatlım?" diye mırıldandı sarhoş adama.

"Sean."

"Sean...?"

"Galen."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor Sabrina sıcak bir gülümsemeyle. Sonra da bir futbol partisinde anne gibi ellerini çırpıyor. "Tamam çocuklar, bu partiyi Brandy Library'ye taşıyoruz. İçecekler Sean Galen'den. İstediginizi alın; Sean bu gece çok cömert davranıyor."

Adam, olan biteni idrak edecek kadar ayık bir halde, "Hey!" diye haykırdı. "Böylece yapamazsın—"

"Ah, çok özür dilerim." Sabrina, yaptığı hatadan dehşete düşmüş gibi elini göğsüne götürdü. "Bunu karşılayamıyor musunuz?"

Gülmemi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Çok iyi kurgulanmış. Brandy Library, içki düşkünlerinin hayal edebileceği her türlü üst düzey içkinin bulunduğu, inanılmaz derecede pahalı bir kokteyl barı.

Bu yasa tasarısı düşünülemez bile.

Ancak, güçlü bir oyuncunun ödeme yapamayacağını itiraf etmek zorunda kalması kadar akıl almaz bir durum değil.

Yutkunup zoraki bir gülümseme takındı. "Anladım. Herkes eğlensin. Benden olsun."

Sabrina ona küçümseyici bir şekilde omzuna vurur, Kate ise odanın içinde telaşla dolaşarak eldeki bardakları toplar ve herkesi kapıya doğru yönlendirirken Kennedy de garsonlara ve barmenlere destelerce nakit para verip onları gönderir.

Göz göze geldik ve göz kırptı.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, Kennedy ve Kate artık boş olan dairenin kapısında duraklayana kadar durumun ne kadar titizlikle ele alındığını zar zor fark ediyorum.

Kate, Ian'a baktı. "İyi misin?"

Sadece dik dik bakıyor.

Kennedy başını salladı ve elini Kate'in sırtına koyarak onu koridora doğru yönlendirdi. "Evet, o iyi biri."

Bir an sonra kapı kapanıyor.

Ve sonra geriye sadece ben, bir sürü boş bardak ve oldukça sinirli görünen Ian Bradley kalıyor.

4. Hafta: Perşembe Gecesi

“Yani. SEC artık ev ziyaretleri de yapıyor,” dedim Lara'dan uzaklaşıp şimdi bomboş olan bara doğru yürürken.

Kendime doğru dürüst bir kokteyl hazırlayacak kadar bile sinirli olduğum için, açık bir kırmızı şarap şişesi alıp kendime bir kadeh dolduruyorum.

"Ne içiyorsun sen?" diye çıkıştım Lara'ya.

“Pinot Grigio. Ama Ian, zorunda değilsin—”

Şişeyi buz kovasından çoktan çıkardım ve ona doğru yürüyorum. Ona bakmadan bardağını dolduruyorum. Bakamam. Henüz değil. Ondan neden kaçındığımın gerçek nedenini, ona neden bu kadar kızgın olduğumu görmesinden çok korkuyorum.

Çünkü onu istiyorum.

Ve kalbim onun beni geri istemeyeceğinden çok korkuyor.

Lara usulca, "Buraya şarap içmeye gelmedim," diyor.

Şişeyi kovaya geri koyup kırmızı şarabımı alıyorum. "Hayır mı? O zaman plan neydi? Herkes şarabı içip benim hakkımda bir şeyler anlatacaklarını umarak mı bekleyecektin?"

Bardağını sehpanın üzerine koydu ve kollarını kavuşturdu. "Bana kızgınsın. Neden?"

Bu soru beni çok sinirlendiriyor, çünkü... aslında emin bile değilim.

Evet, kızgınım ama artık ona mı kızgınım bilmiyorum. Daha çok kendime kızgınım, bir an bile benim bir suçlu olabileceğimi düşünebilen bir

kadını istediğim için. Onu her şeyden ve herkesten daha çok istiyorum, ama o hala benim hapishanede olmam gerekip gerekmediğinden emin değil.

"Pekala," diye tersledi cevap vermeyince. "Sessizce öfkelenmeye devam et. Ama ben de kızgıyım Ian. Daireme geliyorsun, bana bir şeyler hissettiriyorsun... ve sonra varlığımı görmezden geliyorsun—"

Arkamı döndüm. "Demek benim evimdeki partiye izinsiz girmeye karar verdin?"

"Kate beni davet etti! Bu benim tek şansımdı ve ben—"

"Bu fırsatı kaçırmamız gerekirdi. Size söyleyecek bir şeyim yok."

Gözlerinde acı bir parıltı belirliyor ve içimde bir pişmanlık hissi uyanıyor.

Ama özür dilemeye fırsat bulamadan, acı yerini tekrar öfkeye bırakıyor ve bana doğru öfkeyle yaklaşıyor.

"Eğer mesai saatlerinde müsait olsaydınız, mesai saatleri dışında sizi aramak zorunda kalmazdım," diyor. "Size kaç tane sesli mesaj bıraktım? Kate ile olan kaç mesajımı görmezden geldiniz? Kaç tane e-posta gönderdim?"

Elini itip yaklaştım. "Ah, sana dokuz yüzüncü kez masum olduğumu söyleme fırsatını kaçırdığım için çok üzgünüm, çünkü bana inanmaya hiç niyetin yoktu."

"Durumları tersine çevir, Ian."

Ben homurdanıyorum, o da omzumu itiyor.

"Hayır, sadece sus ve dinle. Geçen gece 'şöyle olsaydı' senaryosunu oynadın; şimdi sıra bende. Diyelim ki bir SEC ajanısın ve saygı duyduğun, hayalindeki iş için sana referans mektubu yazacak olan patronun, Wall Street'in aşırı zengin bir yatırımcısının içeriden bilgiyle işlem yaptığına dair güvenilir bir ihbar olduğunu söylüyor. Beş yılı aşkın süredir SEC müfettişi olarak, bu tür ihbarların çoğu zaman meşru olduğunu, insanların gerçekten de sistemi kandırdığını ve gerçeği ortaya çıkarmak için para aldığını biliyorsun.

"Sen ne yapardın Ian? Bu konuda bu kadar üzgün olmanın tek sebebi, yaptığın işle gurur duyman ve birinin seni hile yapmakla suçlamasından rahatsız olman. Peki, benden istediğin de bu değil miydi zaten? Sadece çekici olduğun için sözüne körü körüne inanmamı mı?"

Vicdanım onun söylediklerini tam anlamıyla yerle bir etti. Bunu hiç böyle düşünmemiştim ve kahretsin, haklıymış.

Ancak gururum... onun bana inanmasını isteyen, hayır, onun bana inanmasına ihtiyaç duyan yanımdır...

Ağzını açan o adam.

"Bana söylemek istediğiniz bir şey varsa, Kate'e mesaj bırakabilirsiniz."

Dudakları öfke ve şokla aralandı, ama çabucak toparlandı, yanımdan sıyrılıp aramıza bir sandalye koydu. "Pekala. Ofisinize resmi bir not göndereceğim."

Yan sehpayaya doğru hışım ile ilerledi; orada kalan tek çanta, her yere yanında taşıdığı aynı çirkin kahverengi çantaydı. Çantayı kapıya askılarına omzuna atıp ön kapıya doğru yöneldi ve kapıyı hızla açtı. Ama içeri girip kapıyı çarpmak yerine, gözlüklerinin ardındaki mavi ve alev alev yanan gözleriyle bana doğru geri döndü.

"Biliyor musun, yanıltıldığımı sanıyordum. Kaldırımda tam bir pislik gibi davrandığın o ilk gün... Bunun bir kalkan, Wall Street oyununu oynamak ve aslında iyi bir insan olduğunu gizlemek için sergilediğin bir oyun olduğunu düşünmüştüm—ummuştum. Ama oyun bu değildi, değil mi? Oyun, geri kalan zamanlarda nazik davranmandı. Nazik Ian, sahte olan Ian'dı."

Bu suçlama canımı yakıyor ama inkar edemiyorum. Artık gerçek Ian'ın kim olduğundan emin değilim. Özellikle o etraftayken.

"Sana ne istediğimi zaten söyledim," dedim sessizce, arkamı dönerek. "Bana inanmanı istiyorum."

"Ian, sence neden buradayım? Neden seni kovalamaya çalıştığımı sanıyorsun? Kadın ve SEC senin masum olduğuna inandığında sana haber vermeme söylüyorsun, ama sonra bana bu lanet olası şans bile vermiyorsun."

Hem onun öfkesine hem de kullandığı kelimelere sinirlenerek karşılık verdim. "Ne?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Soruşturmamı tamamladım. Dün bitirdim ve raporumu bu öğleden sonra yazdım."

Ben tam bir aptalım.

O öpüşmeden sonra soruşturmaya devam ettiği için ona o kadar çok kızdım ki, son üç gündür onunla ilgili her şeyden kaçınmak için tüm irademi kullandım; onu görmek, onunla konuşmak, ona karşı bir şeyler hissetmek ve onu istemek.

"Davayı kapatmalarını öneriyorum," diyor sessizce. "Resmi bir soruşturma yapılmayacak."

Kulaklarımdaki uğultu tamamen ürkütücü bir sessizliğe büründü ve onu yanlış duyduğumdan emin oldum. "Ne?"

Gözlerimin içine baktı ve kendinden emin bir şekilde çenesini yukarı kaldırdı. "J-Conn hakkında bir ihbar aldığınıza dair hiçbir kanıt yok. Bunu raporunda da söyledim. Yarın teslim edeceğim."

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Peki ya FBI referans mektubunuz? Resmi soruşturma olmadan onu alamazsınız, değil mi?"

Bu sefer gözlerime bakmıyor. "Seni ilgilendirmez, Ian."

Lara salona girer ve kapıyı arkasından kapatır; ben de uzun bir süre, çok uzun bir süre, elimdeki dokunulmamış şarapla öylece kalırım.

Böyle mi bitecek yoksa?

Bardağımı tezgâhın üzerine koydum ve kapıyı hızla açtım. "Lara."

Asansör lobisinde düğmeye basıyor ama beni duyabildiğini biliyorum.

"Lanet olsun, McKenzie." Asansörün geldiğini bildiren bip sesini duyduğumda tekrar küfrederek ona doğru yürüdüm.

Kapılar açılıyor ve o içeri giriyor.

"Lara!" diye bağırarak koşuyorum, elimi kapanan kapılara sıkıştırıyorum ve binamızın asansör sensörlerinin düzgün çalıştığına dair umut ediyorum.

Kapılar tekrar açılıyor ve ben onları geri tutarak, sakın bir şekilde durduğu yere dik dik bakıyorum. "Ne?"

Asansörün acil durdurma düğmesine basıyorum. "Nereye gidiyorsun Allah aşkına?"

Gözleri dolmaya başlıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Gerçekten de aptalım.

Başını salladı, çenesi titriyordu. "Bunu yapamam, Ian. Senin oyunlarına gelemem. Bir gün beni istiyorsun, ertesi gün bana kıızıyorsun ve istemiyorsun, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Seni istemekten asla vazgeçmedim," diye hırladım, ellerimi yüzüne koyup gözlerinden süzülen iki damla gözyaşını nazıkçe sildim. "Evet, kızgıyım. Beni istemek istediğimi mi sanıyorsun? Son bir aydır tüm düşüncelerimi meşgul eden kadının SEC'de çalışıyor olmasından zevk aldığımı mı düşünüyorsun? Bu duyguyu ilk kez hissettiğimi mi düşünüyorsun, ama sen—"

Lara öne eğildi, ellerini göğsüme koydu ve dudaklarını benimkine bastırdı.

Memnuniyetle inleyerek onu kendime daha da yaklaştırdım.

Birçok kadını öptüm, hatta fazlasıyla. Ama bu kadını öptüğüm gibi bir öpücüğe daha çok ihtiyaç duymadım, fırsatımı değerlendirmezsem hayatımın geri kalanında pişman olacağımı hiç hissetmedim.

Parmaklarım onun atkuyruğunun etrafına dolanıyor.

Bana ait.

Bu sinir bozucu, karmaşık kadını kendime istiyorum.

Dudaklarını hafifçe ısıyorum. Teslim ol.

Hafif bir nefes alışıyla karşılık veriyor ve ben de utanmadan bundan faydalaniyorum; dilim alt dudağının üzerinde hafifçe gezinip içeri girerek öpüşmeyi derinleştiriyor.

Öpüşü önce utangaçtı. Dili dilime değdiğinde tereddütlüydü. Sonra elleri bileklerimden yukarı doğru kayıp saçlarıma dolandı ve ben tüm kontrolümü kaybettim.

İnleyerek onu asansörün duvarına yasladım. Asansör hâlâ acil durdurma modundaydı ve öfkeli bir şekilde uyarı sesleri çıkarmaya devam ediyordu, ama onu görmezden geldim. Hatta neredeyse hiç fark etmedim bile. Sadece biz vardık, elleri saçlarımda, ellerim sırtında, kalçalarında.

Öpüşme nefes kesici, çılgınca ve o kadar ateşli ki, parmaklarım eteğinin altına kayıp ıslak, yumuşak ve istekli olup olmadığını öğrenmek için kaşınıyor.

Lara nefes nefese kalmış bir şekilde geri çekildi. "İan."

"Hım." Dudaklarım boynunu buluyor, istemsiz iniltisine bayılıyorum.

Omzuma hafifçe vurdu. "Bekle. Dur."

Hareketsiz kalıp inliyorum. "En sevmediğim iki kelime."

Lara, gözlüklerini düzelterip benim gibi şaşkın bir halde, hafifçe gülerek uzaklaştı.

Onu çözmek istiyorum. Onunla birlikte çözülmek istiyorum. Elim tekrar uzanıyor, ama o daha da uzaklaşıyor.

"Ben... biraz yavaşlamam gerek," diyor titrek bir eliyle uzun at kuyruğunu düzeltirken. "Raporumu henüz teslim etmedim. Resmi olarak hala sizi soruşturuyorum."

Anlasam da, hayal kırıklığıyla homurdanıyorum. Onun işi, benim işim kadar onun için de önemli. Bunu desteklemek konusunda iyi bir iş

çıkarmadım, ama şimdi başlamayı planlıyorum.

"Ne zaman teslim edeceksin?" diye soruyorum.

"Bir kez daha baştan sona okumam gerekiyor, sonra yarın öğleden önce patronuma göndereceğim."

"Mükemmel. Sonrasında benimle öğle yemeği ye."

Gülerek, "Ian." dedi.

"Çok mu erken? Onun yerine akşam yemeğini ben hazırlayabilirim. Esnek biriyim işte," diyorum yüzümde bir gülümseme belirerek.

Dudaklarını ısırdı. "Bu tür şeyleri senin kadar iyi yapıp yapamayacağımı bilmiyorum," dedi sessizce. "Aslında yapamayacağımı biliyorum."

"Ne tür şeyler?"

"Gündelik... seks. Kısa süreli ilişkiler."

Bu sıradan bir ilişki olmazdı. Kısa süreli bir flört de olmazdı.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı, o kadar sarsıcıydı ki sesli söylemediğime sevindim.

"Sadece akşam yemeği olacak. İki kişi birlikte yemek yiyecek." Ses tonum rahat, bu isteğin benim için ne kadar alışılmadık ve yabancı olduğunu belli etmemeye özen gösteriyorum.

O rastgele cinsel ilişkiye girmiyor olabilir, ama ben girmiyorum. Sadece onlarla vakit geçirmek istediğim için kadınları yemeğe davet etmiyorum. Kate'in bana pek de nazık olmayan bir şekilde belirttiği gibi, ben flört etmiyorum. Sadece cinsel ilişki için bir araç olarak.

Ama Lara ile çıkmak istiyorum. Onu güldürmek, hayatını dinlemek, onu FBI'daki o hayalindeki işe nasıl ulaştırabileceğimi bulmak ve o telefon geldiğinde yanında olmak istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Bu kadın yüzünden başım çok büyük dertte.

"Bunu düşüneceğim." Asansör kapılarını işaret ediyor. "Dışarı."

Kahretsin. Bunun böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim. "Ama—"

"Ben lobiye iniyorum. Sen de dairene geri dön."

İnatçı ve isteksiz yatırımcılarla yeterince anlaşma yaptım, ne zaman geri çekilmem gerektiğini biliyorum.

Şimdilik.

"Pekala," diyorum rahat bir gülümsemeyle.

Açık kapılara doğru ilerliyorum ve tam onunla aynı hizaya geldiğimde duruyorum. Nefesi kesiliyor ve dudaklarını tekrar öpmek istesem de, onu daha da şaşırtmak istiyorum.

Dudaklarımı yanağına değdirdim, yarı rahatlama yarı hayal kırıklığıyla karışık iç çekişini görünce gülümsedim. Sonra hâlâ ona dönük bir şekilde koridora geri döndüm.

"Hoşça kal, Ian."

"İyi geceler Lara. Yarın görüşürüz."

Bu bir söz. Bunun henüz bitmediğinin garantisi.

Acil durdurma düğmesine tekrar basarken yutkunmasını görüyorum ve kapılar kapanmadan önce göz göze geldiğimizde, onun da bunu bildiğini anlıyorum.

4. Hafta: Cuma Sabahı

Son birkaç haftadır ofis olarak kullandığım Wolfe konferans salonunu toplarken Kate elinde iki kupayla içeri girdi.

Bir tanesini bana uzatıyor.

“Teşekkür ederim,” diyorum alırken. “Ama bende zaten var—”

İçeriğe şöyle bir göz attım. Beklediğim kahve değildi.

Yukarı baktım. "Portakal suyu mu?"

"Biraz da köpüklü bir şeyle." Göz kırptı, kupasını benimkiyle tokuşturdu ve gizlice içtiği mimozadan bir yudum aldı.

Tereddüt ediyorum. Açıkçası, bu iş yerinde içki içmek sayılır.

“Hadi ama,” diye ısrar ediyor. “Bugün cuma ve kutlama yapıyoruz. Üstelik buradaki son günün. Ne yapacaklar ki, seni kovacaklar mı?”

İş durumuma yapılan göndermeye karşı yüzümü buruşturmayı gizlemeye çalışıyorum. Kovulmaktan endişelenmiyorum; SEC'in üst düzey yöneticilerinden hiçbiri şampanyalı portakal suyundan bir yudum almakla ilgilenmeyecek. Bunu asla öğrenmeyecekler.

Ancak raporumun yol açacağı sonuçlardan endişeliyim.

Bu sabah gönderdim ve henüz bir yanıt almadım. Steve'i üç kez aradım. Telefonu açmadı. Meşgul mü yoksa başka bir şey mi bilmiyorum...

Eğer sinirlenmişse.

Bu aptalca. Ben işimi yaptım. Her şeye baktım; e-postalara, dosyalara, sosyal medyaya, şirket bilgisayarlarındaki internet aramalarına. Normalde çevirdiğim her taşı çevirdim ve hiçbir şey bulamadım. Ian'ın içeriden

bilgiye dayalı işlem yaptığına dair sıfır kanıt var. Hiçbir delil yok. Hiçbir şey.

Haftalık durum raporlarımda hep bu belirtiliyordu.

Ama etik değerlerim sağlam temellere oturmuş olsa da, hayallerim... bulanık. Bir gün FBI'ya gireceğim, bunu biliyorum. Ama oraya ulaşmak için yüksek profilli bir davaya ihtiyacım var.

Steve ne kadar öyle düşünse de, bu son değildi.

Bunun için bir yudum şampanyayı hak ettim. Üstelik içinde portakal suyu da var! Meyve ikramı, değil mi?

Ben bir yudum aldığımda Kate, "Buyurun," diyor.

Masadaki karton kutuyu karıştırıyor. "Sen burada olmadan her şey tuhaf olacak."

"İyi anlamda tuhaf mı?"

"SEC'in ortalıkta dolaşmaması sayesinde herkesin gerginliği çok azalacak, bu kesin."

"Her zamanki gibi," diyorum zımbamı kutuya bırakırken. "İş yerinde pek fazla 'arkadaş' edinmiyoruz."

"Peki ya SEC içinde? Orada da mutlaka birkaç arkadaşın vardır."

Omuz silktim. "Herkesle arkadaşım. Ama burası gibi değil, insanlar her gün aynı ofise gelmiyor. Bizim bir merkezimiz var ama çoğu zaman başka yerlerdeyiz. Ofiste olduğum zamanlarda bile, çoğunlukla yirmili yaşlarında bir kadınla arkadaş olmakla ilgilenmeyen evli erkekler oluyor."

Kate, "Daha kötü de olabilirdi," diye belirtiyor. "Yirmili yaşlarında bir kadınla kısa süreli bir ilişki yaşamak isteyen bir sürü evli erkek de olabilirdi."

"Doğru."

"Bu sabah Ian'ı gördünüz mü?"

Kupam ağzıma doğru giderken yarıda kalıyor ve umarım yanaklarımdaki kızarıklığı gizler.

O adamın öpüş şekli...

Kate beni inceliyor. "İyi misin?"

Biraz sıcak basması yaşıyorum ama iyiyim, sorun yok.

"Evet!" Bu çok neşeli bir ses tonuyla çıktı ve Kate'in gözleri kısıldı.

"Dün gece hepimiz ayrıldıktan sonra ne oldu?"

"Raporumdan bahsettim. Rahatladı. Ben de gittim." Asansörde öpüşükten sonra. Ciddi misin, bugün burada klima çalışmıyor mu?

Kate bana şüpheci bir bakış attı. "Raporu ona bir e-postayla da bildirebilirdin."

"Aslında, bulgularımı araştırdığımı her zaman insanlara bizzat söylüyorum."

Doğru. Bu bir SEC kuralı falan değil. Hatta mutlaka tavsiye edilen bir şey bile değil. Ama bu benim kendi sürecimin bir parçası. İnsanlık onuruyla ilgili bir şey gibi geliyor bana—ister hayatlarını alt üst edeyim ister onlara hayatlarını geri vereyim, bir insanın gözlerinin içine bakıp, "Anlıyor musun?" demem gerektiğini hissediyorum.

Tabii ki, daha önce hiç elle tacize uğramamıştı, elleri hiçbir zaman bikini bölgesine dokunmamıştı. Sadece keşke dokunsaydı diye düşünmüştüm...

Şampanyadan bir yudum daha alıyorum, sonra da hepsini bir dikişte içmeden önce bardağı yere bırakıyorum.

"Vakit ayırdığınız için teşekkürler," diyor Kate bir sandalyeye otururken. "Bu sabah keyfi gerçekten yerinde. Mesela ısıklık çaldığını duydum."

"Gerçekten mi?" Bu bilgi, mesleki tatminle hiçbir ilgisi olmayan bir heyecan dalgası yaratıyor içimde.

Kate omuz silkerek, "Size hapse girmeyeceğiniz söylenseydi siz de öyle yapmaz mıydınız?" dedi.

"Ceza alacağını garanti eden bir şey yoktu. Bazen ceza sadece yüklü bir para cezası ve iş kaybı oluyor, ancak bazıları için bu da aynı derecede yıkıcı olabilir."

"Bu para cezası Ian'ı hiç rahatsız etmezdi."

"Bu adamlardan bazılarının yedi haneli rakamlara varan kayıplar yaşadığını görüyoruz. İşlerini kaybetmelerini saymıyorum bile."

"Onun paraya önem vermediğini sana zaten söylemiştim," diyor. "Ve bence bunu sen de biliyorsun."

İçeğeime bakıyorum. Biliyorum.

Son birkaç haftadır tanıdığım Ian, pahalı takım elbiseler giyiyor, aşırı pahalı şaraplar içiyor ve havyarlı partiler veriyor, evet, ama bu sadece yüzeysel bir görünüm. Tıpkı çapkın bir erkeğin sadece bir katman olması gibi. Bunun altında yatan adam nazik, cömert ve belki de biraz kırılğan.

"Lara." Kate'in sesi alıştığımından daha yumuşaktı ve başımı kaldırıp baktım. "Onunla oyun oynama. Lütfen."

Yutkundum ve başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim. Kendimi Ian'dan nasıl koruyacağımı düşünmekle o kadar meşguldüm ki, Ian'ın benden korunmaya ihtiyacı olabileceği aklıma bile gelmemişti.

Belki o da benim kadar, belki de farklı bir şekilde de olsa, kendi ortamından uzak hissediyordur.

Kate bardağına baktı. "Lanet olsun, boşalmış. Haftalık raporları bitirene kadar sadece bir tane içebileceğimi kendime söylemiştim. Sanırım işe geri dönmem gerekiyor."

Sözleri karşısında hissettiğim ani hüznün beni şaşırttı. Ian ile aramda olup bitenlere o kadar odaklanmıştım ki, bunun bir veda olduğunu fark etmemiştim. Kate bir arkadaşım oldu, ya da en azından arkadaş olmak istediğim biri.

Kennedy'i ve Matt'i de özleyeceğim, hatta o muhteşem huysuzluğuyla Sabrina'yı bile. Keşke ben de o grubun bir parçası olabilseydim...

Keşke her şey farklı olsaydı.

Kate ayağa kalktı. "Bak, bunun biraz garip gelebileceğini biliyorum ama eğer bir ara öğle yemeği yemek istersen..."

Gülümsemem kocaman. "Bunu çok isterim."

"İyi."

"Hey, Kate," diyorum kapıya neredeyse vardığında. "Ian ofisinde mi?"

Arkasını döndüğünde, yüzündeki gülümseme biraz muzipti. "Saat dokuzda bir toplantısı vardı ama şimdiye kadar bitmiş olmalı. On bire kadar molası var." Kapıya yaslandı. "Ona ne gerek var? Yani, dava kapandı, değil mi? Ve o mesajı dün gece sen ilettin. Yani—"

"Kate."

"Evet?"

Mimosa bardağımyı alıp bir yudum içiyorum. "Seninle Kennedy arasında ne oluyor?"

Gülümsemesi kayboluyor. "Henüz o kadar iyi arkadaş değiliz, SEC."

Gülümsedim. "Aynen öyle."

Kate beni işaret ederek, "Senden hoşlanacağımı biliyordum," dedi.

Ian'ın ofisine doğru koridorda yürürken hâlâ gülümsüyorum. Saat onu biraz geçiyor, yani dokuzdaki mesaisinin uzamadığını varsayarsak...

Ian masasının arkasında, tüm dikkati bilgisayar ekranında.

Bir an onu yazı yazarken izliyorum. Onu her zaman sevimli ve sosyal haliyle görmeye alışkınım, ama profesyonel kişiliğinin başka bir yönü

olduğunu fark ediyorum. İşleri halleden adam çok yoğun, çok odaklanmış ve... çok çekici.

Bugün koyu pembe bir kravat takmış ama koyu gri takım elbisesi, geniş omuzları ve keskin çene hattıyla birleşince hiç de kadınsı görünmüyor.

Bu adam her kadının hayali.

Ve beni akşam yemeğine davet etti.

Ian eline bir kalem aldı ve kapı aralığında beni görünce şaşkınlıkla iki kez baktı. "Hey, sapık. İçeri gel."

"Hey," dedim kapıyı kapatırken biraz telaşlanarak.

Ayağa kalkmaya başladı ama ben elimi kaldırarak onu durdurdum. "Bekle. Eğer... bir şey söylemem gerekiyor ve hepiniz... yakınsınız, söyleyemiyorum."

Ian şaşkın bir sırtışla, "Pekala. Neler oluyor?" dedi.

"Beni akşam yemeğine davet ettin."

Bakışları sabit. "Evet, yaptım."

"Neden?"

"Çünkü yemek yemeyi seviyorum." diye gülümsüyor.

"Ian, ciddiylim."

Ayağa kalktı ve bana doğru geldi. "Çünkü senden hoşlanıyorum, Lara. Bunu kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor? Gökyüzüne yazı mı yazdırayım? Dövme mi yaptırayım? Gizli bir ilan mı vereyim?"

Sözleri karşısında midem alt üst oldu ve aptalca sırtışımı gizleyemedim.

"Raporunu teslim ettin mi?" diye soruyor, uzanıp elimi tutarak.

"Yaptım."

Gözlerinde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Yani artık içeriden bilgiyle işlem yapmaktan dolayı soruşturma altında değilim? Artık beni soruşturmuyorsunuz?"

"Doğru."

Beni öpmek için kendine çekiyor ve ben de buna hazırım. Hatta, ben de ona doğru yaklaşıyorum, ellerim belinde, o da yüzümü avuçlarının içine alıp beni kendine çekiyor.

Hayatımda hiç bu kadar aç, bu kadar pervasız hissetmemiştim. Evet, onun ofisindeyiz. Evet, herkes içeri girebilirdi. Ama şu anda, elleri

üzerimdeyken, umurumda değil. Daha fazlasını istemekten başka hiçbir şey umurumda değil.

Göz temasını kesmeden arkama uzanıp kapıyı kilitledi.

“Benim yerim,” diyor, dudaklarını benimkilerden ayırıp boğazıma doğru indirirken. Başım geriye düşüyor ve boynumu öperken hafif bir inilti çıkarıyorum. “Saat yedide.”

"İlk randevu için senin evine gelemem."

Dudakları tekrar benimkine değdi. "Neden olmasın? Kimsenin bizi görmesini istemediğini söylemiştin."

Sinirle içimi çektim. "Biliyorum ama—"

"Gerçekten iyi bir aşçıyım," diyor yavaşça gülümseyerek.

Bu beni düşündürüyor. "Sen misin?"

“Hiç de değil. Ama dışarıdan yemek sipariş etmede çok iyiyim.”

“İan...”

Ne söyleyeceğimi hatırlamıyorum. Bu konuşmanın tamamı öpüşmeler arasında geçti ve dudaklarının benimkine her değişinde düşünmek daha da zorlaşıyor. Ve hayır demek çok daha zorlaşıyor. Buraya belki bu işi yavaş yavaş ilerletebiliriz diye düşünerek gelmiştim...

Sonra elleri kalçalarımın üzerinden kayarken öpüşmeyi derinleştiriyor ve yavaşlık imkansız geliyor. Ve hiç de istediğim şey bu değil.

Bunu istiyorum. Onun yanındayken hissettiğim o duyguyu, elleri üzerimde olduğunda hissettiğim o duyguyu istiyorum.

"Buraya gelmek ister misin?" diyor, hafifçe eğilerek bluzumun V şeklindeki yakasına bir öpücük konduruyor.

"Öyle mi?" diye mırıldandım, avucu bacağımdan aşağı kayarken, parmakları eteğimin altına doğru ilerliyordu.

“Hımm.” Parmakları çıplak uyluğumun iç kısmında yukarı doğru gezindi.

"Ancak—"

Parmak uçları iç çamaşırlarımın ön kısmına hafifçe dokunuyor ve hiçbir şey hatırlamıyorum. Geçmişte ne söylediğimi, neden bunu yapmamam gerektiğini...

Sonra parmakları lastiğin altına kayıyor ve ben kendi adım bile hatırlayamıyorum.

Islaklığımı fark edince inledi.

Ona sıkıca tutunurken nefesim kesiliyor, ustaca hareket eden parmakları doğru yerleri bulurken dizlerimin titremesine izin vermemeye çalışıyorum.

Bu kızı tanımıyorum, o kibirli çapkın adamın onu ofis kapısına yaslayıp eteğinin altına elini sokmasına izin veriyor, ama şu an onun yerinde olmak istiyorum, sadece bu kısacık cennet anı için bile olsa.

"Ian." Ellerimi omuzlarında gezdiriyorum.

İnleyerek geri çekildi.

"Hayır, durma," diye inledim onu kendime doğru çekerken, utanacak halim kalmadığı için çok tahrik olmuşum.

Alnını benimkine yaslayarak acı dolu bir kahkaha attı. "Yapmak zorundayım. Seni böyle burada tutamam."

Neden olmasın ki?

Bunu sesli söylemiyorum ama dudaklarını benimkine değdirerek anladığını belli ediyor. "Sen farklısın. Sana farklı olduğunu göstereyim."

Bedenim ne kadar bitkin olsa da kalbim coşuyor. Nasıl coşmasın ki? Her kadının hayali bu değil mi, evcilleştirilemez olanı evcilleştirmek?

Elini eteğimin altından yavaşça çıkarıyor ve diğer eliyle eteğimi düzeltiyor.

Ian yanağımdan öptü, dudakları kulağıma doğru yaklaştı. "Saat yedide. Benim evimde. Lütfen."

Düşüncelerimi toplamaya çalışarak bir anlığına başka yöne bakıyorum ve gözlerim masasının arkasındaki orkideye takılıyor. Lanet olası şey çok güzel çiçek açmış.

Yutkunuyorum, gözlerim beklenmedik bir şekilde bu adama karşı duyduğum ve adını koymaya henüz hazır olmadığım bir hisle yaşıyor.

Başımı salladım. "Saat yedi."

4. Hafta: Cuma Gecesi

Sabrina hayatımda hiç görmediğim, özenle hazırlanmış küçük kare peçeteleri masaya sererken, "Bunlar nereden geldi?" diye soruyorum.

"Flatiron'daki kırtasiye dükkanı," diyor, peçete diziliminin açısını incelemek için başını yana eğerek. "Harika değil mi?"

Homurdanarak karşılık veriyorum. "Peki sen buraya neden geldin...?"

"Şöyle bir düşünün, ikimizin de daha iyi ebeveynleri olsaydı," diyor, yanında getirdiği çiçeklerin uçlarını kesmek için lavaboya giderken. "Bizi baloya uğurlamak isterlerdi. Bunu belgelemek isterlerdi. Yaka çiçeğini mutlaka alırlardı." Çiçekleri havaya kaldırıyor.

Mutfağımdaki bar taburesinde oturan Matt'e bakıyorum. "Ne saçmalıyor bu?"

"Beni yakaladın." Matt omuz silkip elini Sabrina'nın bir diğer eklediği süslü peynirli kraker dolu bir kaseye daldırdı. "Ben onun dilini hiç konuşamıyorum."

Sabrina elinin tersiyle hafifçe vurdu. "Dokunma. Bunlar Lara için."

"Ouch!" Elini salladı. "Ne zamandan beri SEC'i benden daha çok seviyorsun?"

"Her zaman olduğu gibi. Herkesi senden daha çok seviyorum."

Sabrina'nın, daha önce varlığından haberdar olmadığım bir vazoya çiçek yerleştirmesini şüpheyle izlerken, "Mezuniyet balosu göndermesini hâlâ anlamadım," diye araya girdim.

"Mezuniyet balosu çok önemli," diyor, adını kesinlikle bilmediğim bir çiçeği yeniden yerleştirirken. "İlk randevunuz da öyle."

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım. “Yine mi?”

"Çok hızlı büyüyorlar," diyor Matt, Sabrina'nın peçetelerinden birini alıp gözlerini silerken.

Sabrina, Matt'e "Bunlara da dokunma," diyor. "Bunların ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

"Sanki bunu karşılayamayacağımışsınız gibi. Başkalarının hayatlarıyla Tanrı rolü oynamak için bugünlerde ne kadar ücret alıyorsunuz?"

“Ah, eminim bütçenize uygunum, Genç Harika Çocuk. Yani yetersiz bütçenizle ilgili size yardımcı olacak birini işe almak istiyorsanız—”

“Pekala,” diye sözünü kestim. “Çıkın. Dışarı çıkın.”

"Ancak-"

“Hayır.” Sabrina'nın çantasını alıp göğsüne yasladım ve onu kapıya doğru ittim. “Hoşça kal.”

Matt, çoğunlukla orta parmağını kullanarak ona el sallayarak veda ediyor.

"Sen de," diyorum ona.

Sabrina'nın keyiflenmesine karşılık kaşlarını çatı. "Bence burada olmalıyım," diye ısrar etti, ayakta dururken bile. "Biliyorsun, araya girmek için."

"Evet, her buluşmanın ihtiyacı olan şey bu."

“İlan, bu kadınla görüşmeyi ciddi ciddi düşünüyor olamazsın—”

"Yeterli!"

Sinirli bir yapım yok. Gerçekten yok. Ama gerçek arkadaşlık ile can sıkıcı, monoton arkadaşlık arasında ince bir çizgi var.

“Sabrina ile birlikte olup sonra birbirinizi aldattığınızda size laf mı ettim? Kennedy ve Kate'e orada neler olup bittiği konusunda ders mi verdim? Hayır. Sizin kendi işinizi yapmanıza, hayatınızı yaşamana izin verdim, o yüzden bana da aynısını yapmama izin verin. Lütfen.”

Matt bir an bana bakıyor, sonra Sabrina'ya göz atıyor, Sabrina da omuz silkiyor.

"Pekala," diye homurdandı sonunda. "O gidince beni arar mısınız?"

"Hayır, çünkü bu garip olurdu," dedim, elimi kürek kemiklerinin arasına koyup onu pek de nazik olmayan bir şekilde ön kapıma doğru iterek.

Sabrina çoktan oradaydı, paketi açtıktan sonra çantasından rujunu sürmek için uzandı. "En azından bize mesaj at. Sadece onun seni

kandırmadığından, bunun bir oyun olmadığından emin olmak istiyoruz..."

"Ben hilekarlıkla uğraşmam."

Hepimiz dönüp baktığımızda Lara'nın kapı aralığında durduğunu, göğsüne bastırdığı bir şişe şarapla sinirli ve belki de biraz kırgın görüldüğünü fark ettik.

Sabrina nezaket gösterip yüzünü buruşturdu. "Benim demek istediğim..."

"Evet, öyle yaptın," diye araya giriyor Lara.

Bu gece gözlüklerini takmamış ve saçları da tıpkı o gece kulüpte olduğu gibi açık. Ama en sevdiğim yanı kot pantolon ve askılı bir bluz giymiş olması. Kot pantolon giyen bir kadınla Cuma gecesi geçirmeyeli ne kadar zaman oldu? Genellikle süslü elbiseler, rahatsız ayakkabılar ve bir sürü saç spreyi olur.

Lara çok rahat görünüyor. Ve bu gördüğüm en seksi şeylerden biri.

Hem o, hem de yüzündeki haklı öfke ifadesi.

"Dava kapandı. Bence Ian hem mesleki hem de kişisel olarak masum. Eğer öyle düşünmeseydim burada olmazdım," diyor Lara soğukkanlılıkla.

Sonra imkansız olan şey olur. Sabrina utançtan kızarır ve... hiçbir şey söylemez.

Hem Matt hem de ben çok içinde ona bakakaldık. Sabrina Cross her zaman cesur ve kendinden emin bir tavır sergilerdi.

Lara, dikkatini Matt'e çevirerek, "Ve sen," dedi. "Sen ve Kennedy iyi birer bekçisiniz. Bunu takdir ediyorum. Ama aynı zamanda Ian'ın arkadaşlarısınız ve ne zaman geri çekilmeniz gerektiğini bilmeniz gerekiyor."

"Hey," diye çıkıştı Matt. "Onu ne zamandır tanıyorsun? Bizim geri kalanımız yıllardır buradayız—"

"Harika," diyor Lara parlak bir gülümsemeyle. "O zaman yıllardır tanıdığın bir arkadaşı olarak, onun yargısına güvenir ve saygı duyarsın, değil mi?"

Matt'in çenesi öfkeyle kasılıyor, ama alt edildiğini anlıyor. "Doğru."

"Harika." Keskin bir emirle kenara çekildi. Git.

Şaşırtıcı bir şekilde, öyle yapıyorlar.

Matt ve Sabrina, tarihlerinde ilk kez, arkalarına bile bakmadan, uslu uslu oradan ayrılıyorlar.

Hatta birbirleriyle tartışmıyorlar bile.

Lara'ya hayranlıkla baktım. "Bunun ne kadar etkileyici olduğunu tahmin bile edemezsin."

Gülümseyerek daireye girdi. "Sınırı aştıysam özür dilerim. Onlar gerçekten de sizinle ilgileniyorlar."

"Evet, öyle yapıyorlar. Ama bu onları haklı yapmaz."

Lara, gözlüksüz, korumasız mavi gözleriyle bana baktı. "Yani onlara inanmıyorsun? J-Conn hakkında bir şey itiraf etmeni umarak burada olduğumu düşünmüyor musun?"

Yaklaştım ve parmağımı çenesinin altına geçirerek yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Bence bu gece J-Conn kelimesini bile ağzımıza almamalıyız." Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Anlaştık mı?"

Bunun üzerine eli boynuma dolandı, beni aşağı çekti ve hızlı bir öpücük olarak planladığım şey anında tutkulu bir hale dönüştü.

Normalde kontrolü elimde tutmayı severim ama Lara'nın beni öpme şekline bayılıyorum. Ona kendi istediği gibi, hem aç hem de biraz utangaç bir şekilde yapmasına izin veriyorum. Mükemmel. Dilinin benimkine hafifçe değmesinden, yanağımı okşama şekline kadar her şey, bana bunun şimdiye kadar yaşadığım tek önemli öpücük olduğunu hissettiriyor.

Geri çekildi ve şarap poşetini göğsüme doğru itti. "Al. Başkasının evine asla eli boş gelme," dedi.

Çantanın içine uzanıp şarap şişesi sandığım şeyi çıkardım. Şarap olmadığını görünce gülümsedim. "Campari." Negroni'nin ana malzemelerinden biri.

"Ve..." Kocaman çantasının içini karıştırıp bir şişe...

Leke çıkarıcı.

"Ne olur ne olmaz diye," dedi, bana uzatıp göğsüme hafifçe vurduktan sonra daireme kadar yürüdü. "Önceki geceden farklı görünüyor."

"Bar için yer açmak amacıyla düzenlemeyi değiştirdim," diyerek Campari şişesini Sabrina'nın çiçeklerinin yanına koydum. "Normalde böyle görünüyor."

"Çok... erkeksi," diyor etrafına bakarak.

Buzdolabından bir şişe şampanya çıkarıyorum. "Kanepenin üzerindeki şu süslü püslü yastığı görmedin mi?"

Öne eğilerek söz konusu sıradan yastığa baktı. "Bu, el yapımı bir nakış değil."

"İğne-ne?" diye sordum, elimde şampanya kadehiyle ona doğru yaklaşıırken.

"Tam da demek istediğim buydu." Bardağı alıyor ve ben de sessizce kadeh kaldırarak kendi bardağımı onun bardağıyla tokuşturuyorum.

Bakışlarını tişörtüme indirdi ve başını yana eğdi. "Siyah."

Siyah tişörtüme şöyle bir baktım. "Ne olmuş yani?"

"Ve beraberlik yok."

"Bu gece gözlem yeteneğin mükemmel, McKenzie," diye alaycı bir gülümsemeyle söylüyorum.

"Şey... seni ilk defa takım elbise dışında bir şey giymiş halde görüyorum. Beğendim."

Saçlarına dokundum, parmaklarımı ipeksi tellerin arasından geçirdim. "Hım. Bunca zamandır senden nefret etmemeni sağlamaya çalışıyordum, oysa sadece gömleği çıkarabilirdim."

"Senden nefret etmedim."

Ona anlamlı bir bakış attım. "O ilk gün kaldırımnda ölüp gitmemi istedin, itiraf et."

"Sen bir pisliktin. Bunu kabul et."

"Ben bir aptaldım," diyorum tereddüt etmeden.

Kadın bıkkın bir kahkaha attı. "Seninle tartışmak çok zor, biliyor musun?"

"Öyleyse tartışmayın. Oturun. Size ne yedirmem gerektiğini konuşalım," diyerek bar taburelerini işaret ettim.

Şık siyah koltuğa atlayıp tezgahın bir peçete aldı. "Sabrina?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki. Şimdi... suşi, İtalyan, Çin veya başka bir şey?" diyorum, yemek siparişi uygulamasını açtığım cep telefonumu tezgahın üzerinden kaydırarak.

Dudaklarını ısırды. "Pizza hakkında ne düşünüyoruz?"

Kadın kot pantolon giymiş, elinde Campari ile geliyor ve pizza sipariş etmek istiyor.

O, hayatım boyunca neredeydi?

"Pizza konusunda kendimi iyi hissediyorum," diyorum, telefonumu geri çekip köşedeki bir yerin adını yazıyorum.

Ben de senin hakkında oldukça iyi hissediyorum.

4. Hafta: Cuma Gecesi

"Tamam, en sevdiğimiz renk, en sevdiğimiz filmler hakkında konuştuk, mantarların dünyadan yasaklanıp yasaklanmaması konusunda tartıştık..." Ian şarap kadehimi dolduruyor. "Değiştirilmesi gereken son bir hayati bilgi daha kaldı."

Tabağımdan bir parça artakalan pepperoni'yi alıp kemiriyorum. "Doğum günleri mi?" diye sorarken Ian da aynı anda, "Şimdiye kadar yaşadığın en kötü seks hangisiydi?" diye soruyor.

Pepperoni boğazıma takıldı neredeyse. "Bu, ilk buluşmada konuşulacak bir konu değil."

"Öyle değil mi? Kusura bakmayın, bu konuda yeniyim. Tekrar deneyeceğim... Şimdiye kadar yaşadığınız en kötü seks deneyimi miydi?"

Gülüyorum. "Buna cevap vermeyeceğim." Mike Lanter, üniversite üçüncü sınıf öğrencisi.

"Ancak-"

"Bir sonraki soru," diyorum gülümseyerek, onun küstahlığından keyif alarak.

"Pekala," diyor sandalyesine yaslanarak. "FBI başvurusuna ne olacak?"

Gülümsemem kayboluyor. "Diğer soruyu da cevaplayayım. En utanç verici cinsel deneyimim şuydu..."

"Hadi ama Lara," diyor, boş tabakları kaldırmak için uzandığımda ellerimi tutarak. "Bunu konuşmalıyız."

“Konusacak bir şey yok. Patronum, büyük bir zafer kazandıktan sonra bana referans mektubu yazacağını söyledi. Senin suçlu bulunman o zafer olacaktı. Olmadın. Konu kapanmıştır.”

"Bu oldukça kötü bir hikaye," diyor, başparmağıyla bileğimin iç kısmını okşayarak. "İyi iş çıkardığın için referans mektubunu almalısın."

Başımı sallıyorum. "Aslında, sallamamalıyım. Quantico'ya girmek rekabetçi. Masum biri hakkında gayri resmi bir soruşturmada titiz bir iş çıkaran genç bir araştırmacı öne çıkmaz. Ama suçlu biri hakkında büyük, resmi bir soruşturmayı kazanan bir araştırmacı... İşte bu 'vay be' dedirtecek bir şey."

Tartışmasını bekliyordum ama başını salladı, ki bunu takdir ediyorum. İşime dair ondan daha çok şey bildiğime güveniyor, bu da her şeyi açıklamaya çalışan diğer erkeklerden farklı ve ferahlatıcı bir durum.

"Özür dilerim," diyor, ellerimi hâlâ bırakmadan.

Omuz silkerek, "Ben de öyle düşünüyorum. Ama bu sadece zamanlama meselesi. FBI şu anda değil, ama asla da olmayacak." dedim.

"Anne babana söyledin mi?"

"Henüz değil." Peçetemle oynuyorum. "Rahatlayacaklarından çok korkuyorum." Başımı kaldırıyorum. "Evlat edinen babana davayı kapattığımızı söyledin mi?"

Gülümsemesi soluk. "Henüz değil."

"Ne kadar yakınsınız?" diye soruyorum usulca.

Omuz silkerek sanki önemli değilmiş gibi davranıyor, ama kapalı yüz ifadesi bana önemli olduğunu söylüyor. "İletişimi sürdürecektir kadar yakınız. Ama ona 'Baba' diyecek kadar yakın değiliz."

"İstiyor musun?" diye soruyorum.

Başını kaldırıp baktı. "Bir zamanlar ben de öyle düşünmüştüm, çok uzun zaman önce. Bütün o evlat edinme masalının gerçekleşmesini ummuştum. Olmadı işte, ama anlıyorum. Kim omuzlarında yük taşıyan bir ergenin zahmetine katlanmak ister ki?"

Gülümüyor ama gülümsemesi zorlama ve hem evlat edinilmek için yeterince istenmeyi çok isteyen çocuk için hem de hâlâ çabaya değmediğini düşünen adam için kalbim acıyor.

"Tatlıya ne dersin?" diye aniden sordu, ayağa kalkıp tabakları alırken.

Şarap kadehlerini alıp yemek alanından mutfağına kadar onu takip ettim. "Teoride fikri çok seviyorum ama bir lokma daha yiyebileceğimi

aklım almıyor."

"Güzel," diye mırıldandı Ian, bardakları tabakların yanına tezgâhın üzerine koyar koymaz beni kendine doğru çekerek.

İçimden bir ses protesto etmem gerektiğini söylüyor. Henüz çok erken, hazır değilim...

Bunlar yalan. Sanki birinin beni onun gibi istemesini sonsuza dek beklemişim gibi geliyor. Ve kesinlikle birinin bana onun gibi hissettirmesini sonsuza dek beklemişim gibi.

Utangaç davranmak istemiyorum. Çekingen olmak da istemiyorum.

Onu istiyorum.

Öpüşme yavaş ve biraz tatlı başlıyor. Dudakların hafifçe birbirine değmesiyle oluşan, bilinçli ve lezzetli bir gerilim, daha fazlasının geleceğini müjdeliyor.

Küçük, seksi yollarla giderek daha da yoğunlaşıyor. Parmakları kalçalarımın saplanıyor, biraz çaresizce. Tırnaklarım da gömleğinin üzerinden omuzlarını tırmalıyor, biraz açgözlüce.

Dili dudaklarımı aralıyor ve dudaklarıma değdiği anda öpüş tatlılıktan yakıcı bir tutkuya dönüşüyor.

Önce o mu hareket ediyor yoksa ben mi bilmiyorum, ama bir saniye sonra tezgâhın dibine yapışmış haldeyim, avucu başımın arkasını kavıyor, ağzı benimkinin üzerine eğilmiş, birbirimizi adeta yiyip bitiriyoruz.

Ian, dudaklarımla temasını kesmeden beni tezgâhın üzerine kaldırdı ve bacaklarım beline dolanarak onu kendime doğru çektim; ona ihtiyacım vardı.

Onun tamamı.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, gerçekten önemli olan her şeyin elimin altında olduğunu, sadece onu alacak kadar cesur olmam gerektiğini hiç düşünmemiştim.

Cesur olmak istiyorum.

Parmaklarım gömleğinin altına kayıyor.

Ian hareketsiz kaldı, ağzımda sıcak nefesini hissedebileceğim kadar geri çekildi. "Lara."

Ellerim sırtında daha yukarı doğru kayıyor. "Ian."

Elini benimkinin üzerine bastırdı. "Şu an pek kontrolüm yok. Eğer bana dokunursan, gerçekten dokunursan, ben de sana dokunmak zorunda kalacağım ve sonra—"

"Öyleyse bana dokun."

Daha da geriye çekildi ve o inanılmaz derecede çekici mavi bakışlarıyla beni süzdü. "Emin misin?"

Derin bir nefes alıyorum ve vazgeçmeden önce tişörtümü başımdan geçiriyorum. "Eminim."

Ian, siyah dantelli sütyenime bakarken yarı dua yarı boğulma sesi çıkarıyor.

Bakın, bunu planladığımı söylemeyeceğim ama hazırlık yaptım. Her ihtimale karşı.

O, göğsümdeki tişörtü daha da yukarı iterken, parmaklarını hafifçe göğsümde gezdiriyor ve gözleri beni açgözlü bir şekilde süzüyor. "Çıkar."

Eğilip başının üzerinden geçiriyor. İçlik giymemiş. Sadece o var ve aman Tanrım, mükemmellik diyebilir miyiz?

Bronzlaşmış ve kaslı bir vücudu var, nereye baksam daha da iyi görünüyor.

Elimle karnına dokundum. "Karnın kasları. Daha önce hiç gerçek karnın kasları olan biriyle birlikte olmamıştım."

"Karnın kasları sıkıcı," diyor, elini uzatıp sütyenimin tokasını açarken. "Ama bunlar," diyor saygıyla, göğüslerim dantelden kurtulurken. "Bunlar muhteşem."

Göğüslerim ortalama. Bunu biliyorum. Ama Ian'ın önce elleriyle, sonra da ağzıyla onlara tapınma şekli, kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissetmemi sağlıyor.

Dili önce bir göğsümün ucunu, sonra diğerini ıslak ıslak okşadı, ta ki nefesim kesilene kadar. Sonra tam o anda gözleri gözlerime takıldı ve ağzını meme ucuma dolayarak emmeye başladı; utanmazca yaramaz bir an.

Her yalayışıyla, dişlerinin her hafif sürtünmesiyle beni biraz daha baştan çıkarıyor, ta ki ona açık bir davetle yaklaşıp kadar.

Ian'ın elleri baldırlarımdan aşağı doğru kayarak ayaklarımın beline sıkıca dolanmasını sağladıktan sonra beni tezgahımdan kaldırdı.

"Etkileyici," diye mırıldandım, beni yatak odasına doğru götürürken dudaklarımı yanağının sert yüzeyine hafifçe değdirerek.

Ve öyle de. Çok fazla tecrübem yok ama kucaklayıp taşıma rutini benim kirli fantezilerimin konusu oldu, gerçek hayatta değil.

Ama Ian gerçek. O gerçek ve bana hem kadınsı hem de güçlü hissettiriyor ve bu harika bir duygu.

En azından beni yatağına yatırıp gerçeklerle yüzleşene kadar.

Kemerini çözmeye çalışırken birden doğruldum ve bir süre yan yan geriye doğru yürüdüm.

O, öylece kalır. "Lara, özür dilerim. Ben sanıyordum ki—"

"Hayır," diyorum elimi kaldırarak. "Hayır, doğru düşündün. Sadece burada, senin... " Etrafıma, belirgin bir şekilde erkeksi olan odaya bakıyorum. "Birdenbire bunun sık sık yaptığını fark ediyorum. Belki de bu yatakta bile. Ve ben... yapmıyorum."

Gözleri anlayışla parladı ve kemerini çıkarıp ayakkabılarını fırlatsa da, yatağa rahatça oturduğunda pantolonu hâlâ ayağındaydı.

Yanındaki yere elini vurarak işaret eder. "Buraya gel."

Başımı sallıyorum.

Ian gözlerini devirdi ve uzanarak beni kendine çekti. Çıplak göğüslerim onun göğsüne çarptığında hafifçe nefesim kesildi.

Parmaklarını saçlarımın arasına geçirip gözlerini gözlerime dikti. "O muhteşem beynini kullan ve iyi dinle. Aklımda sadece sen varsın, seni ilk kez o mola odasında gördüğümünden beri aklımda sadece sen varsın."

"Gerçekten mi?" Yüz hatlarını inceledim ama sadece dürüstlük gördüm.

Yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. "Tanrı şahit, kadını, seni istediğim kadar kimseyi istemedim. Bunun geçmesini bekliyordum ama sende öyle bir şey var ki, beni o seksi küçük parmağının ucunda oynatıyorsun."

"Yani henüz geçmedi mi?" diye sordum, elimi göğsünün ortasına koyup parmaklarımı iyice açarken onu izledim.

Elimi tutuyor ve yavaşça pantolonundaki belirgin çıkıntıya yaslayana kadar indiriyor. "Kesinlikle hayır."

Elimle hafifçe dokunarak onu okşadım.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Lara."

Sesindeki boğukluktan cesaret alarak pantolonunun düğmelerini açıyorum ve fermuarı aşağı doğru çekerken çıkan hırıltılı ses o anı elektrikleştiriyor.

Doğrulup oturdum, kot pantolonumu çıkarıp dikkatimi tekrar ona verdim, pantolonumu ve siyah iç çamaşırımı kalçalarından aşağı, bacaklarından aşağıya doğru indirdim, ta ki Ian Bradley'i olması gerektiği gibi görene kadar...

Tamamen çıplak ve tamamen benim.

Ian dirseklerinin üzerine doğruldu, ben de ellerimi kusursuz vücudunda gezdirirken ateşli gözlerle beni izliyordu.

Dudaklarımı yaladım. "Bu benim seviyemin çok üstünde."

Bakışları göğsüme indi. "Benim oturduğum yerden göremiyorum."

Hayatımda hiç olmadığı kadar cesur hissederek, parmaklarımı yavaşça onun etrafına sardım. Kadifemsi çelik elimde adeta sıçradı.

Ian'ın başı tekrar yastığa düşüyor ve benim adımı muhtaç bir çaresizlikle hırlayarak söylemesi, bacaklarımın arasında amansız bir zonklamaya neden oluyor.

Önce onu çekinerek okşadım, sonra inlemeleri beni daha da teşvik edince daha da kararlı bir şekilde okşadım.

Bu ana kadar—ona kadar—bir başkasını memnun etmenin benim için en etkili ön sevişme biçimi olduğunu bilmiyordum.

Bu duyguya bağımlı hale gelerek, hafifçe yer değiştirip dizlerimin üzerine çöktüm. Sonra eğilip dudaklarımı sertleşmiş penisinin üzerine değdirdim.

"Tanrım. Lara." Eli tereddütle saçlarıma dokundu.

Ağzımı açıp onu içeri alıyorum. Tuzlu-tatlı bir tadı var ve bu sefer bana dokunuşunda hiçbir tereddüt yok. Parmakları şimdi saçlarıma dolanıyor, onları geriye doğru tutarken utanmadan beni emerken izliyor.

Hızlı ve yavaş, alaycı ve emin hareketler arasında gidip geliyorum, neyi sevdiğini anlamak için pantolonunun sesini dinliyorum.

Onun boşta kalan elinin sırtım boyunca, kalçamın ve popomun üzerinden yavaşça kaydığını hissettiğimde gözlerim birden açıldı. Sonra eli bacaklarımı aralayıp tanga iç çamaşırlarımın dantelinin altına doğru ilerlerken inledim. Parmakları üzerimde, içimde kaydı, beni öyle işkence dolu bir ustalıklarla okşadı ki, yaptığım şeye devam etmek için tüm dikkatimi toplamam gerekti.

Bu, iradelerin acımasız bir savaşı; parmakları beni akıl almaz bir şekilde tahrik ediyor, beni yaklaşıyor ama asla sınırın ötesine geçmeme izin vermiyor. Ben de karşılık veriyorum, kalçalarının kıpırdamasına neden olan ritmi tam olarak buluyorum, ancak son anda geri çekiliyorum.

İkimizden de kimse kazanmıyor. Ya da belki de ikimiz de kazanıyoruz, çünkü Ian beni kaldırıp sırt üstü yatırıyor.

Dudakları benimkileri yakalıyor, vücudu beni yatağa bastırırken beni derinden öpüyor.

Vücudumu geriye doğru büküyorum ve penisinin iç çamaşırımın nemli V şeklindeki bölgesine değmesiyle ikimiz de donup kalıyoruz.

Geri çekilmeden ve komodinin çekmecesini açmadan önce bana son bir öpücük verdi. Ian folyo paketi dişleriyle yırttı ve prezervatifi taktı. Sonra tanga külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıp yere fırlattı.

Bacaklarımı aralarken bakışları bacaklarımdan arasına iniyor. "Sonra," diyor sessizce, "seni burada yalayacağım." Islak vajinamın üzerinden tek bir parmağını gezdiriyor ve hem dokunuşundan hem de sözlerinden dolayı çılgılık atıyorum. "Ama şimdi," diye devam ediyor, yavaşça avuç içlerini başımın iki yanına koyarak kendini üzerime doğru kaldırıyor. "Şimdi, senin içinde olmam gerekiyor."

Ian hafifçe öne doğru eğildi, yüzümü izlerken yüzünde saf bir konsantrasyon vardı. Ben dar, o ise iriydi, ama sürtünme çok hoştu.

Geri çekilirken nefes nefese kalmış, sonra yavaşça tekrar içeri itiyor. Tam bir öz kontrol örneği, belli ki zamanını benim için, bizim için kullanmaya çalışıyor. Bunun kalıcı olmasını istiyor.

Bunun için daha sonra zaman olacak. Şu anda alay edilmek istemiyorum. Benimle birlikte olunmasını istiyorum.

Açgözlülükle elimi uzatıp kalçasını kavradım ve onu ileri doğru ittim. "Sertçe."

Önce gözlerime bakıyor, emin olmak için. Sonra bana veriyor. Kalçaları sertçe içime giriyor ve ben de onu içeri almak için vücudumu kıvırıyorum, vücudum onun sert gücüne yumuşak bir karşılık veriyor.

Zevkten ölebilir misiniz? Eğer ölebilerseniz, Ian'ın içimde şiddetle hareket etmesi, kalçalarının her itişte tam doğru yeri ovuşturması ve ben acı içinde, ihtiyaç duyarak ölmek istiyorum...

"Gel," diyor, tutkuyla gözlerim bulanıklaşmaya başladığında. Dudaklarıyla göğsümü hafifçe ısıyor. "Benim için gel, Lara, aynen böyle."

Sırtımı kamburlaştırarak çılgılık attım ve o da bana karşılık verdi, vücudu sarsılarak iniltiyle kendini bıraktı.

Ben her zaman orgazmların orgazm olduğunu düşünmüştümdür. Her zaman güzeldir.

Yanlış.

Bazen o kadar muhteşem oluyorlar ki, hem hiç bitmeyeceğinden hem de biteceğinden korkuyorsunuz.

Ian nefes nefese yanıma çöktü ve ben de ona doğru yuvarlanmak için kendimi zorladım.

Başını hafifçe çevirip alnıma kayıtsız bir öpücük kondurduktan sonra beni kendine doğru çekti. "Pekala."

Gülümsedim. "Pekala."

Ian bana bakmak için döndü, parmakları saçımın bir tutamını buldu ve başparmağıyla okşadı. "Sorumu hiç cevaplamadın."

"Hangisi?"

"Hayatında yaşadığın en kötü seks."

Alt dudağımı ısırdım. "Ah, Tanrım. Daha önce farklı bir cevabım vardı ama... vay canına, bu çok garip. En azından giyinmene izin vermeliyim, ondan sonra cevap vereyim. Biliyorsun, gururunu korumak için."

Başını geriye doğru eğdi, sonra saf erkeksi bir özgüvenle kahkaha attı. "Peki, şimdiye kadar yaşadığın en iyi seks deneyimi neydi?"

Gözlerimi devirdim. "Sen de yatak başlığına çentikler atıyor musun?"

"Belki." Gözlerini hafifçe kırıştırdı.

Bana doğru yuvarlandı, ben tekrar sırt üstü yatarken gözleri tekrar gözlerime döndü. "Bana sor."

"Sana ne sorayım? Şimdiye kadar yaşadığın en kötü seks miydi?"

"Bir beyefendi öpüşüp de anlatmaz. Diğerini sor."

"Şimdiye kadar yaşadığın en iyi seks hangisiydi? Az önce bir beyefendinin asla..."

"Sen." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Geri çekildiğinde, tekrar gözlerimi devirip telefonda onu eleştirmeyi planlıyordum. Ama sonra gördüm...

Utanç. Yanakları hafifçe kızarmış, bana bakıyor ve... kıpır kıpır. Gerginliğindeki o tatlılık beni alt üst ediyor.

İki elimi de yüzüne koydum. "Ian."

"Evet?"

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurmak için hafifçe doğruldum. "Ben de."

5. Hafta: Pazar Sabahı

Daireme giden koridorun yarısına geldiğimde mırıldandığımı fark ettim.

Allah aşkına, kendine gel be adam.

Starbucks bardaklarını üst üste koyup, koşu şortumdan daire anahtarımı çıkarıyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Ve daha da genişçe gülümseyin.

Mutfağında benim tişörtlerimden birini ve minicik pijama şortunu giymiş bir kadın var.

Hayır, bir kadın değil. O kadın.

Lara, elindeki şeyi çırpırmaktan başını kaldırıp gözlüklerini düzeltti ve üzerimdeki koşu kıyafetlerini ve hafif terli halimi inceledi.

"Sabah dörtte kalkmak sizin için düzenli bir şey mi? Egzersiz yapmak için mi? Hem de pazar günü? Eğer öyleyse, uyumluluğumuz konusunda çok ciddi şüphelerim var."

Sırıttım. "Bu tamamen saçmalık. Hafta sonları alarmım saat dört buçukta çalıyor."

"Peki ya hafta içi?"

Daha da genişçe sırtıyorum. "Dört."

"Ah, Ian..."

"Ne? Piyasa açılmadan önce halletmem gereken bir sürü iş var."

"Dörtten önce eve gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Şey, o da var," dedim, kahvelerden birini uzatırken onu öptüm. "Ama eskisi kadar değil."

"Yaşlanıyor musun?" diye soruyor, kahvesinden bir yudum alarak.

Kolumu beline doladım, onu kendime doğru çektim ve boynunu okşadım.

Daha çok evcilleşmeye benziyor.

Bunu sesli söylemiyorum. Saçma geliyor. Bu kadını daha bir aydır tanıyorum, sadece iki gece üst üste yatağında oldu.

Bu da önceki rekorumdan bir gece daha uzun.

Cuma akşamı randevumuzdan sonra, (cinsel yorgunluktan olduğunu düşünüyorum) bende kaldı. Cuma akşamı ne kadar harika olsa da -ki gerçekten harikaydı- Cumartesi daha da güzeldi. Bir kadınla bütün bir günü geçirmenin insanı dengeleyebileceği daha önce hiç aklıma gelmemiştir, ama bir hafta sonu gününden bu kadar keyif aldığımı hatırlamıyorum.

Ya da bir kadından benim aldığım kadar zevk almak.

"Dün yapmanız gereken bazı işler olduğunu söylemişsiniz, değil mi?"

"Mm. Biraz," diyor, dilim kulağının arkasındaki hassas bir noktayı bulurken başı omzuma yaslanıyor.

"Ben de e-postalarımı yetiemedim. Ne dersin, burada ne yiyorsan yiyelim, birkaç saat çalışalım, sonra da kahvaltı yapalım? Parkın yakınlarında, şehrin üst kesimlerinde bir yer var—"

Hafifçe gerildi ve geri çekilerek bana döndü. "Ian, hâlâ birlikte görünemeyiz. Henüz değil."

Anlayış içinde olsam da, içimde yükselen hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyorum. Kadın zaten hayalindeki işinde gecikme yaşamış durumda. En son isteyeceğim şey, onun gündüz işini de tehlikeye atmak.

Bir kadınla gerçekten vakit geçirmek istediğim ilk anda, onun kirli küçük sırrı gibi hissetmem tam da olması gereken şey.

Ama madem kirlenmek zorundayız...

Kendi kahvemi kenara koydum, sonra da onun kahvesini nazıkçe elinden alıp onu da kenara bıraktım.

"Hey," diyor uyarıcı bir tonda. "Bir kadının elinden kafeini almak çok tehlikeli bir iş."

"Geri vereceğim. Eninde sonunda." Ellerimi beline koyup onu tezgâhın üzerine kaldırdım, tıpkı ilk gece yaptığım gibi.

"Tamam, yeni plan," diyorum, dizlerini hafifçe ayırıp aralarına girerek. "Ne pişiriyorsan onu yeriz. Sonra da mimosa için biraz portakal suyu ve şampanya getireyim; balkonunda yudumlayıp egzotik bir

yerdeymişiz gibi yaparız. Ama önce...” Avuçlarını ıplak uyluklarında gezdiriyorum. “Bir meze düşünüyorum.”

Lara, gözlüklerini o beni şehvetten deliye eviren şekilde düzeltirken, "Kahvaltılık meze diye bir şey yok," diyor.

"Benim fikrim farklı," diye mırıldandım, ellerim bacaklarının üzerinde yavaşça okşamaya devam ederken dudaklarını öptüm.

Parmaklarım i amaşının st kısmına değip hafifçe içeri girdiğinde, Lara kısılmış bir bakışla öpüşmeyi kesti. "Utangaç görünmek istemem ama ikimizden biri muhtemelen aşırı uzun bir koşudan yeni döndü; diğeri çoktan dş aldı."

"Aklımda olan şey için temiz olmama gerek yok," diyorum, boynuna öpücükler yağdırırken. Tişrtm yumruğumla beline doğru topluyorum, sonra eğilip göbek deliğinin hemen altını yalıyorum.

Nefesi kesiliyor ve ben de tekrar yapıyorum.

"Aslında," diye mırıldanıyorum, i amaşını kalçalarından aşağıya, bacaklarına doğru yavaşça indirirken, "Hatta biraz müstehcen bile denebilir..."

Bacaklarını iyice açarak aşağı doğru eğildim ve n kollarımı uyluklarının altına geçirdim.

Vücuduna yukarıdan bakıyorum. "Rahat bir pozisyona geçmek isteyebilirsiniz."

"Tan—"

Dilimi onun üzerinde gezdiriyorum.

Derin bir nefes verdi ve dirseklerinin üzerine geri çöktü.

"Ne diyordun?" diye sordum, alayı bir yalamayla.

Bu sefer adımı söylediğinde, bu bir protesto değil, bir yalvarış.

Onunla zamanımı yavaşça geçiriyorum, dilimin yavaş ve uyuşuk hareketleriyle onu tadıyorum. Dn günün büyük bir kısmını onu çıplak hale getirmek ve öyle tutmakla geçirdiğim için, sonuna kadar yavaş ve nazik olmayı sevdiğini öğrendim. Tam olarak bunu yapıyorum, altımda kıvranırken en hassas bölgelerini yumuşakça yalıyorum.

Eli elime doğru iniyor ve ben de sağ elimle parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştiriyorum, sol elimi de onu hareketsiz tutmak için karnının üzerine yayıyorum. Alışık olmadığım bir samimiyet bu. Mutfağıma kadınları pek sık almıyorum ve kesinlikle onları oral seksle tatmin etmiyorum.

Ama mesele sadece mekan ve yaptıklarım değil. Mesele, benim ona karşı tutumum, onun bana karşı tutumu. Sanki daha yeni başlıyoruz ve en güzel günler henüz gelmedi.

Kalçaları yukarı kalkıyor, uylukları omuzlarımın etrafında sıkılaşıyor ve anlıyorum ki boşalmaya çok yakın.

Onunla geçirdiğim her anı sonsuza dek uzatmak, bu ilişkiyi daha da derinleştirmek istiyorum, ama tırnakları kafama saplanıyor ve bana hemen rahatlamaya ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Ona veriyorum. Dilimi daha hızlı döndürerek bir parmağımı içeri kaydırıyorum. Bunu yaptığım anda, sessiz bir ıglıkla boşalıyor, çaresiz bir rahatlamayla vücudu yukarı doğru kıvrılırken parmağımın etrafında sıkılaşıyor.

O doygun bir kadının kusursuz görüntüsü olana kadar, tezgaha cansızca yığılıncaya kadar, geri çekilmeden sonuna kadar yanında kaldım.

Benim kadınım.

Doğrulup onu yavaşça oturma pozisyonuna getirdim, saçlarını geriye doğru nazıkçe düzelttim; bu, sonraki hareketimin habercisiydi. Eğilip aynı anda onu öne doğru çekerek Lara'yı omzuma aldım, böylece banyoya doğru yürürken sırtımın üzerinde yarı sarkık bir şekilde duruyordu.

Kadın protesto ederek ıglık attı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Seninle birlikte duş almak."

"Ben zaten—"

"Evet. Ama"—çıplak kalçasına hızlı bir şaplak atarak sözünü kestim —"çok az sonra çok yaramaz bir kız olacaksın."

5. Hafta: Pazartesi Sabahı

Objektif olarak bakıldığında, hiç farklı görünmediğimi biliyorum. Aynı at kuyruğu. Aynı gözlükler. Aynı pembe ruj. Aynı sade topuklu ayakkabılar, daha önce milyon kere giydiğim aynı siyah etek, yıllardır iş kıyafetlerim arasında yer alan aynı mavi gömlek.

Ama ben farklı hissediyorum ve Pazartesi sabahı SEC asansörüne binerken, birinin fark edeceğinden paranoyak oldum. Biri bana bakıp sadece "Ah, o da bir şeyler yaşamış" diye düşünmekle kalmayacak, aynı zamanda kiminle birlikte olduğumu ve daha fazlasını istediğimi de bilecekler ve...

Asansörde kimse olmadığı için kendi kendime, "Saçmalıyorsun," diye mırıldandım. "İnsanlar her gün seks yapıyor. İlla ki böyle bir şey olması gerekmiyor."

Ama bu gerçekten de önemli bir şey, çünkü Ian'la seks sadece seks değildi. Kesinlikle çok fazla seks vardı. Ama başka şeyler de vardı. Yemekler. Sohbet. Kahkaha.

Beni mutluluk ve korku karışımı bir düğüme sokan şey ise diğer şeyler.

Onu sadece yatak odasında değil, dışında da sevmemin sebebi bu. Komik, zeki ve hiç beklemediğim şekillerde düşünceli olması da cabası. Hatta şimdi bile onu ne zaman tekrar göreceğimi, arayıp aramayacağını merak ediyorum.

Asansörden çıkıp SEC ofislerinin lobisine adım atarken, "Acınası," diye mırıldandım. Gerçi lobi, giriş alanı için biraz abartılı bir kelime. Daha

çok birkaç üzgün sandalye ve üzerinde en fazla üç aylık birkaç derginin bulunduğu çirkin bir sehpa gibi.

Resepsiyonist Ida'ya gülümsedim ve el salladım; o da telefon görüşmesine devam ederken yorgun bir şekilde el salladı.

Daha beş adım atmıştım ki, bu sabahla ilgili en kötü kabusumun gerçek olduğunu fark ettim. Herkes bana bakıyordu. Ve birkaç fısıltı da duyuluyordu.

Biliyorlar. Bir şüpheliyle ilişki kurduğumu biliyorlar.

Hayır, şüpheli değil, beynim bağıyor. Hiçbir yanlış yapmadı ve sen de bunu belirledikten sonra kişisel bir şey geliştirmeyi bekledin.

Bu, beynimin rasyonel, siyah-beyaz düşünen kısmı. Diğer kısmı, yani inceliklerle ilgilenen kısım ise sadece kaşını kaldırıyor.

"Hey, McKenzie," diye seslendi diğer araştırmacılardan biri, elini uzatarak bana doğru gelirken. "Harika iş çıkardın."

Ses tonu samimi olduğu için biraz şaşkın bir şekilde elini sıkıyorum; alaycı bir tavır yok. Bu, çıkar çatışması çizgisinde ilerlediği için güzel bir iş değil, tam tersine...

Bilmiyorum.

Genellikle, resmi bir soruşturmaya karşı tavsiyede bulunan gayri resmi bir soruşturmanın bulgularını sunmak, saat on birdeki durum raporu toplantısında bir baş sallama ve "Sırada ne var?" sorusundan fazlasını hak etmez.

Daha da şaşırtıcı olanı, ofisime giderken de benzer tepkiler alıyorum; hatta telefonda konuşan birkaç kişiden başparmaklarıyla onay işareti bile geldi.

Bu da ne...?

"Günaydın, Lara!" Arkamı döndüğümde Steve'in her şeye burnunu sokan asistanı Evie Franklin'in bana doğru geldiğini görüyorum.

"Günaydın," dedim gülümseyerek. "Saçlarınız çok güzel."

Elini hafifçe kabarık sarı buklelerine götürüyor. "Bazı günler nemle mücadele etmeye değmez. Biliyor musun, seksenlerde kadınlar böyle saçlar için para ödüyorlardı? Keşke bir zaman makinem olsa."

"Kesinlikle," diyorum, uzlaşmacı olmaya çalışarak.

Bana alaycı bir bakış attı. "O düz saçlarla mı? Sanmıyorum canım. Hem sen seksenlerde hayatta mıydın?"

“Öyleydim.” Zar zor. “Üstelik babamla birlikte bir sürü eski müzik videosu izledim.”

"Yaşlı mı?" Sahte bir öfkeyle elini beline koydu.

Gülerek ellerimi havaya kaldırdım ve teslim oldum. "Eğer bana gerçekten bir çukur kazabileceğim bir kürek vermezseniz, bu konuşmadan çekiliyorum."

“Evet, evet. Eğer bana daha sonra Instagram'ı nasıl kullanacağımı gösterirsen seni affederim. Torunlarımın fotoğraflarını görmenin en iyi yolu bu gibi görünüyor ve ben anlamıyorum.”

“Elbette. Öğle yemeğinde masanıza uğrayacağım.”

“Harika. Şimdi, yerleştikten hemen sonra içeri girip Steve'i gör, tamam mı? Saat ona kadar müsait ve seni görmek istiyor.”

Bu düşünce bile içimde hafif bir gerginlik hissi uyandırıyor. Cuma günü raporumu teslim ettiğimden beri ondan haber alamadım ve... bu garip. Adam her zaman hızlı iletişim konusunda aşırı titizdi, ama Ian'ın davasıyla ilgili olarak, Steve, bu konuda konuşmaya çalıştığım her seferinde ya kaçamak cevaplar veriyor ya da sinirleniyor.

"Tamam," dedim, çantamı yere bırakıp bilgisayarımın güç düğmesine bastım.

"Bu arada, davadaki çalışmanız çok iyiydi," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

"Hey, Evie?" diye soruyorum, o gitmeden önce. "Bir sorun mu var?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Herkes benim olağanüstü bir şey yaptığımı düşünüyor gibi görünüyor," diyorum.

"Elbette canım. Bavulu sen paketledin."

“Evet ama—”

“Evie!”

İkimiz de dönüp baktığımızda, başkan yardımcılarından birinin sabırsızlıkla ellerini havaya kaldırdığını gördük.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı. “Hemen gitmem gerek canım.”

Derin bir nefes veriyorum. "Tamam."

Ama beni duymuyor bile; çoktan gitmiş.

Wolfe'dan gelen kutuyu açmaya başladım ama beklemeye karar verdim. Eğer Steve'in benim için başka bir çantası daha varsa, zaten tekrar paketlemem gerekecek.

Ofisine giderken yol üzerindeki mola odasında bir fincan kahve içmek için duruyorum. Bir yudum aldığımda yüzümü buruşturuyorum. Kısacası, Wolfe ofislerindeki kahvenin kalitesine hiç benzemiyor. Orada her birinde yüz farklı süt seçeneği olan üç farklı makineden birini seçebiliyordunuz.

Bazen de insanlar size Starbucks'tan şık içecekler getirirdi.

Kendime, "Devlet kurumuna şımartılmak için katılmadım," diye hatırlatıyorum. FBI'ın harika kahvesiyle de ünlü olduğunu söyleyemem.

Başımı sallayarak Steve'in ofisine doğru yürümeye başladım, birkaç olumlu işaret ve aferin karşısında hafifçe gülümsedim, bir şeylerin ciddi anlamda ters gittiği önsezisini görmezden gelmeye çalıştım. Kapısı kapalıydı ve Evie telefonda konuşuyordu, ama içeri girmem için işaret etti.

Kapıyı çalıyorum ve Steve'in sert "Yallow" sesini duyuyorum; yıllar içinde bunun "Merhaba, içeri buyurun" anlamına geldiğini öğrendim.

Kapıyı açtım ama yalnız olmadığını görünce birden durdum. "Ah! Çok üzgünüm."

"Merak etmeyin Bayan McKenzie, ben de tam çıkıyordum," diyor adam ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklerken.

Yüzü tanıdık geliyor ve beynim onu hatırlamaya çalışıyor. Orta boylu, orta yapılı, orta kahverengi saçlı...

Hayır, hiç şansı yok.

Bana acıdı ve elini uzattı. "Jacob Houghton. Ben Steve'in..."

"Eniştem," dedim, parçalar yerine otururken elini sıkarak. "Elbette. Steve'in düğününde tanıştık. Özür dilerim. Pazartesi sabahı biraz kafam karışık gibi görünüyor ve bu da ilk kahvem." Siyah katran dolu bardağı kaldırdım.

Neşeli bir kahkaha attı. "Anlaşılabilir. Son birkaç haftanız oldukça yoğun geçti."

Steve'den yol göstermesini bekliyorum, kayınbiraderinin benim iş yüküm hakkında neden bilgi sahibi olduğundan biraz emin değilim. Adam SEC'de değil, ... tam olarak hatırlayamıyorum. Finans sektöründe bir şey, ama hatırladığım kadarıyla hiyerarşinin üst kademelerinde değil.

Patronum ise elindeki belgeye odaklanmış bir şekilde konuşmamıza hiç dikkat etmiyor.

"Sizi tekrar görmek güzeldi, Bayan McKenzie. Steve, seni daha sonra arayacağım. Ya da Whitney arayacak. Bir şekilde bu hafta sizi ve Katherine'i akşam yemeğine davet edeceğiz."

Jacob kapıyı kapatırken Steve kayıtsız bir şekilde homurdanır.

Patronumun aynı anda birden fazla işi yapma beceriksizliğini veya isteksizliğini bildiğim için, oturup berbat kahvemi yudumlarken onun okumayı bitirmesini bekliyorum.

Birkaç dakika sonra, kağıdı masasının üzerindeki bir dosya klasörüne koydu, sonra da sanki orada olduğumu unutmuş gibi şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“Pekala, Lara. Nasılsın? İyi bir hafta sonu geçirdin mi?”

En iyisi.

“Evet, fena değildi. Seninki nasıldı?”

"Meşgulüm," diye mırıldanıyor. "Çok meşgulüm."

Sanırım bu, cuma günü e-postama neden cevap veremediğinizi açıklıyor.

Steve parmaklarını masaya vuruyor, sonra sandalyesine yaslanıp ellerini karnının üzerine koyarak beni inceliyor.

Bekliyorum. İnsanları hazır olmadan konuşmaya zorlamanın nadiren iyi sonuçlar doğurduğunu öğrendim.

Öne eğildi ve nefes verdi. "Bunu ilk benden duymanı istiyorum."

Kupayı ağzıma doğru yarı yolda bırakmışım ki, midemde kıvrılan korkuyla tekrar indirdim. "Tamam..."

Masasının üzerindeki yığınların arasında bir zarf bulana kadar karıştırdı. Zarfı bana uzattı. "Bunu daha sonra teslim edeceğim."

Uzandım ve zarfı alıp içindeki kağıdı çıkardım. Hemen tanıdım. Sıradan bir mahkeme celbi, tıpkı resmi soruşturmalar için çıkardığımız celplerden...

İsmi görünce donakalırım.

Yukarı baktım. "Bu ne?"

Yüzünde pişmanlık ama aynı zamanda kabullenme ifadesi var. "Sana en başından beri bunun nasıl sonuçlanacağını söylemiştim Lara. Ian Bradley suçlu."

“Demek raporumu görmediniz,” diyorum, kağıdı zarfa geri koyup, terli avuçlarımın aksine sakın bir şekilde ona uzatırken.

Gözlerimi süzdü. "Raporu gördüm. Wolfe'da hiçbir kanıt olmaması onun suçsuz olduğu anlamına gelmez."

“Amerika Birleşik Devletleri yargı sistemi farklı diyor,” diye çıkıştım. “Cehennem olsun Steve, bu ofis farklı diyor. Bana söylemediğin ne

biliyorsun? Onun suçlu olduğundan neden bu kadar eminsin?"

"Onun öyle olmadığına neden bu kadar eminsiniz?"

"Çünkü yok—"

"Kanıtlar. Evet. Raporu gördüm. Ayrıca bu adamla bir iki kez tanıştım, yani onu iş başında gördüm."

Dişlerimi sıktım. "Bu ne anlama geliyor?"

Steve, sanki ben anlayışsızmışım gibi iç çekti. "Bu, bundan sonra davadan uzaklaştırıldığın anlamına geliyor. İyi iş çıkardın, elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum, ama—"

"Hayır, 'ama' yok," diye araya giriyorum. "İyi iş çıkardım, elimden gelenin en iyisini yaptım ve ortada hiçbir kanıt yok. Sadece anonim kaynağınız var. Davanın bizim lehimize sonuçlanması için başka bir tanığa ihtiyacımız var. Ve bu da kaynağınızın ifade vermeyi kabul etmesi durumunda geçerli—"

"İfade verecek. Her halükarda, artık bu sizin sorunuz değil."

"Ancak—"

"Konuşma bitti, Lara," diyor Steve, bana karşı hiç olmadığı kadar sinirli bir şekilde. "Bununla mutlu olacağını düşünmüştüm. Davayı kendim devralıyor olsam da, ilk aşamalarda yer alman, adının anılacağı anlamına geliyor—"

"Bununla ilişkilendirilmesini istemiyorum."

"FBI'ya girmek istiyorsan, kesinlikle iyi olmalısın."

Bu durumun ima ettiği şey karşısında şaşkınlıkla geriye yaslandım.

Ayağa kalktı. "Eğer kariyerinizi biraz olsun önemsiyorsanız, bu davadan vazgeçin."

Ben de ayağa kalkıyorum. "Ya da ne?"

Steve şaşkınlıkla göz kırptı. "Affedersiniz?"

"Bu davayı düşüreyim mi, yoksa ne olacak?"

"Lara, bu konuda bana karşı gelmek istemezsin."

"Bak, mesele de bu zaten, Steve. Sanırım öyle yapıyorum," dedim, avuçlarımı masasına koyarak. "Her adımda kurallara uydum ve birlikte çalıştığım herkesten de aynısını bekliyorum."

Acımasız, küçümseyici bir kahkaha attı. "Sen kaç yaşındasın, yirmi sekiz mi? Dünyanın nasıl işlediği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyleyse beni aydınlatın," diyorum. "Hiçbir kanıt olmadan neden resmi bir soruşturma başlattığınızı bana açıklayın."

“Kanıtlar ortaya çıkarılabilir...”

"Kanın donması" deyimini daha önce hiç anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum, çünkü o sözleri söylediğinde tam olarak olan şey bu.

"Neyi söylemiyorsunuz?" diye soruyorum, sesimi titrememeye özen göstererek.

Bana dönüp baktığında, yenilmiş ve tanıdığımı sandığım adamdan tamamen farklı biri gibi görünüyordu. "Sen karışma Lara. Şık bir Wall Street takım elbiselisinden ibretlik bir örnek çıkarırsak dünya yıkılmayacak."

"Hayır. Masum bir adamı alt etmenize seyirci kalmayacağım."

Yorgun bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Lütfen. Sizden bir iyilik istiyorum. Yalan söylemenize gerek yok. Sadece ağzınızı kapalı tutun ve sizi FBI'ya sokana kadar bekleyin."

Patronuma uzun süre bakakaldım, yapmam gerekeni fark edince kalbim sıkıştı.

5. Hafta: Pazartesi Öğleden Sonra

“Peki, nasıl geçti?”

Bilgisayarımın başından başımı kaldırmıyorum. "Matt'i görmezden geliyordum. Seni de görmezden gelebilirim."

Matt, karşımda oturduğu sandalyede on beş dakikadır beyzbol topuyla oynayıp duruyor ve homurdanıyor.

Kennedy uzanıp topu yakaladı, inceledi. "Bu ne?"

"Cumartesi günü maçta yakaladım."

Kennedy topu Matt'e geri fırlattı. "Kim kazandı?"

Hangi maç olduğunu sormasına gerek yok. Üçümüz de Mets taraftarıyız, ancak Matt maç izlemek için Citi Field'a gitmek için en çok zaman ayıran kişi. Kennedy her neyse onunla meşgul (müzeleri mi geziyor acaba?), ben de barlarda takılmakla meşgulüm.

Tarihsel açıdan bakıldığında.

Kennedy, Matt'e ağzının kenarından, "Cinsel ilişkiye mi girdi?" diye imalı bir şekilde sordu.

“Söylemesi zor,” diyor Matt, topu yakalamaya ve bırakmaya devam ederken. “Biraz huysuz, ama sonra birdenbire yüzünde aptalca bir gülümseme belirliyor. İlginç.”

"Biliyor musunuz, bir başka ilginç şey daha olurdu?" diyorum. "Lise çağındaki ahmaklar gibi davranmaya devam ederseniz ikinizi de buradan atmak."

Matt tek kelime etmeden bileğini çevirip topu Kennedy'ye fırlattı; Kennedy de hiç tereddüt etmeden, başını çevirmeden topu kolayca yakaladı

ve geri attı.

Bu durum tam üç dakika boyunca (üç saat gibi gelen) böyle devam eder, ta ki beyzbol topunun avuç içlerine sürekli ve ritmik bir şekilde çarpmasının sesi amacına ulaşana kadar.

Onlara döndüm. "Peki, ne oldu?"

Matt topu sıkıca tutuyor ve zaferle gülümsüyor. "Anlat bakalım."

"Zaten biliyorsunuz. O geldi. Biz de dışarıdan yemek sipariş ettik."

"Daha fazla bilgi verin."

"Bu bir Grease şarkısı değil. Onu bowlinge götürmedim."

"Oyun salonunda mı?" diye soruyor Kennedy, ifadesiz bir yüzle.

İnanmaz bir kahkaha attım. "Bunu hiç beklemiyordum. Sadece Citizen Kane gibi saçma sapan filmler izlediğini sanıyordum."

"Grease bir klasik. Klasik şeyleri severim."

"Eski şeylerden hoşlanıyorsun," diyor Matt.

"Doğru. Bu yüzden senden pek hoşlanmıyorum. İlk tıraşını oldun mu?"

Matt, Kennedy'yi inceliyor. "Biliyor musun, sen oldukça iyi bir Kenickie olurdun."

Kennedy gülümsedi. "Biliyorum."

"Ve burada Danny Zuko var, Sandy'nin rıhtımın altına girip girmediğini bize söylemiyor."

"İskelenin altında yapıldı," diye düzeltiyorum, daha iyisini düşünmeden önce. "İskelenin altında yapıldı."

"Aa! Saat ona kadar dışarıda mı kaldınız?" diye soruyor Kate, ofise girip kapıyı arkasından kapatırken.

Bakışımı görünce elini salladı. "Boş ver. Sandy'ye soracağım. Yani Lara'ya. Rizzo olabilir miyim? O benim favorim."

"Hayır," diyor Kennedy.

Ona dik dik baktı. "Neden olmasın?"

"Çünkü ben Kenickie'yim."

Burunundan bir ses çıkardı. "Evet. Tamam."

Kennedy'nin bakışları daha da sertleşiyor. "Sence ben kim olurdum?"

Parmaklarını şıklatıp düşünüyormuş gibi yapıyor. "Müdürün adı ne?"

"Siz beden eğitimi öğretmenini kastediyorsunuz," diyor Matt. "Müdür bir kadındır."

“Hayır, hayır, biliyorum,” diyor Kate tatlı bir gülümsemeyle. “Kesinlikle Kennedy’i müdür olarak düşünüyordum. Gergin, biraz tutucu...”

Matt eliyle ağzını kapatıyor, ben de gülmemek ve böylece Kennedy’nin öfkesini üzerime çekmemek için gözlerimi tavana doğru deviriyorum.

"Neyse," diye devam etti Kate, Kennedy’nin kaşlarını çatmasından kaçınmak için dikkatini tekrar bana çevirerek. "Bize bir şeyler vermen gerek, Ian. Onu Cuma günü gördün ve sonra hiçbirimiz senden haber alamadık. Sabrina bile."

"Meşguldüm."

"O mu—"

"Artık Grease şarkı sözleri yok," dedim parmağımı Matt’e doğrultarak. Ceza olarak beyzbol topunu fırlatmaya devam ediyor.

"Bu bir randevu muydu? Şimdi çıkıyor musunuz?" diye soruyor Kennedy.

Kate, Matt’in koltuğunun koluna oturup, "Bu çok önemli bir ayrım," diyerek onaylıyor.

"Nereden bileyim ki?" diye mırıldandım.

Lara dün gece geç saatlerde, hiç hoşuma gitmese de, evimden ayrıldı ve bütün gün ondan haber alamadım. İlk defa, telefonda kaçınan değil, telefon başında bekleyen taraf benim.

Bunu sevmiyorum.

“Aman Tanrım,” diyor Kate. Benim adıma duyduğu eğlenceyi bastırmak için acınası bir şekilde ağzını kapatıyor. “Yüzünü görüyor musunuz?”

"Ezildi," diyor Matt de aynı fikirde olduğunu belirterek.

"Çok etkilendim," diye onaylıyor Kennedy.

Kate onu işaret ederek, "Gördün mü? Aşık olmuş. Tıpkı Grease filmindeki müdür gibi. Eski kafalı ve—" dedi.

“Aman Tanrım, sırf çocukça bir insan olmadığım için—” Sözüünü yarıda kesiyor.

Kate kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırdı. "Evet? Peki, Kennedy, lütfen cümleyi tamamlayın."

Ellerimi yüzüme sürüyorum. "Kahveye ihtiyacım var."

Kate, "Sana bu sabah zaten dörtlü aşı getirdim," diye belirtiyor.

“Pekala, tamam, ihtiyacım var...”

Üç arkadaşım cevabımı bekliyor, yüzlerinde hem eğlence hem de hayal kırıklığı karışımı bir ifade var. Çünkü hepimiz neye ihtiyacım olduğunu biliyoruz. Ya da en azından ne istediğimi.

Lara.

Aramızdaki durumun ne olduğunu öğrenmek istiyorum, ama ne aradığımı bile bilmediğim halde ondan netlik beklemem nasıl mümkün olabilir ki?

Ben bunu yapmıyorum. Bunu yapmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. İnsanların beni nasıl gördüğünü biliyorum. Çünkü bu imajı bilerek oluşturdum.

Tam bir çapkın. Büyümüş bir üniversite öğrencisi. Sırf canım istedi diye en pahalı şampanyayı sipariş eden adam. Ertesi gün asla aramayan adam.

Ben buyum. Ve bu kesinlikle Lara McKenzie'nin istediği ya da ihtiyaç duyduğu türden bir adam değil. En azından uzun vadede değil.

"Bu akşam dışarı çıkmak ister misiniz?" diye sordum Matt ve Kennedy'ye. Davet benim kulağıma bile yapmacık ve zorlama geldi.

Kate hayal kırıklığıyla, "Ian," dedi.

Kennedy başını salladı, Matt ise bana baktı.

"Pekala, kazandınız," dedim ellerimi havaya kaldırarak. "Ne yaptığımı bilmiyorum. Şimdi mutlu musunuz?"

"Onu beğeniyor musun?" diye soruyor Kate.

"Açıkçası," diye iğneleyici bir şekilde karşılık verdi Kennedy.

Kate, gözlerini benden ayırmadan, "Ian ne demek istediğimi anlıyor," diyor.

Başımı salladım. "Evet. Ama ona gerçekten denemek istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

Kennedy, "Harry Winston" diye öneriyor.

"Hayır," diyor Matt. "Takı çok iddialı. Çanta tercih et. Kadınlar güzel bir el çantasını sever. Louis Vuitton gibi."

"Aman Tanrım," diyor Kate çaresizce. "Hepinizin bekar olmasına şaşmamalı. Durun bir dakika." Ofisimden çıkıyor, bir dakika sonra geri geliyor ve önüme bir kartvizit bırakıyor. "Bu numarayı arayın. Hayır, sizin için ben aramayacağım. Bir erkeğin kendi başına yapması gereken bazı şeyler var."

Kartı elime alıyorum. "Çiçek mi?"

Başını salladı. "Güzel şeyler. Kadınlar onları seviyor. Ve bin dolarlık bir el çantası veya elmaslardan daha çok ilişkinin ilk haftasına uygunlar." Kate bunu söylerken hem Matt'in hem de Kennedy'nin kafasının arkasına hafifçe vurdu.

"Aslında teknik olarak sadece bir hafta sonu geçti ama aramızda daha uzun süredir bir şeyler oluyor," diyorum, kartı avucuma vurarak.

"Öyleyse gerçekten büyük bir buket olsun." Kate saatine baktı. "Saat neredeyse bir. Kennedy, Matt, ikinizin de yatırımcılar geliyor. Ian, bir saat boş vaktin var ama Vanessa Lewis'i arayıp artık hizmetlerine ihtiyacınız olmayacağını bildirmelisin ve—"

Kapı çalınca sözü kesilir. Kate kapıyı açmaya giderken Matt ve Kennedy, yaklaşan toplantılarına zihinsel olarak hazırlanırken, dikkatleri çoktan telefonlarındadır.

Kapıda patronumuzu görünce şaşırdım. Yanında da Sam'lerin ikisi de vardı. Yanlarındaki adamı tanımıyorum ama aralarından mutlu görünen tek kişi o.

"Ian, bir dakikan var mı?" diye sordu Joe sessizce.

Kate bana endişeli bir bakış attı, Matt ve Kennedy ise ifadesiz bir şekilde ofisimden çıktılar. Hiçbiri bu durumdan benim kadar hoşlanmıyordu.

Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "Elbette. Ne haber?"

Tanımadığım adam, sırtırken alaycı bir ifade takınarak bana doğru yürüdü. "Ian Bradley, ben SEC'den Steve Ennis. Sanırım çalışman Lara McKenzie ile tanıştınız."

Kalbim gümbür gümbür atarken zar zor başımı sallayabiliyorum.

Steve elindeki zarfı uzatarak, "Artık benimle çalışacaksınız," dedi.

"Ne üzerinde çalışıyorsunuz?" Patronlarıma baktım ama yüz ifadeleri hiçbir şey ele vermedi. Zarfın üzerindeki kağıdı çıkardım.

SEC yetkilisi bana konuyu açıklarken sadece ilk cümleyi okudum.

"Ian Bradley, J-Conn'un feshiyle ilgili olarak içeriden bilgi aldığınızdan şüpheleniliyor. Bu, içeriden bilgiye dayalı işlem yapma suçundan dolayı başlatılan resmi soruşturma hakkında sizi bilgilendiren bir celptir."

Başımı hızla kaldırdım. "Ne? Bu saçmalık. Lara buldu ki—"

"Lara mı?" Kaşları yukarı kalktı. "Evet, Bayan McKenzie artık bu davayla ilgilenmiyor."

Bir adım öne atıyorum, daha önce farkında bile olmadığım ilkel içgüdülerim birdenbire canlanıyor. "Tanrı şahit, eğer onu işten çıkarırsan..."

Steve inanmaz bir kahkaha attı. "Onu kovun. Neden böyle bir şey yapayım ki? O benim en iyilerimden biri." Bana sinsî bir göz kırptı ve sesini alçalttı. "Söylentilere göre, FBI'ya hızla girecekmiş."

Birkaç dakika sonra hepsi ofisimden ayrılırken, şehri terk etmemeleri konusunda kesin bir uyarıda bulunana kadar Steve Ennis'in ne ima ettiğini anlamadım.

Lara, hayalindeki işi elde etmek için beni sattı.

5. Hafta: Pazartesi Öğleden Sonra

İşsizlik berbat bir şey.

Ama Ian'a ulaşamamak daha da kötü.

Telefonlarına cevap vermiyor. Mesajlarına da. Kate'e kısa bir süreliğine ulaşabildim ama başka bir telefonda konuşuyordu ve beni geri arayacağını söyledi.

Yapmadı.

Sabrina'ya ulaşmayı bile denedim ama kadın ortadan kayboldu. İletişim bilgilerini hiçbir yerde bulamadım.

Sonunda Wolfe Investments'a kendim gitmiştim ama orası adeta bir kale gibiydi ve müteahhit rozetim olmadan güvenlik görevlisini geçmek mümkün değildi. Ian, Kate, Matt ve Kennedy'i aramalarını istedim, umarım içlerinden biri bana yukarı çıkıp durumu açıklama fırsatı verir diye düşündüm.

Her yerde başarısız oldum. Yani, çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler ve benzeri şeyler.

Ian'ın apartmanındaki kapıcı, cuma gecesinden beri "izin verilenler" listesinde ismimi tutuyordu, bu yüzden güzelce gülümseyip Ian'a sürpriz yapmaya geldiğimi söyleyince beni yukarı çıkardı.

Elbette şaşıracak. Ama belki de istediği türden bir sürpriz olmayacak.

Yirmi dakikadır buradayım, sırtımı kapısına yaslamış oturuyorum. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim, gece kulübüne gitse bile, eve başka bir kadınla gelse bile...

İçim burkuldu. Bunu düşünemiyorum bile.

Yine de, belki de yapmalıyım. Belki de şehrin en çapkın erkeği olarak bilinen ve henüz bir ilişki istediğine dair bir işaret vermemiş bir adama fena halde aşık olduğum gerçeğine hazırlanmalıyım.

Evet, birlikte pizza yedik, muhteşem bir seks yaşadık, brunch'ta mimosa içtik ve çamaşırlarımı onun evinde yıkadım (çünkü onun dairesinde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var, benim yok), ama bunların hiçbiri evlilik teklifi sayılmaz.

Evlilik teklifi istediğimden değil ama...

İnleyerek alnımı dizlerime yasladım ve kollarımı kaval kemiklerime doladım. Perişan haldeyim.

Bunca zamandır kurallara uymakta, yapmam gerekeni yapmakta, hedefime ulaşmak için adım adım ilerlemekte çok iyi bir iş çıkardım: FBI'ya girmek.

Bu durum artık her zamankinden daha ulaşılmaz hale geldi.

Peki ne için? Yarından sonra beni isteyip istemediğinden emin olmadığım bir adam için mi?

Gabby'ye mesaj attım ama henüz cevap alamadım.

Artık arayacak başka kimsem olmadığını fark ediyorum. İşime o kadar odaklanmışım ki hayatımı ihmal etmişim ve şimdi...

Yalnız. Tamamen, yürek parçalayan bir yalnızlık.

“Lara?”

Başımı hızla kaldırdım. Ian asansörden yeni inmişti, ancak bana yaklaştıkça adımları yavaşladı.

İlk bakışta her zamanki gibi görünüyor; elinde evrak çantası, tıraşlı, takım elbisesi ve kravatı kusursuzca yerinde. Ama sonra yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade fark ediyorum: kasvetli, endişeli ve... incinmiş.

Aman Tanrım, Steve ona ne söyledi acaba?

"Komşularıma teşhircilik yapmaktan başka burada ne yapıyorsun?"

Aşağıya doğru bir göz attım. Yerde oturduğum için eteğim biraz yukarı kalkmıştı ama skandal bir durum yoktu.

"Seninle konuşmayı bekliyordum," dedim ayağa kalkmaya çalışırken. "Bütün gün sana ulaşamadım."

Kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Yirmi dört saat önce olsa, beni öpmek için kendine çekerti ya da en azından uygunsuz bir laf söylerdi. Bu sefer, ayaklarımın üzerinde dengemi sağladığım anda beni bırakıyor.

“Ian—” Koluna dokunuyorum ama beni itiyor.

Şüphelerim doğrulandı. Mahkeme celbi kendisine tebliğ edilmiş ve benim ya her şeyden haberdar olduğumu ya da olayla bir ilgim olduğunu düşünüyor.

"Hadi içeri girelim," diye mırıldandı, cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı açarken. Bana önden girmem için işaret etti, ama bu hareket biraz alaycıydı.

Çantamı sehpanın üzerine koydum ve ellerimi kenetleyerek ona döndüm. "Berbat bir gün geçirdin. Sana bir içki hazırlayayım mı? Şarap mı doldurayım? Yemek mi sipariş edeyim—"

Ian, çantamı yere bırakırken ve anahtarlarını çantamın yanına fırlatırken inanmaz bir kahkaha attı. "Evet, bir içki her şeyi yoluna koyacak."

"Belki biraz daha iyi olur," diye mırıldanıyorum.

Omzunun üzerinden bana sert bir bakış fırlattı. Şu an tamamen Kennedy'yi hatırlatıyor bana, ama bunu söylemenin zamanı değil sanırım.

Pencereye gidiyor, ellerini ceplerine sokup ufuk çizgisine bakıyor. Çok mutsuz görünüyor ve ona sarılmaktan başka bir şey istemesem de, beni hemen iteceğini biliyorum.

Bu yüzden onun sessiz kalmasına izin verdim ve sessizce bir Negroni için gerekli malzemeleri topladım. Ona büyükannemin eskiden Negroni içtiğini söylediğimde şaka yapmıyordum. Hatta eskiden onun için birkaç tane bile yapmıştım.

Tarifin doğru olup olmadığını görmek için telefonumdan hızlıca Google'da arama yapıyorum. Doğru değil. Bu yüzden talimatları takip ediyorum ve buzdolabında bulduğum Campari, cin ve tatlı vermutu eşit ölçülerde kullanıyorum.

Tarifte, buzlu veya kokteyl bardağında servis edilebileceği yazıyor. Ian'ın her iki şekilde de içtiğini gördüm, bu yüzden buz üzerine dökmeyi tercih ediyorum. Daha kolay.

Portakal kabuğunu bükmek ise hiç kolay değil. Sonuçta yamuk yumuk, kasık kılına benzeyen bir şey elde ediyorum ama önemli olan niyet, değil mi?

Bir yudum alıyorum. Fena değil. Acımsı ve sonradan edinilen bir tat, ama insanların nasıl alıştığını anlayabiliyorum.

Mutfakta çıkardığım onca gürültüye rağmen Ian arkasını dönmedi. Yanına gidip içeceği yüzünün önüne tuttuğumda şaşkınlıkla göz kırptı ve

anladım ki hâlâ burada olduğumu bile bilmiyordu, bırakın ona kokteyl hazırladığımı fark etmeyi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

Bardağı eline aldığı anda parmaklarımız birbirine değiyor ve gözlerimiz bir anlığına buluşuyor. Nefesimi tutuyorum, ama sonra bağlantı kopuyor ve o bakışlarını kaçırıyor.

İçimdeki ah çekmeyi bastırıyorum. Kendime bir kadeh şarap doldurup kanepeye oturuyorum ve bekliyorum.

Çok uzun sürmedi. Arkasını döndüğünde ifadesi bomboştu. "FBI'ı bu kadar çok mu istiyordun?"

Bu suçlamaya hazırlıklıydım, Steve'in sırf küçük düşürmek için böyle bir şey yapacağını tahmin ediyordum, ama yine de canım çok yandı.

Şaraptan bir yudum alıyorum. "Bugün ne oldu?" diye soruyorum, onun sorusunu görmezden gelerek.

"Yapma," diye çıkıştı. "Aptal numarası yapma. Resmi soruşturma için çıkarılan mahkeme celbinden habersizmiş gibi davranma, hayalindeki işi elde etmek için beni satmadığını iddia etme."

"Cidden benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Sinirli bir şekilde homurdanarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bana yaklaşan bu felaket hakkında hiçbir uyarıda bulunmadığınıza göre başka ne düşünebilirim ki?"

"Keşke çağırabilseydim," dedim usulca, "ama bütün sabah insan kaynaklarındaydım. İşten ayrılma görüşmeleri sırasında telefon kullanımına izin vermiyorlar."

Kaşlarını çattı. "Çıkış görüşmeleri. Ne—Durun bir dakika. Sizi kovdu mu? Kovulmadığını söyledi."

"Steve beni kovmadı," diyorum. "Ben istifa ettim."

Ian bana bakıyor, ifadesi okunamaz. Sonra bana doğru uzanıyor. "Ah, Lara..."

O beni kucaklayana kadar kucaklanmak istediğimi fark etmemiştim. Henüz işlemeye bile başlamadığım tüm duygularımı ona bıraktım.

İşten ayrıldım. İşsizim.

Bu durum herkes için çok zor olurdu. Ama son altı yıldır kelimenin tam anlamıyla işi için yaşayan bir kız için, yıkıcı bir durum.

İşim olmadan, FBI hayalim olmadan kim olduğumu bilmiyorum.

Hayalim değişmedi elbette, ama şimdi çok uzak bir ihtimal gibi geliyor.

Yine de ağlamıyorum. Sanırım bu daha sonra olacak.

Saçlarıma doğru eğilerek, "Teşekkür ederim derdim," diyor. "Ama bunu benim için yapmadığını biliyorum."

Başımı salladım. "Sana komplo kuruyorlar, Ian. Nedenini bilmiyorum ama böyle bir şeyin kimseye olmasına seyirci kalamazdım."

"İnsan Kaynaklarına söyledin mi?" diye soruyor, biraz geri çekilerek.

"Elbette. Araştıracaklarını söylediler ama onun sözü benimkine karşı ve onun benden yirmi yıl daha fazla tecrübesi var."

Eli saçlarımin üzerinden kaydı, bu hareket şefkatli ve teselli ediciydi. "Özür dilerim. Her şey için. Davranışım için, tam tersi olmasına rağmen beni sırtımdan bıçakladığını varsaymam için..."

Omuz silkiyorum ama o başını sallıyor. "Hayır, hiçbir şey olmamış gibi davranma. Berbat bir gün geçirdin ve buraya geldin. Bu senin için... her şey demek. Tamam mı?"

Başımı onun göğsüne yaslıyorum ve onun beni kucaklamasına izin veriyorum, bundan sonra ne olacağını bilmediğim gerçeğine teslim oluyorum—bunun korkusuna teslim oluyorum.

Birkaç saniye öylece durduktan sonra biraz geri çekildi. "Neden etrafta dolaşıp bana içecek getiriyordun Allah aşkına? Otur aşağı. Bırak da ben seninle ilgileneyim."

Uzandım ve kravatından tutarak onu kendime çektim, dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Bana böyle bak," diye fısıldadım dudaklarına. "Lütfen."

Dikkatimi dağıt.

İstedığımı yapmadan önce sadece bir an tereddüt etti ve beni kendine doğru çekti.

Öpüşmeye karşılık veriyorum, tüm hayal kırıklıklarımı ona boşaltıyorum, o da kendi hayal kırıklıklarını bana boşaltıyor.

Düğmelerini ekiştiriyorum ve beni geriye doğru itip ikimizi de kanepeye düşürdüğünde, zaten yarı çıplak haldeyiz.

Kemerine uzanıyorum ve arzuyla nefes alışverişi hırıltılı olsa da, ellerimi kavrayıp nazikçe başımın üstüne sabitliyor. "Sakin ol," diye mırıldanıyor. "Zamanımız var."

Hayır, öyle değil, bağırarak istiyorum. Bir saniye bile durursam, düşüncelerimin beni ele geçirip tüketeceğinden korkuyorum.

Dudakları benimkine nazikçe değiyor, hızlanmaya çalıştığım her seferinde geri çekiliyor, sonunda onun yavaş temposuna boyun eğmekten başka çarem kalmıyor.

"Seni böyle çok uzun zamandır istiyordum," diyor dudakları boynumda tembelce gezinirken. Yavaşça sütyenimi çıkarıp kanepenin yanına bırakıyor. "Seni çözmek, açığa çıkarmak istiyorum..."

Göğsümü avuçluyor, ağzına götürüyor ve dudakları meme ucumu sarıyor. Emin ama aceleci değil, aç ama tadını çıkarıyor. Dilinin her hareketiyle, dişlerinin her ısırığıyla kontrolümü daha da kaybediyorum ve haklı olduğunu anlıyorum.

Bunun için zaman var.

Onun bana hissettirdiği duygular dışında her şeyi unutuyorum. Giysilerimin geri kalanının yere düştüğünü bile zar zor fark ediyorum, yarının yaklaşan tehdidinden bahsetmiyorum bile.

Ian, parmakları bacaklarımın altına kayarken, önce kaburgalarımın üzerine yumuşak öpücükler konduruyor, sonra da diğer tarafa doğru tekrar yukarı çıkıyor.

Nefesim kesildi ve sırtımı yukarı doğru kıvırdım. Daha fazlası.

Ama o, sessiz emrime uymak yerine, dokunuşunu hafif bir alaycı dokunuş gibi sürdürüyor.

Tekrar doğrulmaya çalışırken "Lütfen," diye inledim, ama o bana izin vermedi.

Boğazıma doğru gülümsüyor. "Lütfen ne?"

"Ian."

Parmakları biraz daha sıkıca bastırıyor. "Evet?"

"Bana dokun."

"Böyle mi?" diye soruyor, işaret parmağıyla klitorisimi çevreleyerek.

Tek cevabım inlemek oluyor.

"Böyle mi?" diye tekrar soruyor, parmağını içime doğru kaydırırken. "Ya da..." Yavaşça vücudumda aşağı doğru ilerliyor, bir ayağımı kanepenin yanındaki yere koyuyor ve diğerini kaldırarak bacağımı sırtının üzerine koyuyor. "Böyle mi?" Dudaklarını bana bastırırken gözlerime bakıyor.

Dilinin her dokunuşuyla biraz daha açılıyorum, bacağımı daha yukarı itip beni daha da genişlettikçe her lezzetli duyguya teslim oluyorum, ta ki

başka çarem kalmayıp uçurumdan aşağı yuvarlanmaya kadar.

Ian sonuna kadar yanımda kaldı, nefesimi toplamaya çalışırken iç bacağıma nazik bir öpücük kondurdu. "Kal," diye emretti, parmağını bana doğru uzatarak yatak odasına gitti.

Sanki hareket edebileceğim gibi.

Ama o beni yanılttı.

Yatak odasından çıplak bir şekilde, elinde bir prezervatifle geri döndü ve birkaç dakika sonra beni nazıkçe yüzüstü çevirdi, kanepede arkamda diz çökerken kalçalarımı kendine doğru çekti.

O içime girerken nefesim kesildi, kalçalarım refleks olarak ona doğru geriye doğru hareket etti, ellerim destek almak için koltuğun koluna tutundu.

Şiddetli, çılgın bir birleşmeye hazırlanıyordum ama bunda da acele etmiyor. Bir eli kalçamda, diğer eli neredeyse şefkatle belimin alt kısmında duruyor ve hareketleri yavaş ve kontrollü, benden ona karşılık vermeme talep ediyor.

Hafifçe öne eğildi, sırtındaki eli önüme doğru kaydı, iki parmağını bana değdirdi ve daireler çizdi. Nefesim kesildi ve omzuma doğru baktım. Gözlerimiz buluştuğu anda, sonunda, sonunda kontrolünü kaybetti.

İnleyerek hızını artırdı, parmakları üzerimde daha hızlı hareket etti, ta ki ikinci orgazmımla çılgılık atana kadar. Ian'ın boşalması benimkiyle aynıydı, iniltisi işkence doluydu, elleri biraz sertti, arkamda kasıldı, başı öne eğikti, nefesi kesik kesik bir şekilde içime boşaldı.

Titreyen uzuvlarım beni kanepeye çökmeye zorladı ve o da benimle birlikte aşağı indi, beni yanıma çevirdi, sırtım göğsüne yaslandı ve sıcak kolları beni sardı.

Kalp atışlarım normale döndüğünde ve tekrar düzenli nefes almayı hatırladığımda, elini kaldırıp dudaklarımı parmak boğumlarına bastırıyorum. "Peki, şimdi ne olacak?"

Ian boynumun arkasını öpüyor. "Sonrasında ne yapacağımıza karar verimiz."

Biz.

Bu kelime hem tehlikeli hem de rahatlatıcı.

Ona dönüp baktım. "Bunu biraz sonra halledebilir miyiz?"

Ian anlayışla gülümsedi, sonra alaycı bir şekilde kaşlarını çatarak uzandı ve başımın altındaki yastığı hızla çekti.

Onu yüzümün önüne tutuyor. "Erkeklik yastığımı ezdin."

Gülmek için bir neden bulduğuma sevinerek ona karşı koydum. "Pekala, Bay Erkeksi. Gidip şarabımı getirin."

Doğrulup bardağımı uzattıktan sonra banyoya gitti. Geri döndüğünde eşofmanının bağcığını bağlıyordu ve hafta sonu evinde bıraktığım tişörtü ve temiz iç çamaşırını bana fırlattı.

İçeceğini alıp yanıma, kanepeye oturdu ve ben tişörtü başımdan geçirirken beni izledi. "Grease filmini hiç izledin mi?"

Tişörtün yakasından saçlarımı çekerken duraksıyorum. "Sandra Dee Grease gibi mi?"

"Evet. Şimdiden uyarayım... Bir dahaki sefere arkadaşlarımı gördüğümüzde, büyük ihtimalle hep birlikte şarkı söyleyeceğiz. Onlara tatlı olduğumu söylemelisin. Daha yeni on sekiz yaşına girdim."

"Bunu yapmak zorunda mıyım? Çünkü bu çok tuhaf," diyorum, ciddi olup olmadığını anlamak için.

"Ya bunu yapacaksın ya da onlara bana umutsuzca bağlı olduğunu söyleyeceksin."

Sesi alaycıydı ama gerçeği itiraf etmekten çok korktuğum için karşılık vermektense dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım...

"Umutsuz bir bağlılık" ifadesi, benim hissettiklerime çok da uzak değil.

5. Hafta: Salı Sabahı

İlişkiler hakkında fazla bilgim olmayabilir, ama bu kadını tanıyorum.

İşsizliğin onu dışarıdan gösterdiğinden çok daha fazla üzdüğünü biliyorum.

Ayrıca, onu bu konuda zorlarsam, kurtulacağını da biliyorum.

Sabırlı olmaya çalışıyorum, gerçekten de öyle, ama bu hiçbir zaman benim güçlü yönüm olmadı. İstedğim şey için savaşıyorum, hatırlıyor musun? Ve istediğim şey Lara'nın işine geri dönmesi. Hatta FBI'da çalışmasına bile razıyım, ama gözlerindeki gölgelerin kaybolmasını sağlayacak herhangi bir şeye de razıyım.

“Belki de avukatınızı çağırmalıyız,” diyor Lara, kahve fincanını alırken. Yine kısa şort ve benim tişörtümü giymiş ve bu manzaradan ne kadar keyif almaya başladığım şaşırtıcı.

Dikkatini topla, Ian.

İşinden ayrıldıktan sonraki sabah saat sekiz ve bana mahkeme celbi ulaştı; Lara ile ben, patronunun beni neden bu kadar alaşağı etmeye kararlı olduğunu bir türlü anlayamadık.

Ya da onun gizemli kaynağı kim.

Gece yarısına kadar J-Conn ile bağlantımı kurabilecek her ismi, notu ve bağlantıyı inceledikten sonra, sabah tekrar gözden geçirmeye karar verdik.

Sağlam bir plan.

Hiçbir sonuç alınamadı.

“Vanessa ile saat onda buluşacağım,” dedim, ocaktaki saate bakarak. “Ona iyi bir haberim olsun diye umuyordum. O kendi tarafında çalışıyor ama ikimiz de çıkmaz sokaklara girdik.”

Lara derin bir nefes aldı, sonra bileğindeki saç bandıyla saçlarını dağınık bir topuz yaptı. "Tamam, bunu bir kez daha gözden geçirelim. Belki de konuya yanlış yaklaşıyoruz."

"Nasıl yani?"

"Şey, biz J-Conn bağlantısına odaklanmış durumdayız."

"Evet . . ."

Dudaklarını ısırıldı. "Bunu söylediğime inanamıyorum, çünkü B sınıfı bir filmin konusu gibi geliyor ama ya aranızdaki bağ J-Conn ile değil de Steve ile olan bağ ise?"

İkimize de daha kahve getirmek için ayağa kalkıyorum. "Anlat bakalım."

“Şey, J-Conn hakkında bir ihbar almadığınızı zaten biliyoruz...”

Bunu söylerkenki rahat ve kendinden emin tavrı beni duygulandırıp gözlerimi kapatmama neden oldu ve sırtım dönük olduğu için görmediğinden rahatlardım.

"Ve," diye devam ediyor, "sizi J-Conn'a bağlayan ve yanlış yorumlanabilecek herhangi bir dolaylı kanıt olmadığını zaten biliyoruz. Çünkü eğer olsaydı, onu bulurdum."

Bu sefer ses tonundaki özgüven kendine yönelikti ve bardağını doldururken bu beni gülümsetti.

“Peki ya J-Conn kilit isim değilse? Ya da bu sadece sizi tuzağa düşürmenin en uygun, en inandırıcı yoluysa?”

“Mantıklı.” Sandalyeme geri yaslandım. “Ama neden? Yıllar içinde bazı insanları kızdırdığımdan eminim, ama hapse girmeyi hak edecek bir şey yaptığımı hayal edemiyorum. Ve eski patronunuzun bununla ne alakası var?”

Başını salladı ve düşüncelere dalmış bir şekilde kulak memesıyla oynadı. "Bilmiyorum, ama içimden bir ses öyle olduğunu söylüyor. Onu hiç böyle davranırken görmedim. Sanki... onun için kişisel bir mesele gibi."

Ona hafifçe gülümsedim. "İçgüdü'n mü, ha? Sonunda sezginin gerçek bir şey olduğunu kabul ediyorsun?"

Lara, hayal kırıklığıyla derin bir nefes verdi. "Şunu söyleyeyim ki, kurallara uymamın herkesin de uyacağı anlamına gelmediğini öğrendim."

“Steve’i tanıyor olsaydım bu mantıklı olurdu. Ama tanımıyorum.”

Bakışları bana kaydı. "Belki de onun tanıdığı birini tanıyorsunuzdur."

"Eminim ki tanıyorum," diyorum, önümüzdeki onlarca kağıdı ve yüzlerce ismi işaret ederek. "Ama adam SEC'de on yıllardır çalışıyor. Herhangi biri olabilir, değil mi?"

İçini çekti. "Duş alacağım. Bakalım aklıma bir fikir gelecek."

Uzandım ve elini tutarak dudaklarımı bileğinin iç kısmına bastırdım. "Seni mi seviyorum?"

Gülümsedi ve bana doğru yaklaşıp alnımdan öptü. "Bir dakika yalnız kalabilir miyim? Biraz düşünebilir miyim?"

Tekrar bileğini öpüyorum ve daha başlamadan geri çekilebileceği paniğini bastırmaya çalışıyorum. "Elbette."

Elimi sıktı ve banyoya doğru ilerlemeye başladı.

Ama sonra duraksıyor. Geri çekiliyor.

Tek parmağıyla mutfak masamın üzerindeki yığın halindeki kağıtlardan birini çekip inceliyor. Sonra da bana göstermek için çeviriyor.

Bu, LinkedIn sayfamdan yazdırdığım profillerden biri; arkadaş olarak görmediğim ama J-Conn darbesinden haberdar olacak kadar yakın çevremde olan kişiler.

"Jacob Houghton mı?" Omuz silktim. "Yatırım brokeri. Onu çok iyi tanımıyorum ama bildiğim kadarıyla... şey, biraz ukala biri. Neden?"

"Onu tanıyorum. Ve eğer Steve henüz Facebook'tan arkadaşlıktan çıkarmadıysa..." Masaya oturup dizüstü bilgisayarını açtı, parmakları tuşlar üzerinde hızla hareket ediyordu.

"Aha!" diye zafer edasıyla söylüyor, gözlüklerini düzelterip bilgisayarı çevirerek ekranı görmemi sağlıyor.

Eğilip baktım. Facebook'tan bir düğün fotoğrafı açmış.

Gözlerim önce geline takılıyor, hayatımda hiç görmediğim orta yaşlı bir kadın. Sonra damada bakıyorum ve onu tanıyorum—Lara'nın patronu Steve Ennis.

"Steve'in düğününe gittim. Hatta beni ailesiyle birlikte baş masaya oturttu, bu yüzden biliyorum..." Fotoğrafı işaret ediyor.

"Jacob Houghton," diyorum. "Patronunuzun düğününde ne işi var?"

"O, Steve'in kayınbiraderi, kız kardeşiyle evli. Dün onu görmeseydim, hiçbir şey düşünmezdim. Jacob her zaman arkadaş canlısıydı, ama dün biraz... tuhaftı."

“Kokteyl partimde de vardı,” dedim dalgın dalgın, onunla konuştuğumda adamın biraz tuhaf davrandığını hatırlayarak. Sadece sohbet etme konusunda beceriksiz olduğunu varsaymışım ama... “Sence aramızdaki bağlantı bu mu?”

"Elimizde sadece bu var," diyor. "Ama sizin ve Jacob'ın nasıl bir bağlantısı olduğunu anlayamıyorum. Hiç aynı müşteriye talip oldunuz mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Dügün fotoğraflarının geri kalanına göz gezdiriyorum. Sonra birdenbire donup kalıyorum.

"Bu kim?" diye soruyorum, aile fotoğrafına benzeyen bir karede Jacob'ın yanındaki kadını işaret ederek.

“Bu Jacob’ın karısı, Steve’in kız kardeşi. Adını hatırlayamıyorum... Wendy miydi acaba?”

“Ne kadar zamandır evliler?”

Nefesini dışarı üfledi. "Emin değilim. Masa süslemeleriyle ilgili olağan ufak tefek sohbetlerin ötesinde onunla pek konuşmadım. Ama Steve'in düğünü iki yıl önceydi, yani en az o kadar zaman geçti."

Kanım bir an buz gibi akıyor, sonra ısınıyor, sonra tekrar soğuyor.

“Neden?” Bana bakıyor, sonra koluma dokunuyor. “Sorun ne, Ian?”

"Adı Whitney. Onunla yattım," dedim sesim biraz kısık.

"Ne zaman?"

Cevap vermeye kendimi zorlayamıyorum.

Ian, ne kadar zaman önceydi?

Bir elim Lara'nın sandalyesinin arkasında, diğer elim yanındaki masada. Kendimi zorlayarak aşağıya bakıp gözlerine bakıyorum. "Birkaç ay önce, bir partiden sonra. Sanırım soyadını hiç öğrenemedim."

Nefesini dışarı veriyor.

“Lara, onun evli olduğundan haberim yoktu. Bana inanmalısın.”

“Evet,” diyor, elini hafifçe elime dokundurarak. “Ama Jacob yapmazdı. Ve eğer Steve'i seni alt etmeye yardım etmeye ikna ettiyse...”

"Öyle olamaz," dedim doğrulup kafamı toplamaya çalışarak. "Bu klişe kötü adamlarla dolu bir televizyon dizisi değil."

"Haklıyız," diye fısıldadı, yumruğunu karnına bastırarak. "Bunu burada hissediyorum. Haklı olduğumuzu biliyorum."

Ben de öyle düşünüyorum ve kariyerimi içgüdülerime güvenerek inşa ettim. Zaten bu J-Conn karmaşasına da bu yüzden girdim. Belki de bu yüzden kurtulurum.

Telefonuma uzanıyorum. "Vanessa'yı arayacağım."

5. Hafta: Perşembe, Öğle Yemeği

Sabrina, rujunu tazelerken aynada bana bakarak, "Gergin misin?" diye sordu.

Gözlerime bakıyorum. "Hiç de değil."

Gülümseyerek tüpü çantasına geri koydu. "Azimli olduğumu biliyordum."

"Ya da içten içe kaynayan bir intikam," diye mırıldanıyorum aynada kendime son bir kez bakarken. Her zamanki Lara bana bakıyor. İri mavi gözler. Ne çok yüksek ne de çok alçak, tam orada duran – pratik bir at kuyruğu. Siyah çerçeveli gözlükler, minimal makyaj... ve çözülmesi gereken bir hesap.

"Evet, intikam planlarıyla düzenli olarak ilgilenen biri olarak söylüyorum, bu gerçekten iyi bir plan," diyor Sabrina bana doğru yaklaşım bluzumun düğmesini açarken.

"Hey." Tekrar düğmeyi iliklemeğe başlıyorum ama o elimi vuruyor. "Hayır. Biraz dekolteyle dikkati dağılırsa daha iyi olur."

"Göğüs dekoltesi göstermiyorum." Gösteriyor muyum? Aşağıya doğru bir bakış atıyorum.

"Hayır, ama böyle bir ihtimal var ve bu daha da cazip," diyor. Ama sonra Sabrina kaşlarını çatıyor ve utanmadan ellerini göğüslerimin altına koyup yukarı doğru itiyor. "Cidden, hangi sütyeni giyiyorsun, büyükannenin mi?"

Bu sefer onun ellerini kenara iten ben oldum. "Özür dilerim, bu görevin destekli bir sütyen gerektirdiğini fark etmemiştim."

Bana anlamlı bir bakış attı. "Senin hiç destekli sütyenin var mı?"

"Ne önemi var ki? Bunlara ihtiyacım yok ki," diyerek hafifçe dekoltesi elbisesini işaret ettim.

Göğsüne bakıyor. "Gündüz dekoltesinden mi bahsediyorsun?"

"Gündüz göğüs dekoltesi de ne demek?"

Başparmağı ve işaret parmağını göğüs dekoltesine, sanki bir şey ölçüyormuş gibi tutuyor. "Yarım santimden fazla değil, anladın mı?"

"Gece dekoltesi nedir?"

Parmaklarının arasındaki mesafeyi biraz daha açıyor. "En az bir santim."

Hayretle başımı sallıyorum. "Sanki başka bir gezegenden gelmişsin gibi."

"Şey, buna alışmalısın çünkü seni düzenli bir öğle yemeği arkadaşı yapmaya niyetliyim," diyor Sabrina, ondan daha önce hiç görmediğim kadar sıcak bir gülümsemeyle.

"İan'a yardım ettiğim için mi?"

"Hayır. Yani, elbette, bu sana bir teşekkür yemeği ısmarlamamı sağlardı. Belki bir teşekkür kahvesi. Ama bunu kendin için yapıyorsun. Ve bu, hayatımda düzenli bir yer edinmen için yeterli."

"Teşekkür ederim," diyorum, beklenmedik bir şekilde duygulanarak.

Sabrina uyarıcı bir parmak işareti yaptı. "Sarılmak yok. Ağlamak da yok. Gözyaşlarınızı masaya saklayın."

"Tamam," dedim ellerimi sallayarak. "Talimat verdiğin gibi, isteğin üzerine sahte ağlamayı çalıştım."

"Karar?"

Elimle işaret ederek, "Gözyaşı gelme ihtimali yüzde elli elli." dedim.

"Yeterince iyi. Her şey başarısız olursa, çeneni hafifçe salla ki gözyaşlarını tutmaya çalıştığını sansın. Bu da neredeyse aynı derecede iyi." Sabrina saatine baktı. "Tamam. Başlama zamanı."

Jacob Houghton ve Steve'i ne yapıyorlarsa yakalamak için planımızı kurduğumuzdan beri geçen iki günde, gerginliğin başlamasını, sinirlerimi kaybetmeyi bekliyorum.

Bunun yerine, kendimi... kararlı hissediyorum.

Bu adamlar SEC'deki işimi kaybetmeme, FBI'daki fırsatımı kaçırmama sebep oldular, değer verdiğim birini hapse atmaya çalışıyorlar.

Bunu asla söyleyeceğimi düşünmezdim ama sistem çalışmıyor. Elbette Steve'in üstündeki mercilere şikayette bulunabilirim, ama kanıt olmadan...

"Burada benimle erken buluştuğunuz için teşekkür ederim," diyorum.

Gülümsüyor. "Ian istemese bile yapardım."

"Öyle mi?"

"Yakınlarda olamaması onu kahrediyor, ama Jacob onu görürse plan suya düşer. Jacob beni tanımıyor, bu yüzden"—bana bir öpücük gönderiyor —"tam arkanızdaki masada olacağım."

Başımı salladım. "Pekala."

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes veriyorum. "Evet. Evet, öyleyim."

"Tamam, önce sen çık. Rezervasyonlarımız aynı saatte ama ben biraz geç kalacağım, böylece sen ve Jacob önce oturabilirsiniz. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben oradayım. Matt ve Kennedy de."

"Biz Yenilmezleriz," diyorum hafif bir gülümsemeyle.

Yanağımı sevgiyle okşadı. "Senin bu kadar şapşal olmanı çok seviyorum."

Birkaç dakika sonra, resepsiyonda sıraya girmiş, ismimi vermek için bekliyordum.

"Bugün aramıza katıldığınız için teşekkürler, Bayan McKenzie," diyor ince yapılı ev sahibi. "Görünüşe göre ilk gelen sizsiniz. Oturmadan önce grubunuzdaki diğer üyeyi beklemek ister misiniz?"

"Gerek yok!" diye neşeli bir ses geldi arkamdan.

Bu sabah Ian'la bu anı on iki kez prova etmemiş olsaydım, belki de kaskatı kesilirdim. Bunun yerine, bilerek utangaç bir gülümseme takındım ve ona doğru döndüm.

Jacob Freaking Houghton.

Bildiklerimden yola çıkarak, ya da daha doğrusu şüphelendiğim şeylerden dolayı, nedense farklı görünmesini bekliyordum. Ama aynı. Aynı ifadesiz sırtış. İfadesiz yüz hatları. İfadesiz takım elbise. Her şey aynı.

"Lara, nasılsın?" diye soruyor yanağımdan öperek. "İyi misin?"

Evet, bu sorunun cevabını verdi. Artık SEC'de çalışmadığımı biliyor.

Ellerimi tıpkı bir genç kız gibi ovuşturmaya başladım. "Şey, eee..."

Elini omzuma koydu. "Biliyorum. Hadi oturalım. Birer içki içelim ve öğle yemeği için de şık bir şeyler yiyelim. Benden olsun."

"Teşekkürler, Bay Houghton," diyorum, içimden bir rahatlama hissiyle.

"Her zaman, Lara. Ve lütfen, bana Jacob de. Sanırım birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz."

Biz masamıza doğru ilerlerken Sabrina banyodan çıkıyor, ama sanki bizi daha önce hiç görmemiş gibi ikimizin de yanından hızla geçip gidiyor. Jacob'ın onun "gündüz göğüs dekoltesine" şöyle bir göz attığından eminim, ama bu, harika göğüsleri inceleyen heteroseksüel bir erkeğin bakışından biraz daha fazlası. Onu, meşhur ve yakalanması zor Sabrina Cross olarak tanımadığı kesin, bu da plan için oldukça işe yarıyor.

Sandalyeyi bana uzattı ve ikimiz de peçetelerimiz ve menülerimizle yerimize oturduk. Bilerek, onun kabul edeceği kadar güzel ama işsiz bir SEC müfettişi için garip bir seçim olduğunu düşünmeyeceği kadar da gösterişsiz, iş ortamına uygun bir yer seçmiştim.

"Sizden haber aldığıma sevindim," diyor ikimiz için bir şişe beyaz şarap sipariş ettikten sonra. "Dün gece Whitney'e SEC'den ayrıldığınızı duyduğuma üzüldüğümü söylüyordum. Steve'in düğününde sizi tanımaktan çok keyif almıştı. İkimiz de öyle. Ve Steve her zaman çalışmalarınızdan çok övgüyle bahsederdi."

Peçetemle oynarken tabağıma bakıyorum ve göz ucuyla Sabrina'nın, sivri burunlu ve daha da keskin bakışlı uzun boylu bir kadınla birlikte Jacob'ın hemen arkasındaki masaya oturduğunu fark ediyorum. Dikkatimi onlara vermemeye özen gösteriyorum, bunun yerine Jacob şarabı tadıp kadehini çevirme işlemini yaparken sessizce bekliyorum.

Garson uzaklaştıktan sonra Jacob kadehini kaldırır. "Yeni başlangıçlara."

"Bunun şerefine içelim," diyorum, sözlerime biraz umutsuzluk katmaya özen göstererek. Şaraptan küçük bir yudum alıyorum. Jacob da bir yudum alıyor – hem de küçük bir yudum değil. Mükemmel. Planın işe yaraması için bu konuşmanın tam da ihtiyacı olan şey sıvı bir kayganlaştırıcı.

"Peki, Lara," diyor, bardağı yere bırakmak üzereyken şarabından bir yudum daha alıyor. "İtiraf etmeliyim ki, aramanı görünce şaşırdım. Seninle vakit geçirmekten her zaman keyif aldım, ama sen aramızda ufak bir mesafe bırakmaya özen gösterdin—benim ve senin yaptığın işleri göz önünde bulundurursak, bu anlaşılabilir bir durum."

“Yaptım,” diye düzeltiyorum. “Yaptığım şeyi.”

"Doğru." Sempatik bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Cesaretimi toplar gibi derin bir nefes aldım. "Aslında... Şey, Steve ile olan ilişkiniz beni sizinle iletişime geçmeyi düşünmeye itti."

Başını onaylarcasına salladı. "Kayınbiraderim uzun süre senin patronundu. Sanırım sana seni kaybettiği için üzüldüğünü söylememde bir sakınca görmez, Lara."

“Umarım öyledir,” diyorum hafif bir gülümsemeyle. “Aslında, benim adıma araya girebileceğinizi umuyordum.”

Arkasına yaslanıp beni inceliyor. "İşini geri istiyorsun."

Kesinlikle hayır. Ama adalet arayışında küçücük bir yalanın ne önemi var ki...

"Bir hata yaptım," dedim aceleyle. "Düşüncesizce davrandım ve beni dinlemeyeceğinden endişeleniyorum. Ama belki sen onunla konuşursan..."

Jacob bana dostça gülümsedi. "Neden bana olanları, senin tarafınla olan biteni anlatmıyorsun?"

Dirseklerimi masaya koydum, yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Ne kadar aptalmışım. Bunu anlatamıyorum bile."

Masayı geçip koluma dokundu. "Lara. Konuş benimle. Steve'in düğününde birkaç kadeh fazla Pinot Grigio içtikten sonra karımın elbisesini emniyet iğnesiyle tutturmasına yardım ettiğini unutmayalım. Burada söylenenler aramızda kalsın."

Keşke öyle olsa, aptal herif.

Ellerimi tekrar kucağıma indirip derin bir nefes daha aldım. "Tamam, bunun üzerinde çalıştığım davayla ilgisi var."

“Ian Bradley’nin davası.”

Sabrina’nın, Ian’ın adını duyunca Jacob’ın hemen arkasında hafifçe doğrulduğunu görüyorum.

Başımı salladım. "Şey... Aslında söylememeliydim ama..."

"Biliyorum, üst düzey bir görüşmeydi," diyor umursamazca, şarabından bir yudum daha alırken. Garson bardağı doldurmak için yanına geliyor. "İşten ayrılmanıza sebep olan bu muydu?"

Dudaklarımı ısırdım. "Tamam, şimdi utanç verici kısma geliyoruz... Davayla ilgilenirken, bir nevi... Şey, Ian—yani Bay Bradley... Onun kendine özgü bir tavrı var ve onu soruşturuyor olmama rağmen..."

"Ona kandın," diyor Jacob, sesi önceki haline göre biraz daha temkinli.

Omuzlarımın inip kalkmasına izin vererek hafifçe gülümsedim. "Öyle sanıyordum. Hakkında hiçbir kirli bilgi bulamadım ve bunu Steve'e de söyledim. Bu yüzden resmi bir soruşturma başlatmayı önermedim. Steve'in davayı devralıp ilerleteceğini bilmiyordum zaten."

Jacob şarabından bir yudum daha alıyor ama hiçbir şey söylemiyor, ben de gevezeliğe devam ediyorum.

"Aslında doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Ian'ın masum olduğuna inanmayı çok istiyordum. Ama şimdi..." Gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi hiçbir şey bulamamamın sebebinin dikkatimin dağılmasına izin vermem olup olmadığını merak ediyorum. Onun dikkatimi dağıtmasına izin verdim."

İşin ironik yanı, az önce söylediklerimin çoğu, daha büyük bir yalanın parçası olsa bile, doğru. Ian'ın dikkatimi dağıtmaya çalıştığından gerçekten endişeleniyordum. Daha iyi bir SEC müfettişinin yapmayacağı şekilde onun beni etkilemesine izin verdiğimden gerçekten endişeleniyordum.

Ama şunu da öğrendim ki, önemli olan bu değil. Önemli olan Ian'ın iyi insanlardan biri olması. Yasayı çiğnemedi ve bana ihanet etmedi.

Bunu yapmazdı. O bundan daha iyisi.

Jacob öne eğildi, tahmin ettiğimiz gibi sözlerimi hemen dinledi. "Ne oldu?"

Gösteri zamanı.

Gözlerimden yaşlar süzülürken titrek bir nefes aldım. "Ian'ın beni aldattığını yeni öğrendim. Onun için işimden ayrıldım ve bu şerefsiz bir yalancı."

"Ah, Lara," diyor iç çekerek. "Böyle adamlar ahlaksız, değersiz tipler. Steve ile konuşayım. Ian'ın davanı baltalamak için seni baştan çıkardığını söylediğimde anlayacaktır."

Utanarak yüzümü buruşturdum. "Ama Steve'in, hakkında soruşturma yürüttüğüm adamla yattığını bilmesini gerçekten istemiyorum. O zaman beni bir daha asla işe almaz."

"Bundan o kadar emin olma." Hafifçe gülümsüyor. "Şöyle diyelim, Ian Bradley'nin eksikliklerinin sandığınızdan daha çok farkında olabilir. Şimdi Ian ile aranız nasıl? Ayrıldınız mı?"

Başımı sallayıp burnumu sildim. "Henüz diğer kadından haberdar olduğumu bilmiyor. Bir arkadaşım onu dün gece bir kızla samimi bir şekilde dışarıda görmüş. Onunla yüzleşmem gerektiğini biliyorum ama—"

"Ya yapmasaydınız?"

Gözlerimi kırkıyorum. "Aldatan biriyle çıkmaya devam edemem."

"İstersen ondan intikam alabilirsin." Jacob kaşlarını kaldırdı.

"Anlamıyorum."

Jacob şarabından bir yudum daha aldı. "Sana bana güvenebileceğini söylemiştim. Ben sana güvenebilir miyim?"

"Elbette, tabii ki," diyorum, yüzümde şaşkın bir ifadeyle.

"İan Bradley iyi bir adam değil, Lara. Wall Street klişelerinin en kötü örneği; kibirli, kadın düşkünü, Wall Street standartlarına göre bile aşırı zengin..."

"Evet, ama o bir suçlu mu?"

"Böyle adamlar masum oldukları için bulundukları yere gelmezler. Adam ne kadar yakışıklı olursa olsun, sen o kadar saf olamazsın herhalde." Azarlamayı yumuşatmak istercesine gülümsüyor ve şarabından bir yudum daha alıyor.

"Haklısın," diyorum kendimi küçümseyen bir tavırla. "J-Conn olayı çok kirli hissettirdi ama tek bir kişiyi bile ifade vermeye ikna edemedim."

Jacob kendini beğenmiş bir ifadeyle öne eğildi. "Yapamaz mıydın?"

Ona şaşkın bir ifadeyle kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. Başka kimse yok ki..." Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. Sen Steve'in gizli muhbiri miydin?"

Acı bir gülümsemeyle kollarını yana açtı. "Suçluyum. Steve'in sana söyleyemediği için üzgünüm. Onunla benim aramdaki bağ göz önüne alındığında, bunu mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmanın en iyisi olacağını düşündük."

Aklım karmakarışık. Jacob'ın kaynağı olduğunu biliyorduk ya da en azından çok iyi bir tahminimiz vardı, ama onun bunu itiraf etmesi midemi bulandırıyor. Sabrina'nın başının arkasına bakıyorum, hareketsizliği her şeyi duyduğunu gösteriyor. Daha da iyisi, yanındaki kadın da dinliyor gibi görünüyor.

"Sence geçerli olur mu?" diye soruyorum. "Senin sözün onun sözüne karşı..."

“Ya bu sadece benim sözüm değilse?” Bir yudum şarap içiyor. “Ya bu bizim sözümüzse?”

“Ama ben hiçbir şey bulamadım. Sizde ise bilgi var.”

“Eh.” Eminim ki sevimli, çocuksu bir sırıtışla omuz silkerek şöyle dedi: “Bilgimin derinliğini abartmış olabilirim.”

“Steve bunu biliyor mu?”

"Elbette, biliyor. Bu oyuna ortak olduğu için yüklü bir çek alıyor."

Masada karşımda oturan adama, aynı zamanda patronum ve akıl hocam olan adama duyduğum, zar zor bastırdığım öfkeyi gizlemek için peçetemle oynuyorum. "Ben olsam ne yapardım?"

Omuz silkerek, "Belki de tüm bunları bir arkadaşına övünerek anlattığını duymuşsunuzdur. Belki de telefonunda bulduğunuz kişi listesinde gizemli bir şekilde eski bir J-Conn yöneticisi belirmiştir." dedi.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Yapamazdım."

"Elbette," diyor, bardağıma neredeyse hiç dokunmamış olmama rağmen doldururken. "İşini geri alırsın. Ian Bradley de hak ettiği cezayı alır."

Sandalyeme yaslanıp hafifçe güldüm. "İnanılmaz. Bunca zamandır bir şeyleri kaçırdığımı sanıyordum, ama onu J-Conn'a bağlayan hiçbir şeyiniz yok, değil mi? Siz ve Steve onu tuzağa düşürdünüz."

Jacob küstahça göz kırptı. "Evet, öyle. Adam kurnaz ama kendini sandığı kadar zeki değil."

O an o kadar hızlı, o kadar incelikli ki, belki de rüya gördüğümü düşündüm, ama Sabrina'nın başını hafifçe çevirmesi bana rüya görmediğimi söylüyor.

Jacob Houghton, Steve'in de yardımıyla Ian'ı içeriden bilgiye dayalı işlem yapmakla suçladığını itiraf etti.

Bacaklarımı kıpırdatarak peçetemi kasten düşürdüm.

Bir dakika sonra, tam bir kaos başladı.

5. Hafta: Perşembe, Öğle Yemeği

Daha sonra, Jacob Houghton'ın masasına yaklaştığımda yüzündeki ifadeyi hatırladığımda güleceğim. Ama o an, gözlerim sadece Lara'daydı.

Hemen ona doğru uzandım, elim ayağa kalkmış olan sırtını buldu ve yüzünde belirgin bir rahatlama ifadesiyle bana döndü.

"Bu da neyin nesi?" diye kekeledi Jacob.

Lara öfkeli bir şekilde tıslayarak parmağını ona doğru uzattı ve "Hayır," dedi. "Öfkelenmeye hakkın yok. Onu tuzağa sen düşürdün."

"Seni aldattı!" diyor Jacob inanmaz bir şekilde. "Ve sen onu mu savunuyorsun?"

"Aldatmam," diye uyarıcı bir tonla sözünü kestim. "Ne profesyonel hayatımda ne de özel hayatımda."

Jacob alaycı bir ses çıkardı. "Doğru. Eminim ki tam bir izci gibisin."

Lara öfkeyle, "Yalan söylediniz," dedi. "Hem sen hem de Steve yalan söylediniz."

Onu sakinleştirmek için avucumu daha sıkı bir şekilde sırtına bastırıyorum, bir yandan da Jacob'a saldırmasını çok isterdim, çünkü bunu yapmak için can attığımı hissediyorum.

Jacob gülüyor. "Ah, Lara. Tahmin ettiğimden daha kötü durumdasın. Seni parmağının ucunda oynattı, sonra da itiraf etmen için buraya gönderdi."

"Bu benim fikrimdi," diyor ona sabit bir bakış atarak.

"Hım," diyor şaşırılmış bir şekilde. "Steve'in neden her zaman sana bu kadar değer verdiğini anlıyorum. Ama neyse." Bardağını alıp şarabının geri

kalanını bitiriyor. “Benim sözüm senin sözüne karşı ve kimse şüpheli bir suçluya ve onun—”

Ona doğru tehditkar bir adım attım ve gözleri tedirginleşti.

"Kız arkadaşım," diyor isteksiz bir tonla, bu kelimenin ilk aklına gelen kelime olmadığını anlıyorum.

Sabrina, Jacob'ın arkasındaki masadan kalkarak, "Aslında," diyor. "Sizin sözünüz bizim sözümüze karşı."

Yakup hızla arkasına döndü. "Sen kimsin?"

Elini sallayarak, "Önemli değil. Ama size Dana Keller'ı tanıtabilir miyim? Kendisi Wall Street Journal'da çalışan bir gazeteci." dedi.

Haber peşinde koşan muhabir, neşeli bir gülümsemeyle ayakta duruyor. "Biliyorsunuz, Sabrina bana bir haber yakaladığını söylediğinde, bunun sapıkça eğilimleri olan başka bir yönetici olabileceğini düşündüm. Ama bu çok daha iyi."

Jacob'ın yüzü bembeyaz oldu ve kusacak gibi görünüyordu. "Ne duyduğunu sandığını bilmiyorum ama—"

"Hayır, duyduğunu sandığı şey değil," diye mırıldanıyor Sabrina. Masadan küçük siyah bir kayıt cihazı alıyor. "Duyduğunu bildiği şey bu."

Dana, kayıt cihazını işaret ederek gururla, "Bu küçük şey son teknoloji ürünü," diyor. "Böyle gürültülü bir restoranda bile en ufak fısıltıyı bile kaydediyor."

Jacob cihaza inanmazlıkla bakarken, Kennedy ve Matt restoranın diğer tarafından yavaşça yanlarına gelirler. "Burada her şey yolunda mı Lara? Peçeteni düşürdüğünü fark ettik," der Matt sahte bir endişeyle.

Lara peçeteyi beyaz bayrak gibi sallayarak, "Her şey yolunda," diyor.

Jacob dehşet dolu bir kahkaha atarak Lara'ya döndü. "Onların orada olduğunu biliyordun. Her şeyi planlamıştın. İşaret neydi, peçeteni düşürüp Ian'ı mı arayacaklardı?"

"Aslında mesajdı," diye açıklıyor Kennedy. "Dışarıda bekliyordu."

Sabrina, buz kovalasındaki yarı dolu şişeyi alıp incelerken, "Hmm, belki biraz daha az şarap içseydin çevreni kontrol ederdin," diyor.

"Beni tuzağa düşürdünüz," diye hırladı Jacob hepimize.

"Berbat, değil mi?" dedim, diğer adamın gözlerine doğrudan bakarak. Ama o çok korkak, bir an sonra bakışlarını kaçırdı.

Lara, Jacob'a sessizce, "Tek fark şu ki, sen bunu hak ettin," dedi.

Jacob, inkârı bir kenara bırakıp doğrudan pazarlığa geçerek, "Sadece ben değildim," diyor. "Steve de en az benim kadar suçlu. Adam kumar borcuna batmış durumda ve bir bedel karşılığında neredeyse her şeyi yapmaya razı oldu."

"Ah, biliyoruz," diyorum. "Avukatım Vanessa Lewis, Lara peçeteyi yere düşürdükten birkaç dakika sonra Steve'in patronunu durumdan haberdar etmek için SEC ofislerine gitti."

Bize dehşet içinde bakıyor. "Bu düzene kaç kişi karıştı acaba?"

"Sadece avukatım ve burada gördüğünüz kişiler," diye rahat bir tavırla söylüyorum, Lara'nın şarabını alıp içmeye başlarken. "Ha, bir de asistanım ve SEC icra memurları, zaten burada olmaları gerekiyor—"

"İşte oradalar!" diyor Matt neşeli bir ses tonuyla.

Hepimiz dönüp baktığımızda Kate'in ifadesiz yüzlü iki takım elbiseli adamı bize doğru işaret ettiğini görüyoruz.

Dana Keller hayranlıkla, "Vay canına, o peçete düşürme olayıyla ne tür şeyler oldu!" diyor.

Jacob onu görmezden geliyor, tüm dikkati bende, bu sırada SEC ajanları masaya yaklaşıyor. "Karımla yattın," diyor sesi kısık. Yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde. "Karım."

Bir an için neredeyse ona acıdım. Bu olaydan öğrendiğim bir şey varsa, o da bir kadının bir insanın hayatını altüst edebileceğidir. Sonra, bu yüzden beni hapse göndermek istediğini hatırladım.

"Evli olduğumu bilmiyordum," dedim gözlerinin içine bakarak. "Cesaretini toplayıp benimle konuşsaydın, sana seve seve söylerdim."

Kaşlarını çattı. "Whitney yapmadı—"

"Hayır," diye araya girdim. "Whitney senden bahsetmedi. Yüzük de takmıyordu. Bunu biliyorum çünkü ben bir pislik değilim, kontrol ederim. Aldatıldığını biliyordu ama ben kesinlikle bilmiyordum."

Lara, Jacob'a "Planından haberdar mıydı?" diye soruyor. "Yoksa tüm gerçekleri öğrenmeye zahmet etmeden Ian'ı alt etmeye mi karar verdin?"

Onun inatçı sessizliği ve öfkeli surat ifadesi yeterli bir cevaptır.

Lara, onun götürülmesini izlerken fısıldayarak, "Ondan nefret ediyorum," dedi.

"Hayır."

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana baktı. "Gerçekten mi? Sadece seni hapse göndermek için yalan yere yemin edecekti."

"Adi bir hareket," diye kabul ettim elimi beline doğru kaydırırken.
"Ama yine de ondan nefret etmiyorum. Edemiyorum."

"Neden?"

Dudaklarımı saçlarına bastırıp ona gerçeği söylüyorum: "Çünkü o seni bana getirdi."

5. Hafta: Cuma, Akşam Yemeği Vakti

"Vay be, Bayan Lewis. Bu gerçekten harika bir şey," diyor Matt, şampanya kadehine hayranlıkla bakıp sonra da şişeye doğru eğilerek.

Ian'ın avukatı, Kate'e bir kadeh şampanya uzatırken, "Bana Vanessa deyin," dedi. "Ve bunu ben satın almadım. Ian satın aldı."

Ian şampanyasından bir yudum alırken duraksadı. "Öyle mi?"

Vanessa göz kırparak, "Hesabınıza eklenecek," dedi.

Matt kadehini benimkine tokuşturdu ve sırtıttı.

Otomatik olarak gülümsüyorum. Kendi sorunlarım arasında bile, yolsuzluğa karşı kazandığımız zafer karşısında sevinç duymamak zor. Ve evet, bunun çok süper kahramanvari bir yanılsama olduğunun farkındayım, ama... çünkü zafer iyi hissettirdi.

Planımız biraz sınırların dışında mıydı? Kesinlikle.

Ama Ian ve arkadaşlarını tanımak bana bir şey öğrettiyse, o da doğru olan için savaşmanın her zaman kurallara uymak kadar basit olmadığıdır. Bazen kötü adamı yakalamak için birkaç kuralı çiğnemek gerekebilir.

Sabrina, Ian'ın dairesinin ön kapısından içeri süzülüp Kate ve bana öpücükler gönderdikten sonra doğruca şampanya kovasına yöneldi. "Dom! Gerçekten kutlama yapıyoruz."

Vanessa, Sabrina ile havadan öpüşürken, "Kesinlikle evet, öyleyiz," diyor. "Ve şunu da söylemeden geçmeyeyim, o iki adamın da anlaşma teklifini reddetmek mi? Yılın en güzel anı."

"Böyle bir şansları olabileceğini nasıl düşündüler?" diye soruyor Kennedy.

Vanessa, "Yazılı, her şeyi anlatan bir itirafla puan kazanacaklarını düşündüler," diyor. "Ancak ikisi de birbirini satmaya hazır olduğundan, hiçbirinin pazarlık gücü kalmadı."

"Biliyor musun, beni en çok kahreden kısım şu?" Matt, Ian'ın mutfak masasındaki bir sandalyeye oturuyor. "Ian'ın ilişkilerine önce bakmayı nasıl düşünmedik? Onun başına bela açacak şeyin cinsel organı olacağını tahmin etmeliydik."

Ian irkildi ve ben de koluna dokundum. Bu konuda fazla bir şey söylemedi ama zararsız bir ilişki sandığı kişinin sadece evli olmakla kalmayıp, başına en kötü şekilde bela açtığını bilmenin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum.

Ian elimi dudaklarına götürüp öpüyor, Sabrina ise Matt'in kafasına vuruyor.

"Doğru, çünkü sen çok dindar bir keşişsin. Whitney ise çok uzun zaman önce öyleydi," diyor bana anlamlı bir bakış atarak.

Gülümseyerek, bu düşünceyi takdir ediyorum, gerçi gerçekten gerekli değil. Ian'ın romantik açıdan oldukça hareketli geçmişini düşünmeyi pek sevmiyorum, bunun onun geleceği, bizim geleceğimiz için ne anlama geldiğini düşünmek de istemiyorum...

Ama benim halletmem gereken daha önemli sorunlar var.

Ian'ın yarattığı karmaşa temizlendi ve minnettarım. Çok mutluyum.

Kendi karmaşam daha yeni başlıyor.

Ian beni kendine doğru çekiyor, dudaklarını kulağımın hemen üstüne bastırıyor. "Burada olduğun için mutluyum," diyor sessizce, sonra mutfığa doğru yönelmek için geri çekiliyor.

Ben de çok mutluyum. Sadece onun ve bizim yüzümüzden değil, buradaki herkesten dolayı. Arkadaşlığa ne kadar hasret kaldığımı tahmin bile edemez sanırım. Tabii ki Gabby var, ama dürüst olmak gerekirse, birlikte yaşamaya başlamasaydık onunla muhtemelen hiç arkadaş olamayacağımızın her zaman farkındaydım.

Bu grup farklı hissettiriyor. Sanki bir parçası olabileceğim, gerçekten ait olabileceğim bir grup gibi geliyor.

Eğer işler farklı olsaydı.

Ian mutfaktan, "Lara, telefonun çalışıyor," diye seslendi.

Ona doğru yürürken, bana iPhone'umu fırlattığında tiz bir çığlık attım. "Ne yapıyorsun? Sporcu gibi mi görünüyorum?"

"Yakaladın, değil mi?" diyor yavaşça gülümseyerek.

Evet, yaptım. Ama muhtemelen bir daha olmayacak.

Telefonuma şöyle bir göz attım; ekrandaki ismi görünce her zamanki heyecanım yerine bir korku hissi duymamdan nefret ediyordum.

"Hey, bunu yatak odanızda çekmemde sakıncası var mı?"

Ian, cin şişesini onay işareti gibi salladı.

Odasına girip kapıyı kapattım. "Merhaba anne."

"Lara. Çok üzgünüm tatlım. Babamla az önce sesli mesajını aldık. İstifa mı ettin? Bize her şeyi anlat. Hoparlördesin."

Kapıya yaslanıp yere kadar çöktüm, karşı taraftaki neşeli sesleri duymamazlıktan gelerek sonunda dişimi sıkıp aileme hayatımı ne kadar berbat hale getirdiğimi anlattım.

5. Hafta: Cuma, Akşam Yemeği Vakti

Lara'nın hâlâ yatak odasında ailesiyle konuştuğunu kontrol ettikten sonra avukatıma yaklaştım.

"Vanessa, bir saniye vaktin var mı?"

"Tabii," diyor, Sabrina'ya hemen döneceğini belirtmek için parmağını kaldırarak. "Ne haber?" diye soruyor, oturma odasının diğer tarafına doğru yürürken.

Yanağımı kaşıyorum, kendimi biraz yabancı hissediyorum. İyilik istemeye, özellikle de kız arkadaşım için iyilik istemeye alışkın değilim.

Ya da umarım kız arkadaşım olmayı kabul edecek olan kadın.

"Konu Lara ile ilgili."

"Ah, evet," diyor Vanessa, şampanyasından bir yudum alıp kaşlarını kaldırarak. "Biliyorsun, o olmasaydı... Kısacası, bu işin senin lehine sonuçlanmasında onun çok büyük bir rolü vardı."

"Biliyorum." Minnettarım. Çok minnettarım, ama yine de... pek de memnun değilim. Çünkü bunun Lara'ya ne kadara mal olduğunu da tam olarak biliyorum.

Tam istediğimi aldım. O ise mağdur oldu.

"Şöyle söyleyeyim," dedim, elimi enseme götürerek, avukatıma SEC müfettişiyle birlikte olduğumu nasıl anlatacağımı düşünmeye çalışıyordum.

Vanessa bana acıdı ve gülümsedi. "Sorun değil Ian. Ben de Princeton'da okudum. İki insanın birbirine aşık olup olmadığını anlayabiliyorum sanırım."

Bu kelime beni ürpertiyor. Hem ilk defa sesli olarak duyduğum için, hem de nasıl bir his uyandıracığından korktuğum için...

Doğru.

“Biz değiliz... biz sadece... Kahretsin. Ne olduğumuzu bilmiyorum.”

Onun benim olmasını istediğimden başka bir şey bilmiyorum.

"Bütün bunlar yüzünden işini kaybettiğini biliyor muydun?" diye sordum Vanessa'ya.

“Sabrina bana işten ayrıldığını söyledi.”

“Evet, çünkü dürüstlüğü var,” diye tersliyorum, oysa kızgın olduğum Vanessa değil. Beni tuzağa düşüren, Lara'yı FBI hayaliyle ahlaki değerleri arasında seçim yapmaya zorlayan o pislikler.

“Biliyorum,” diye yanıtladı Vanessa sessizce. “Benden neye ihtiyacın var, Ian?” Beni inceledi. “Ha. Kızının işini geri almasını istiyorsun.”

“Evet!” dedim biraz fazla coşkuyula. “Yani, evet, eğer mümkünse...”

"İmkansız değil," diyor yavaşça. "Ama SEC şu anda telaş içinde. Lara aslında hiçbir yanlış yapmamış olsa bile, patronu onun itibarını zedelemek için çok iyi bir iş çıkardı."

“Ama o, adaleti yozlaştırmaktan, rüşvet almaktan ve tam bir pislik olmaktan suçlu! Sözünün hiçbir değeri yok.”

“Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Bu odadaki herkes biliyor. Ama dünya böyle işlemiyor, Ian. Bu bir algı meselesi. Yatırım aracıları bundan kurtulabilir. Hedge fon yöneticileri de kurtulabilir. Ama SEC müfettişleri, şüpheliyle yattığı şüphesiyle karşı karşıya kaldılar...”

Başımı salladım. "Bekledik—"

"Zamanlamayı kimse umursamayacak," diyor nazıkçe. "Sanırım Lara bunu en başından beri biliyordu. Bu, sana karşı hislerinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor."

Bu sözler beni çok mutlu etmeliydi. Bunun yerine, hayatımda hiç bu kadar mutsuz olmamıştım.

Eğer o hayatımda yoksa, adımı temize çıkarmanın, hayatımı geri kazanmanın ne anlamı var?

Yatak odamın kapalı kapısına bakarken fark ediyorum ki, bu en kötü olasılık bile değil. Hayatımda Lara'nın olmamasından daha kötüsü, onun olması ama benimle olan ilişkisi yüzünden SEC veya FBI tarafından takip edilmemesi olurdu.

Yutkunuyorum, içeceğimi duvara fırlatma isteği duyuyorum.

Şimdi neden hiç ilişki istemediğimi hatırlıyorum.
Bunlar tam bir felaket.

6. Hafta: Pazar Gecesi

Son birkaç haftadır Ian'ın dairesine yaptığım tüm yolculuklar arasında bu, hiç şüphesiz en zoru oldu.

Kapıyı çalmam üzerine açıyor ve elindeki tahta kaşığı fark etmem biraz zaman alıyor; daireyi saran sarımsak kokusu da cabası.

"Şu anda yemek mi pişiriyorsunuz?" diye sordum, biraz şaşkın bir şekilde.

Kaşıkla beni içeri davet etti ve yanağımdan öptü. "Öyleyim. Ve bu benim için bir ilk olduğu için hem gurur duymalı hem de endişelenmelisin."

"Neden endişelisin?" İçeri girip kapıyı kapattım.

"Çünkü sarımsağı yaktığımdan neredeyse eminim. Marketten arpacık soğanı bulamadım, onun yerine kapari kullandım, sonradan öğrendim ki kapari hiç de iyi değildi. Ve şunu söyleyeyim, tavuğu kemiksiz hale getirmek YouTube'da görüldüğünden çok daha zor." Ocağa dönerken omzunun üzerinden bir bakış attı. "Şarap?"

"İyiyim," diyerek tezgaha doğru gittim ve buraya gelme amacımı gerçekleştirmek için cesaret dilemek için dua ettim.

Şimdiden işleri çok zorlaştırıyor. Tanrı aşkına, yemek yapıyor. İlk defa. Benim için.

Ian'ı takım elbisesiyle ya da daha da iyisi, çıplakken daha çekici bir görüntüyle hayal bile edemezdim. Ama bu Ian kalbime tehlikeli bir şey yapıyor. Bu Ian kravatını ve ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış ve son derece rahat görünüyor.

Hayır, sadece rahat değil. Mutlu.

Ve o kısacık an için, belki de birlikte böyle bir hayat yaşayabileceğimizi düşünüyorum...

Ama sonra çok erken olduğunu, her şeyin çok hızlı geliştiğini ve artık ihtiyacımız olan zamana sahip olmadığımızı hatırlıyorum.

"Özgeçmiş güncellemesi nasıl gitti?" diye soruyor, ocaktaki yemeği karıştırırken.

İrkilerek geri çekildim. Ona günümü kütüphanede özgeçmişimi güncelleyerek ve iş arayarak geçirmek istediğimi söylemiştim.

Yalan söylemiştim.

"Şarap istemediğinizden emin misiniz? Bu mükemmel bir Malburo şarabı—"

"Ian."

Bana doğru döndü ve yüzümü görür görmez ocağın altını kapatıp kaşığı tavaya bıraktı. "Ne oldu?" diye sordu, bana doğru gelip ellerimi tutarak. "Söyle bana."

"Bu iyi haber!" diyorum, kendimi gülümsemeye zorlayarak.

Kaşlarını çatıyor, muhtemelen gülümsememin mutluluğun üzücü bir taklidi gibi gelmesinden dolayı.

"Artık yara bandını bir an önce çıkar Lara," diyor ellerimi sıkarak. "Bana ne atarsan at, üstesinden gelebilirim."

Bu değil.

"Yeni bir iş buldum," diyorum.

Kaşlarını şaşkınlıkla çatıyor, sonra kalbimi kıran çekingen bir gülümseme veriyor. "Harika. Muhteşem. Değil mi?"

Başımı coşkuyla sallıyorum ama gülümsemem gibi bu da doğru gelmiyor. "FBI'dayım. Ama—" Yanlış anlamasın diye elimi uzatıyorum. "Ajan olarak değil. Analist olarak. Masa başı bir iş. En alt kademede, evrak işleriyle uğraşıyorsunuz, vs."

"Ah."

Evet. Ah.

İdari işlerle ilgili hiçbir sorunum yok. Hatta o insanlar tanıdığım herkesten daha çok çalışıyor ve en zekilerinden bazıları.

Ama bu istediğim şey değildi. Bu hayalimdeki şey değildi. Bunu biliyorum. Ian da biliyor.

"Yaşanan her şeyden sonra artık menajer olma yolunda değilim. Ailem bazı kişilerle konuştu, durumu açıkladı ama... Neyse, daha önce de

söylediğim gibi, Quantico rekabetçi bir yer. Şu anki itibarım mı? Yerle bir oldu.”

Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, Lara. Çok özür dilerim—"

"Hayır, sorun değil," diye araya giriyorum ve bu sefer gülümsemem biraz daha gerçek, çünkü her şey yoluna girecek. Bunun yoluna gireceğinden eminim. "Daha önce hiç olmadığı kadar yakınım. İş beyaz yakalı bölümünde, bu yüzden çok fazla deneyim kazanacağım ve bağlantılar kuracağım. Ve Quantico her yıl ajan olmak isteyen analistleri kabul ediyor. Bu şekilde gireceğimi düşünmemiştim ama başaracağım."

"Öyleyse, bak, bu iyi haber," diyor yumuşak bir sesle. "Ama"—yüzüme daha yakından bakmak için hafifçe eğiliyor—"mutlu değilsin. Neden?"

Derin bir nefes alıyorum. "Bugün özgeçmişimi güncellemiyordum. Bavulumu topluyordum." Bunu hızlıca, ayaklarıma doğru söylüyorum.

Elleri benimkileri sıkıca kavradı. "Tekrar söyler misin?"

Başımı kaldırıp gözlerine bakmaya zorladım kendimi. "Eşyalarımı topluyordum. Bu FBI işi... Washington DC'de."

Başını şaşkınlıkla geriye doğru çevirdi. "Ah."

"Evet."

Ellerimi bıraktı ve boynunun arkasına kenetleyerek volta atmaya başladı, sanki daha çok hoşuna gidecek bir çözüm bulmaya çalışıyormuş gibi. "Burada FBI'nın bir şubesi var, değil mi? Hatta beyaz yakalı suçlarla ilgilenen bir şubesi bile."

"Var. Ama analistleri işe alanlar onlar değil. Ve babamın da onlarla bir bağlantısı yok."

Yürümeyi bırakıp kollarını indirdi. "Baban mı sana bu işi ayarladı?"

Omuz silkerek, "Özgeçmişim sayesinde işi aldım. Ama evet, o da yardımcı oldu." dedim.

Ian gülümsüyor ve bu içten bir gülümseme. "Bu harika. Gerçekten harika. Biraz zaman aldı ama sonunda hayalinizin arkasında durdu."

Yüzüne bakıyorum ve mutluluktan başka bir şey görmüyorum. Benim için duyduğu mutluluk. Ondan uzaklaşırken bile.

Gözlerim yaşardı, çünkü işte o anda onu sevdiğimi anladım. Çünkü başkasının mutluluğunu kendi mutluluğunun önüne koymak, benim için kendisinden daha çok şey istemek, gerçekten de olağanüstü bir adam olmak demektir.

Gözyaşlarımı görünce kaşlarını çatı. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum. "Mutluluk gözyaşları."

İşten memnunum, sizden ayrılacağım için üzgünüm.

"Hey," diyor beni kucaklayarak. "Ağlama. Bu iyi bir şey."

Başımı salladım, kollarının arasına kendimi bıraktım, onun gücünden ve istikrarından biraz olsun faydalandım.

Yutkunduğunu duyuyorum ve eli başımın arkasını kavırıyor. "Ama bizim için kötü bir durum."

Kollarımı sırtına doladım. "Evet. Bizim için kötü bir durum."

Uzun süre birbirimize sarılıyoruz. Konuşmadan, öpüşmeden. Sadece sarılarak.

Acaba o da son yirmi dört saattir benim yaptığım şeyi yapıyor mu, her şeyin nasıl yolunda gideceğini anlamaya çalışıyor mu? Onun işi. Benim işim. Bizim işimiz.

Eğer böyle düşünüyorsa, görünüşe göre bir çözüm bulamıyor çünkü beni yavaşça geri çekiyor. "Benden neye ihtiyacın var? Pizza alabilirim. Eşyalarını toplamana yardım edebilirim."

Onunla biraz daha zaman geçirme isteğim çok güçlü, hem de çok güçlü. Ama sanırım buna dayanamam.

Gözyaşlarımın en kötüsünü engellemek için elimin tersiyle burnuma bastırıyorum ama yine de akıyorlar. "Sanırım tamamen kopmaya ihtiyacım var," diye zar zor söyleyebiliyorum.

Yüzü bir anlığına buruştu, ellerini ceplerine soktu, yere baktı sonra tekrar bana baktı. "Doğru. Evet. Anladım."

Uzun bir süre boyunca sessiz ve acı dolu bir şekilde öylece kalıyoruz.

Sonra bana doğru uzandı, ben de ona doğru gittim, dudaklarımız hem tutkulu hem de hüznü bir öpüşmeyle birleşti, hem bir söz hem de bir veda olan çılgın bir dudak birleşmesi.

Gitme, diyor öpücüğü.

"Yapmak zorundayım," diye yanıtıyor benimki.

Birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, elleri yüzümde, alnı alnıma yaslanmıştı.

Hem ona sıkıca bağlanma isteğim çok güçlü, hem de fikrimi değiştirme isteğim daha da yıkıcı. FBI'ı ve tüm yetişkin hayatım boyunca istediğim ve uğruna çalıştığım her şeyi, beni isteyen ama bence beni sevmekten hala çok uzak bir adam için bir kenara bırakmak istiyorum.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım. Gitmem gerekiyor.

Ian başını salladı ve yavaşça beni bıraktı, kollarını yanlarına indirdi ve beni serbest bıraktı.

Kapıya kadar geldim, o da adımı söyledi; kelimeyi hem telaşlı hem de tereddütlü bir şekilde.

"Lara, kalmanı istesem ne derdin... ne yapardın?"

Yapabilirim. Adamın fazlasıyla parası var. Ondan borç isteyebilirim ve geri ödemem konusunda çok sıkıntı çıkarsa da, bana hiç düşünmeden vereceğini biliyorum.

Peki sonra ne olacak? Yanına mı taşınacağım? Onun maaşıyla mı geçineceğim? Dürüstlüğünü bir erkek için satan, metresi olarak mı tanınacağım? Bu doğru değil, ama böyle bir üne sahip olacağım, hatta olmasa bile...

Ian Bradley'nin kadını olmaktan daha fazlasına ihtiyacım var. Lara McKenzie olmaya ihtiyacım var ve Lara McKenzie hâlâ FBI'da olmak istiyor.

"Sormayın," diye fısıldıyorum. "Lütfen sormayın."

Başını salladı ve başka bir şey demeden gitmeme izin verdi.

Taksiye binip arka koltuğa kadar ancak oradan sonra gerçekten ağlamaya başlıyorum.

Üç Hafta Sonra: Perşembe Öğleden Sonra

"Yine aynısını yapıyorsunuz," diyor Kennedy.

Sinirle ona baktım. "Ne yapıyordum?"

Matt yanımda oturmuş parmaklarını sayıyor. "Dişlerini gıcırdatmak, kendi kendine mırıldanmak, hareket eden her şeye dik dik bakmak, sana bakan herkese ters ters bakmak..."

"Öyleyse dilediğiniz gibi çıkıp gidebilirsiniz."

Kennedy masanın diğer tarafından, "Burası benim ofisim," diyor. "Çık dışarı."

"Diğer Mets biletini kimin alacağı konusunda tartıştığınızı sanıyordum," diyorum.

Matt başını salladı ve Kennedy'yi işaret etti. "Onu seçiyorum. Sen çok karamsarsın, dostum."

"Pekala," diye tersledim ayağa kalkarak.

Matt içini çekti. "Durun bir dakika. Dikkatinizi dağıtacak bir şeye ihtiyacınız var. Maça gelin ama bir bira içeceğinize ve en azından iyi vakit geçirmeye çalışacağınıza söz vermelisiniz."

"Artık gitmek istemiyorum," diyorum, huysuz bir çocuk gibi konuştuğumu bilerek ve umursamadan.

Lara New York'tan ayrıldığından beri geçen üç hafta içinde pek çok şeyi umursamadım.

Evet, hadi bakalım, beni bir kız yüzünden sızlanan adam olmakla suçlayın. Bunu kaldırabilirim çünkü doğru.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Benim işim burada, onunkisi orada. Ben işimi seviyorum, o da işini seviyor.

Ben onu seviyorum. O beni sevmiyor.

Kahretsin.

"Konferansım burada mı sona eriyor?" diye soruyorum onlara. "Daha fazlası varsa, kusurlarımı içeren bir e-posta göndermekten çekinmeyin. Asla okumayacağıma söz veriyorum."

Kennedy ve Matt birbirlerine bakiştılar ama akıllıca davranıp hiçbir şey söylemediler.

Kate, ofise kafasını uzatıp bana ikinci hatta bir arama olduğunu söyleyerek bağırdı. Başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu ve Kennedy ile Matt, açıklamamı bekleyerek sessiz kaldılar.

"Hâlâ bana kızgın," diye açıklıyorum. "...o zamandan beri..." Cümleyi sesli olarak tamamlayamadığım için başımı sallıyorum. Lara gittiğinden beri.

Kızgın olan sadece Kate değil. Sabrina bile bana karşı bıkkın davranıyor, sanki bu durumla ilgili bir şey yapmam gerekiyormuş gibi.

Ama ne yapabilirim ki? Lara'yı arayıp geri dönmesini söyleyemem. Onu düşünmeyi bırakamıyorum diye, istediği bir şeyden vazgeçmesini isteyemem.

En karanlık anlarımda bunu yapmak istiyorum. Ama yapmayacağım. Önemsemiş birinden, kendimin yapamayacağı bir şeyi yapmasını istemeyeceğim: İşimi bırakmasını. Uğruna çok çalıştığım her şeyi bırakmasını.

Bu, Wall Street, benim hayatım. Bu ofis, bu insanlar... on dört yaşımdan beri istediğim her şey ve sonunda başardım, lanet olsun!

İstediğim hayata kavuştum.

Öyle değil mi?

Arkadaşları bırakıp kendi ofisime döndüm ve orkide gözüme çarptığında şaşkınlıkla iki kez baktım. Kahretsin. Ne zamandan beri böyle solgunlaştı? Hayatımda berbat olmayan bir şey var mı acaba?

Sandalyeye çöktüm, gözlerimi sıkıca kapattım ve bir an için ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım.

Kate interkomdan seslendi ve sesi tamamen sinirli bir kadın sesiydi. "Merhaba? İkinci hat!"

Telefonu tekrar kapatıyor ve ben hattı açıyorum. "Ian Bradley."

"Hey evlat. Televizyonum bozuldu."

İnanmaz bir kakhaha attım. "Hey, Dave."

"Bu benim hatam değildi," diyor meydan okurcasına. "Yeni kız arkadaşım köpeğini getirdi ve hayvan bir at kadar büyük. Lanet olası bir tenis topunun peşinden koşarken televizyona çarptı ve her şey yere düştü."

"Köpeğin durumu iyi mi?"

"Evet. Haftasonundan önce başka bir televizyon alabilir miyim sence? Çocuklarımın Cubs'ı yenmesini görmem lazım."

"Evet, tabii," diyorum ve not alıyorum.

Onun teşekkür etme biçimi olduğunu bildiğim bir şekilde homurdanıyor.

"Nasılsın? Seni devirmeye çalışan o alçakların gelecek hafta cezalandırılacağını gördüm."

"Evet." Kalemimi masaya vuruyorum.

"Neden daha fazla övünmüyorsun?"

"Çünkü iki korkağın başına ne geldiği umurumda değil. Benden yeterince şey aldılar zaten."

Dave ıslık çaldı. "İyice sinirlenmişsin. Daha iyi bilmeseydim, sadece gururunu ve birkaç haftalık hayatını değil, daha fazlasını aldıklarını düşünürdüm."

"Kızımı aldılar," diye mırıldanıyorum, daha iyi düşünmeden önce.

"SCT olanı mı?"

Yaklaşık olarak doğru. "Evet. Bu karmaşa yüzünden işini kaybetti ve Washington'da yeni bir iş bulmak zorunda kaldı."

Dave homurdanır. "Bu berbat. Nationals beni sinir ediyor. Phillies'e karşı oynadıkları son maçta hep kötü hakem kararları verdiler."

Hiçbir şey söylemiyorum, ruh halim o kadar kötü ki beyzbola ilgi gösteriyormuş gibi yapacak halim yok.

"Yani, seni istemedi mi?" diye soruyor, her zamanki gibi lafı uzatmadan.

"Sanırım değil." Gözlerimi ovuşturuyorum. "Yeterli değil, en azından."

Tükürme sesi çıkarır. "Öyleyse ona kimin ihtiyacı var?"

Beklenmedik sadakat gösterisi beni gülümsetti. Ayrıca beni cesurlaştırdı. Uzun zamandır sormak istediğim bir şeyi sormaya yetecek kadar cesurlaştırdı.

“Dave...”

"Evet?"

"Neden beni hiç evlat edinmedin?"

Uzun bir sessizlik anı yaşıyor ve cevap geldiğinde, beklediğim gibi olmuyor.

"Cehennem olsun evlat. Bunu hiç sormadın ki."

Hâlâ aynı şeyi hissediyorum. "Sizin yanınıza geldiğimde henüz on dört yaşındaydım."

"Olgunluk açısından neredeyse yirmi yaşındaydın. Her zaman ne istediğini biliyordun, bunu hiç gizlemedin. Eğer beni evlat edinmeni isteseydin, söylerdin diye düşünüyorum."

Aklım karışıyor. Bu kadar basit olamazdı, değil mi?

“Yani, sormuş olsaydım...” Boğazımı temizleyip sözümü kestim.

"Evet, doğru. İsteseydin seni evlat edinirdim evlat. Hiç de sorunlu biri değildin."

Oğul. Çocuk değil. Oğul.

Kendi ofisimde yalnız olduğuma sevindim, çünkü gözlerim biraz yaşardı. Bunca zaman geçti ve tek yapmam gereken sormaktı.

Hareketsiz kalıyorum, gözyaşlarım anında kuruyor.

“Dave.” Sesim biraz kısık, o yüzden öksürerek düzeltiyorum. “Gitmem gerekiyor, ama televizyonu yarın oraya getireceğim.”

“Tamam.” Telefonu kapatıyor ve ben gülümsüyorum, çünkü görünüşe göre Dave’in sevgiye olan tahammül sınırına ulaşmışız.

Ancak henüz benimkine ulaşamadık. Henüz değil.

Telefonu tekrar elime alıyorum.

Kate’in sesi kesik kesik çıkıyor. "Ne?"

Derin bir nefes verdim. "Yeter artık bu tavırlar, Henley. Mutlu olmalısın. Orkidem neredeyse öldü, yani bahsi sen kazandın. Tebrikler."

"Böyle kazanmak istemiyordum," diye homurdanıyor.

"Anlam?"

"Yani kazanmak istemedim çünkü sen öldün."

“Ölmedim.”

"Davranışların da bunu gösteriyor. İçten içe ölüsün."

Gözlerimi devirdim. "Bütün öğleden sonra abartılı laflar mı edeceksin, yoksa benim için bir şey yapabilir misin?"

"Ne?" diye sordu şüpheyle.

Sırttım. "Bana Washington DC'ye uçak bileti ayırtabilir misin?"

Onun biraz daha dik oturduğunu neredeyse duyabiliyorum. "Ne zamana kadar?"

"Mümkün olan en kısa sürede."

Bir Gün Sonra: Cuma Gecesi

“İyi geceler Lara. Yarın görüşürüz.”

Dosya dolabından başımı kaldırıp diğer analistlerden biri olan Greg'e el sallayarak veda ettim. "İyi geceler."

Geri kalan dosyaları uygun klasörlere yerleştirip masama geri dönüyorum.

SEC'deki çalışma odam, buradakiyle kıyaslandığında adeta bir malikaneydi. Ofis ışıkları saçımı yeşil gösteriyor, kahvenin belirgin bir metalik tadı var, masam başkasının köri kokusuyla dolu ve sandalyem "ergonomik olarak doğru" kelimesini hiç duymamış bile. Ama... bayılıyorum.

FBI binasında olduğu için çok seviyorum.

İtiraf etmeliyim ki, hayal kırıklığına uğrayacağımdan çok korkmuştum. Ama ön kapıdan içeri adımımı attığım anda doğru yerin burası olduğunu anladım.

Ya da en azından doğrunun doğru yönü.

Hâlâ etrafı tanımaya, kimin kim olduğunu, neyin ne olduğunu, kimin yardımsever olduğunu ve bir soru sorduğumda kimin bana ters davranacağını öğrenmeye çalışıyorum. Bu etkileşimleri neredeyse en çok seviyorum. Kendime, o güç konumunda olduğumda yeni gelen kişiye iyi davranacağım diye telkin etmeyi seviyorum.

Ve bir gün ben de o güç konumunda olacağım. Bunu biliyorum.

“Kahretsin,” diye mırıldandım saate bakarak. On beş dakika sonra ailemle akşam yemeğinde buluşmam gerekiyor. Restoran yakın ama trafik

berbat.

Eninde sonunda DC Metro sistemini benimseyeceğim, ama şimdilik iş yerime kırk beş dakika uzaklıkta ve hatların hiçbirine çok yakın olmayan bir yerde yaşamayı göze alabiliyorum. Babam bana eski arabasını ödünç verdi ve o lanet olası arabanın sürekli bakımı gerekse bile, en kolay seçenek bu.

Zamanım kısıtlı ama yine de asansöre giden uzun yolu, yani beyaz yakalıların çalıştığı bölümün yanından geçen yolu tercih ediyorum. Ajanların yaklaşık yarısı hâlâ ofislerinde. Ajan Powers ben geçerken dostça bir şekilde elini bile kaldırıyor.

Bir gün. Bir gün bu ofislerden biri benim olacak.

Gördün mü? Mutluyum.

Genel olarak mutluyum.

Küçük bir parça (tamam, tamam, büyük bir parça) Ian'ı özlüyor. Hem de çok. Safça bunun sadece yakınlıktan kaynaklandığını düşünmüştüm; çok hızlı bir şekilde, çok garip koşullar altında bir araya gelmiştik ve romantizmin kendisinden ziyade romantizm fikrine kapılmıştık.

Üç hafta sonra mı?

Bilmiyorum. Üç hafta sonra bile, yaşadıklarımız hâlâ gerçekmiş gibi geliyor.

Birkaç kez aradı ama ben... yapamıyorum. Henüz değil.

Akşam geç saatler olduğu için bina neredeyse tamamen bana ait, bu yüzden otoparkın kendi katıma indiğimde, kimsenin şahit olmadığı bir şekilde arabama doğru o garip koşu/hızlı yürüyüşü yapabiliyorum.

Ya da değil.

Arabama yaklaşırken adımlarım yavaşladı. Arabaya yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış, gayet rahat bir şekilde duran bir adam vardı.

Her kadının en büyük kabusu, değil mi? Yalnız kadın, karanlık otopark, yabancı bir adam.

Ama o garip bir adam değil.

Tanıdık bir adam, gerçekten iyi bir takım elbise giymiş. Söylemekten nefret ediyorum ama Wall Street takım elbiselerini özlüyorum. FBI iyi takım elbise vermiyor.

Ian, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir elinde gül buketi sallanırken bana doğru yaklaşırken beni izliyor.

"Ian?"

“Adımı hatırlıyor. İyi bir başlangıç.” Çiçekleri yukarı kaldırıp onlara şöyle bir baktı. “Orkide getirmek istiyordum ama söylentilere göre yolculukta iyi dayanmıyorlarmış. Kennedy ve Matt bunların iyi bir alternatif olduğunu söylediler.”

Gülümsedim ve onları aldım. "Kennedy ve Matt'e etkilendiğimi söyleyin. Klasiklerin hayranıyım."

"Öyle olabileceğini tahmin etmiştim." Beni inceliyor. "Nasılsın?"

Derin bir nefes alıyorum. Sonra veriyorum. "Kafam karışık. Burada ne yapıyorsunuz?"

Gülümsedi ve doğruldu. "Ona da geleceğiz. Önce işinizden bahsedin. Hayal ettiğiniz her şey mi?"

Başımı coşkuyla salladım. "Evet. Kesinlikle. Yani, çok fazla angarya ama çok büyüleyici. Bugün benden bu çözülememiş vakayı tekrar incelememi istediler ve... şey, size anlatamam ama suçlu bana sizi hatırlatıyor ve—"

Gülüyor. "Suçlu, ha? Belki de yirmi dört gül getirmeliydim."

Gözlerimi devirip gülümsedim. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Kendi iyiliği için fazla çekici, kadınların gözünde çok iyi."

"Hım." Uzandı ve elimi tutarak beni kendine çekti. "Biliyor musun, bu suçlu yanılmış olabilir. Anlaşılan kadınlarla arası iyi olmak her zaman iyi olmak anlamına gelmiyormuş."

"HAYIR?"

"Hayır. Akıllı olanlar tek bir kadına odaklanır. Onu kendilerine ait yaparlar."

"Anlıyorum," dedim, kalbim hızla çarparken sesimi neşeli tutmaya çalışıyordum. "Bunu nasıl başardılar? Kafasına sopayla vurup mağaraya mı sürüklediler?"

"Bu sadece bir düşünce. Ama daha çok şöyle bir şey düşünüyordum..."

Elini göğüs cebine uzatıyor.

Aman Tanrım! Aman Tanrım, bunu yapmazdı. Biz buna hiç hazır değiliz. Tanımadığım bir adamla evlenemem.

Elinden bir zarf çıkarıyor...

Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilmiyorum. Belki ikisinin de birazı.

Onu bana uzatıyor.

Çiçekleri, cüzdanımı, dizüstü bilgisayar çantamı ve zarfı aynı anda taşımakta zorlanıyorum, bu yüzden elimden anahtarlarımı alıyor ve zarf hariç her şeyi benden alıyor.

Ona meraklı bir bakış attım ve... uçak biletleri çıkardım. Bir sürü uçak bileti.

İlk uçuş gelecek hafta sonu için; Washington DC'den New York'a.

Sonraki hafta sonu için planımız var: New York'tan Washington DC'ye.

Geri kalanlarını da karıştırıyorum. Üç aylık uçak bileti var, New York ve Washington DC arasında dönüşümlü olarak.

Onun şehriyle benim şehrim arasında.

"Ian?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne dersin? Benimle uzun mesafeli bir ilişki mi yapalım?"

"Ian..." Bu sefer iç çekiyor.

Elini uzatıp bir kolunu sırtıma doladı, diğer eliyle boynumu kavradı, başparmağı çenemin şeklini ezberliyormuş gibi çeneme dokundu. "Seni özledim Lara. Seni deli gibi özledim. Burada olman gerektiğini ve benim de orada olmam gerektiğini anlıyorum. Gerçi, şunu da belirtmek isterim ki, işimden istifa edip buraya taşınmak gibi çok etkileyici bir hareketi de düşündüm. Ama bunun için bana saygı duyacağını düşünmedim."

Başımı salladım. "Zengin olman gerekiyor."

Gülüşü kalbimi coşturuyor. "Kesinlikle haklısın. Ama aynı zamanda seninle birlikte olmam gerekiyor."

Ian dudaklarını hafifçe benimkine değdirdi ve geri çekilip bana baktığında gözleri sıcaktı. "Yüzük çıkaracağımı sandın, değil mi?"

Utangaç bir kahkaha attım. "Bir nevi."

Dudaklarıma doğru gülümseyerek beni tekrar öptü. "Ben de o büyük jesti düşündüm ama önce seni etkilemenin daha iyi olacağını düşündüm."

Geri çekildim. "Bana kur yapmak mı? Bunu Kennedy'nin kelime dağarcığından mı çaldın? Dur bir dakika. Bunu düşündün mü? Bana yüzük takmayı düşündün mü?" Neredeyse ılgık attım.

Omuz silkerek, "Aklımdan geçti. Seni sevdiğimi fark ettikten sonra." dedi.

Dizlerim titriyor ama o beni yakalıyor.

"Bu senin için utanç vericiydi," diye takıldı.

Gözlerimi devirdim. "Şaka mı yapıyorsunuz? Sevdiğim adam beni kırmızı güllerle, uçak biletleriyle ve evlilikle ilgili belirsiz konuşmalarla şaşırttı."

Gözleri parlıyor. "Sevdiğin adam, ha?"

Zarfin köşesini göğsüne hafifçe vurdum. "Görünüşe göre konu sana gelince çok pratik davranmıyormuşum. Sadece birkaç hafta içinde bana delicesine aşık oldun."

"Birkaç ay içinde neler yapabileceğimi bir düşün," diyor, kollarını bana dolayarak beni yerden kaldırıyor.

Gülerek dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım. "Sonucu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Epilog

LARA

Yaklaşık bir yıl sonra

"Geç kaldım, geç kaldım. Geç kaldığım için çok özür dilerim," diyerek Ian'ın karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bana bir içki ısmarladığını söyle."

Sanki önceden planlanmış gibi, bir garson iki kadeh şampanya ile ortaya çıktı.

"Ooo, bu gece çok şık giyiniyoruz," diyorum, bir yıldır birlikte olduğumuz ve hâlâ gördüğüm en yakışıklı adama göz kırparak.

"Evet, Quantico yakınlarındaki o berbat barda çok sevdiğin o bira kalmamıştı."

"Evet, sanırım bu duruma bağlı bir şeydi. Uzun ve yorucu bir atış talimi gününün ardından içilmeyen biranın tadının tamamen farklı olabileceğini kim bilebilirdi ki?"

"Tanrım, bana müstehcen şeyler söylediğinde çok hoşuma gidiyor," diyor göz kırıp kadehini benimkine vurarak. "Peki, günün nasıl geçti Ajan McKenzie?"

Yeni işime başlayalı iki ay oldu ama hâlâ sıkıcı gelmiyor, bu yüzden çok mutluyum.

"Kimseyi kelepçelemedim ama her zaman yarın var." Bardağıma gülümseyerek bakıyorum.

Öne eğildi ve sesini alçalttı. "İstersen bu gece beni kelepçelebilirsin."

"Sanırım teklifini kabul edeceğim," diyorum muzip bir sırıtışla. "Ya sen? Bana gününden bahset."

“Ah, bilirsiniz işte, her zamanki gibi. Kennedy, Kate'i fark etmemiş gibi davranıyor; Kate de ona eziyet etmeye devam ediyor. Matt ve Sabrina kavga ettiler, bu yüzden ölmüş olabilirler.”

"Her zamanki gibi."

Gülümsüyor. "Evet."

Ancak aynı eski konu hakkında kısmen haklı.

Bazı şeyler aynı kaldı. Ian hâlâ zirvede, hâlâ inanılmaz miktarlarda para kazanıyor; bu paranın büyük bir kısmı hâlâ Ian'ın hayır kurumuna gidiyor, bir diğer önemli kısmı da Dave'in televizyonlarını yenilemeye gidiyor.

Ama bazı şeyler de yeni. Geçen yıl Dave'i Şükran Günü için New York'a getirmeyi başardık. Ian çok mutlu görünüyordu, umarım Dave'in bu bayram ziyareti uzun soluklu bir geleneğin sadece başlangıcıdır.

Bana gelince, birkaç ay önce Quantico'dan mezun oldum ve neredeyse anında iş teklifi aldım. Ve kendinizi hazırlayın millet, çünkü bundan daha mutlu bir son olamaz...

İş, New York'ta, beyaz yakalı suçlar bölümünde ajanlık. Merkez ofis, Ian'ın dairesine sadece üç blok uzaklıkta.

Şimdi gelelim dairemize.

Sana söylemiştim. Mutlu sonun abartılmış hali—hayalimdeki iş ve hayalimdeki adam.

Ian beni düşünceli bir bakışla süzüyor ve ben de menüden başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ne?"

"Gülümsüyorsun."

"Genellikle iyi bir şey," diyorum şampanyamdan bir yudum alarak.

Aşağıya bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Washington DC'yi hiç özlüyor musun?"

“Hayır. Buradaki pizza daha iyi.”

“Peki ya erkekler?”

"Kararsızım." Menüye tekrar göz atarak omuz silktim. "Babam hâlâ Washington'da ve oldukça iyi bir insan."

Ian gülümsedi. "Evet, öyle. Babanızdan bahsetmişken, bugün öğleden sonra biraz sohbet ettik."

Başımı hızla kaldırdım. "Babamla konuştun mu? Gözetim altında olmadan? Felaketle sonuçlanan Noel yemeği tartışmasından sonra mı?"

Daha önce iki adamın beyzbol ve hokey konusunda bu kadar sinirlendiğini hiç görmemiştim. "Ne hakkında konuşmuş olabilirsiniz ki?"

"Sen," diyor gayet sakin bir şekilde.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ben mi?"

"Şey, sen ve ben o hokey tartışmasını çözmek için daha çok Noel geçireceğiz," diyor Ian kayıtsızca. Fazla kayıtsızca.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Öyle mi?"

"Umarım öyledir. Bak, Lara..." Ian sandalyesinden kalkıp yavaşça masanın yanında tek dizinin üzerine çökmeye başladı. "Onu tek kızıyla ilgili bir sorum var diye aradım. Önemli bir soru."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Gerçekten mi?"

Ian tam önüme eğildi ve elimi tutarken diğer eliyle cebine uzandı. "Evet, yaptım. Kabul etti ve rahatladım. Ama asıl bilmek istediğim şu"—yüzük kutusunu açtı—"sen ne diyeceksin?"

Titrek bir nefes aldım, sonra da şaşırmış gibi yaptım. "Söylemesi zor. Soru neydi?"

Ian'ın gözlerindeki alaycı ifade kaybolursa da, sıcaklık hiç azalmadı. "Lara McKenzie, seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Çevremizdekiler gerekli "ahhh" seslerini çıkarırken ben de hıçkırık benzeri bir ağlama sesi çıkardım.

İki elimi de yüzüne koydum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. "Beni çok mutlu ediyorsun," diye fısıldadım.

"Umarım cevabı evettir," diyor dudaklarıma doğru.

Gülümsüyorum. "Evet. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, Ian Bradley."

Sanırım daha önce "sonsuz dek mutlu yaşamak daha iyi olamaz" dediğimde yalan söylemişim.

Öyle de oldu.

YAZARIN NOTU

Sevgili Dostlar,

Bana (ve Ian ile Lara'ya!) ayırdığınız, emeklerinizin karşılığını fazlasıyla aldığınız okuma vaktiniz için çok teşekkür ederim. Seçebileceğiniz milyonlarca kitap olduğunu biliyorum ve Hot Asset'in okuma listenize girmesinden dolayı çok minnettarım!

21 Wall Street serisi, yazarın tek bir basit isteğinden doğdu: takım elbiseli yakışıklı adamlar hakkında yazmak. Onlar benim en sevdiğim okuma türü ve bu yüzden... en sevdiğim yazma türü. ;-)

Ancak dizi, kısa sürede bundan çok daha fazlası haline geldi. Yazım sürecinin bir yerinde, zihnimdeki "takım elbiseli yakışıklı adamlar" stok fotoğraflar olmaktan çıkıp gerçek insanlara, sadece kalplerini fetheden kadınlarla olan ilişkileriyle değil, birbirleriyle olan dostluklarıyla da canlanan karmaşık karakterlere dönüştü. Kısa süre sonra, sadece lüks dairelerde yaşayan zengin milyonerlerin fantezisine değil, kırılganlıkları, şakalaşmaları ve birbirlerine olan sadakatleriyle beni de o grubun bir parçası olmak istememe neden olan karakterlere sahip oldum. Umarım siz de aynı şeyi hissedersiniz!

Serinin bir sonraki bölümü Matt Cannon'ın öyküsüyle (Hard Sell, Sonbahar 2018) başlıyor. Eminim birçoğunuz fark etmiştir, o ve Sabrina Cross arasında müthiş bir kimya var... ve çözülmemiş büyük meseleleri var. Ian ve Lara da elbette bol bol görünecekler, Kennedy ve Kate de öyle.

Son olarak, bu kitabın ortaya çıkmasını mümkün kılan herkese kısaca teşekkür etmek istiyorum. Menajerim Nicole Resciniti'ye, Wall Street kelimelerini söylediğim anda seriyi ne yapmaya çalıştığımı hemen anladığı için; Montlake'deki muhteşem ekibe, özellikle Maria Gomez'e, sevdiğim hikayemi alıp kusursuz bir kitaba dönüştürmek için gösterdikleri tüm emek

için; ve bu hikayeye benim kadar yürek ve ruh katan geliştirme editörüm Kristi Yanta'ya teşekkür ederim. Uzun bir süreçti biliyorum, ama buna değdi ve çok minnettarım! Ve son olarak, finans dünyası hakkında bilgi edinmem için doğru kaynaklara yönlendiren Wall Street konusunda bilgili kayınpederime özel bir teşekkür!

Keyifli okumalar!

Lauren Layne

SADECE BİR SAYFAYI ÇEVİRİN VE ZORLU SATIŞA GÖZ ATIN

21 Wall Street, İkinci Kitap 2018 Sonbaharında Satışa
Sunulacak

Editörün Notu: Bu, kitabın ilk bölümlerinden biridir ve tamamlanmış halini
yansıtmayabilir.

MAT

Pazartesi Sabahı, 18 Eylül

"Sen bir meleksin ve seni seviyorum," diyorum, genellikle kilisedeki insanlara gösterdiğim bir saygıyla.

Asistanım kaşını kaldırıp iki aspirin uzattı. "Bana mı yoksa simit sandviğine mi konuşuyorsunuz?"

"İkisi de," dedim bir lokma alırken, hapları almak için boşta kalan elimi uzatarak.

Kate, sandviçi yutmamı bekliyor, sonra da hapları yutmak için kullanacağım büyük boy bir Starbucks kahvesi uzatıyor.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyorum, susamlı simit üzerindeki yumurta ve İsviçre peynirini tekrar elime alarak.

"Çok kötü bir akşamdan kalma mıydın? Uçuş değişikliği bildirimlerini alıyorum. Bekarlığa veda partisinden sonra Las Vegas'tan New York'a plansız bir Pazar gecesi uçuşu yapman her şeyi açıklıyor zaten."

Yüzümü buruşturuyorum. "Vegas kelimesini veya bekarlığa veda partisi kelimesini kullanmayalım mı? Ve ikinci bir duyuruya kadar, alkolle ilgili tüm referanslar yasaklanmıştır."

Sırıttı. "Yaşlanmak berbat bir şey, değil mi?"

"Yaşlı değilim," diyorum otomatik olarak. Bu ima bile bir hakaret gibi. Sonuçta ben Matt Cannon'ım, Wall Street'in efsanevi dahi çocuğu.

Evet, sadece kendini beğenmişler kendilerine efsanevi derler ama benim durumumda? Bir bakıma doğru. On altı yaşındayken liseyi, on dokuz yaşındayken üniversiteyi bitirdim ve yasal olarak içki içme yaşına

gelmeden önce Wolfe Investments'ta işe girdim. Çünkü... burası Wall Street. Alkol, para kadar bir yaşam biçimi.

Eyvah. Alkolden bahsetmediğimizi yeni hatırladım. Aspirin, kafein ve bu sandviç alkol kaynaklı baş ağrısına tatlı sihirlerini yapana kadar alkolden bahsetmeyeceğiz.

Neyse, mesele şu ki ben daha yirmi sekiz yaşındayım. Artık tam anlamıyla bir dahi çocuk değilim ama otuz yaşından önce Wolfe ailesinin bir üyesi olmak övünülecek bir şey ve...

Aman Tanrım, kimi kandırıyorum ki?

Yirmi iki yaşındaki gibi içki içemiyorum artık ve ağabeyimin kırk sekiz saat süren bekarlığa veda partisinin etkilerini resmen hissediyorum.

"Gerçekten nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Kate, beni baştan aşağı süzerek.

Kate Henley, cüzdanınızdan, Pappy Van Winkle oyuncağından veya banka hesap şifrenizden daha dikkatli koruyacağınız asistanlardan biri.

Evet, 1950'lerin sosyetik kızlarının o minyon, güzel, ceylan gözlü görünümüne sahip, ama işinde inanılmaz derecede yetenekli. O kadar yetenekli ki, sadece bir değil, üç tane talepkar patron için çalışıyor. Birkaç yıl önce, en iyi iki arkadaşım ve Wolfe'daki meslektaşlarım Ian Bradley ve Kennedy Dawson ile aynı ayda müdürlüğe terfi ettim. Terfi, bir asistanı paylaşmak yerine her birimizin kendi asistanına sahip olması anlamına geliyordu. Kate'i kime vereceğimize karar veremedik, bu yüzden o üçümüzün de asistanlığını üstlendi ve bunu sadece bir yatırım brokerına destek veren diğer asistanlardan iki kat daha iyi yapıyor.

Gülümsüyorum. "Daha iyiyim. Teşekkürler. Baş ağrım şimdiden geçiyor."

"Güzel. Çünkü Sam'ler seni görmek istiyor."

Gülümsemem kayboluyor. "Şimdi mi?" Rolex saatime bakıyorum. "Pazartesi sabahı daha saat sekiz bile değil."

"Evet, işte burası Wall Street. Herkesin günü dört saat önce başladı. Bu arada, seni on kere aradım."

Alnımı ovuşturuyorum. "Cep telefonumu kaybettim... bir yerlerde. Sam'ler istediklerini söylediler, değil mi?"

"Hayır," diyor, eğilip elbise çantasından bir şey çıkarırken. "Ama Carla'yı göndermek yerine kendileri masama geldiler, bu hiç iyi bir şey değil. Bunu giy."

Bana ince, mavi bir kravat uzatıyor ve ben de itaatkâr bir şekilde havaalanındaki bagaj teslim bölümündeki tuvalette taktığım çizgili kravatı çıkarıyorum. En iyi ihtimalle Las Vegas kumarhanesinin sigara dumanı gibi kokuyor. En kötü ihtimalle...

Kate'in ilacı alırken burnunu kırıstırması, bunun isimsiz "daha kötü" kategoriye girdiğini gösteriyor.

Yeni kravatı boynuma taktım ama o parmağını kaldırıp daire şeklinde salladı. "Hım. Sandığımdan daha kötü durumdasın." Beyaz bir gömlek kaldırdı. "Giysi değiştirmen gerek. Dün gece nerede uyudun Allah aşkına, bir barın zemininde mi?"

"Hiç uyuyamadım," diye mırıldanıyorum, gömleğimin düğmelerini açarken.

Bu durum, Kate ile aramızdaki platonik ilişkiyi özetliyor aslında; ben üstsüzüm ama o, bana tişörtü uzatırken uzun spor salonu saatleriyle kazandığım karın kaslarıma bir bakış bile atmıyor. "Bir gün gerçekten de bunun için çok yaşlı olacaksın, biliyorsun."

Yeni tişörtümü giyerken sırtarak, "Bir gün," diyorum. "Ama bugün değil."

Bir dakika sonra, temiz bir gömlek ve yeni bir kravat takmıştım ve aspirin ile kafeinin etkisi nihayet kendini göstermeye başlayınca biraz daha iyi hissediyordum.

"İçeridekiler kimler?" diye soruyorum, Ian ve Kennedy'i kastederek kravatımın düğümünü düzeltirken. Aynam olmadığı için Kate'in değerlendirmesi için kollarımı açıyorum.

Beni baştan aşağı süzdü. "Elbette ki en iyi durumdayız. Toplantı biter bitmez duş almalısın. Hayır, arkadaşlar burada değil. Kennedy bir müşteriyle erkenden kahve içmeye gitti, Ian'ın da erken bir toplantısı olduğunu söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Erken buluşma, yani... duşta Lara'ya mı dalıp gitti?"

"Aynı fikirdeyim."

Ian, nişanlısı Lara McKenzie'ye oldukça iğrenç bir şekilde aşık. Ve bu tutkunun seviyesi mide bulandırıcı olsa da, çapkınlık serüvenimde ortağımı kaybetmeyi tercih edeceğim başka bir kadın yok. FBI'ın beyaz yakalı suçlar bölümünde çalışan Lara, zeki, komik ve en önemlisi, Ian'ın bolca yaptığı saçmalıkların hiçbirine tahammül etmiyor.

"Tamam, hadi başlayalım," diye mırıldandım, sandviçimden son bir lokma alıp kahvemi yudumlarken. "1'den 10'a kadar bir ölçekte, Sam'ler geldiklerinde ne kadar yoğundular?"

Asansörlere doğru yürürken "Sekiz," diyor. "İşte burada." Kate "Yukarı" düğmesine basarken bana bir parça sakız uzatıyor.

Asansör gelene kadar usulca çiğniyorum, sonra da ambalajına geri tükürüyorum ki, şirket CEO'larıyla görüşmeye giderken Gap'te çalışan on altı yaşındaki bir kasiyer gibi sakız çiğnemeyeyim.

Kate elini uzattı ama ben başımı sallayıp asansöre bindim. "Zaten çiğnediğim sakızımı çöpe atman için sana yeterince para ödemiyorum."

Asansör kapıları kapanıp bizi ayırırken, "Bunların hiçbirinin karşılığını yeterince ödemiyorsun," diye seslendi arkamdan.

Binanın en üst katına kısa bir yolculukla ulaşıyor. Çok şükür ki burada fazla vakit geçirmiyorum. Patronlardan -ya da bu durumda patronumun patronlarından- nefret ettiğimden değil, sadece şirket yılbaşı partisinde onlarla birlikte bir votka martini fazla içmeyi tercih ediyorum.

Pazartesi sabahı, fena halde alkolün etkisindeyken işe çağrılmak mı? Pek de değil.

CEO'ların uzun zamandır asistanlığını yapan Carla, bana dostça ama biraz da acıyan bir gülümsemeyle bakıyor. Bu iyiye işaret değil. Ya görüldüğümünden daha kötü durumdayım ya da beni bekleyenler hakkında bilmediğim bir şey biliyor.

"Hey, Carla. Beni mi bekliyorlar?"

"Ah evet," diyor kısıp ve gergin bir kahkahayla. "Sizi bekliyorlar."

"Herhangi bir ipucu verebilir misiniz?" diye soruyorum.

Gözlerini kırptırdı. "Bugün gazeteyi okudun mu?"

"Şey, hayır. Henüz değil. Hangisi? Times mı, Journal mı?"

İçini çekti. "Ah canım..."

Carla son derece sakın bir insan olmasına rağmen... gergin görüldüğü için kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Ondan daha fazla bilgi almak için ısrar edecektim ki adımı duydum. Başımı kaldırıp baktığımda Sam Wolfe Jr.'ın ofisinin kapısında durduğunu gördüm.

"Gel içeri, Matt." Kahretsin. Carla endişeli görünüyorsa, Sam'in de otuz saniye içinde sinir krizi geçireceği kesin.

"Elbette," dedim, diğ er Sam'in masanın ucunda oturduğu k     toplantı odasına doğru yavaşça ilerlerken yapmacık bir g  l msemi takınarak.

Samuel ve Samantha Wolfe, kısaca Sam'ler olarak bilinen, Wall Street'in en g     çiftidir. Sam, Wall Street'te kendi başına bir g    merkezi olan Samantha ile evlendiği sıralarda, Wolfe Investments  irketini babasından miras aldı.

  eri girip onları selamladığımda ikisi de g  l msemi.

Samantha, boş sandalyelerden birini   aret ederek, "Oturun lütfen," dedi.

Söyleneni yapıyorum, otururken önümdeki gazeteyi inceliyorum. Wall Street Journal olduğunu görebiliyorum ama başka pek bir şey göremiyorum. Finans bölgesinin en sevilen gazetesinin benimle ne alakası olduğunu kesinlikle anlayamıyorum.

Samantha inisiyatifi ele alıyor ve hemen konuya giriyor. "Bunu okuduğunuzu varsayıyorum." Bakımlı elini kağıdın üzerine koyuyor.

"Ah, hayır. Henüz değil."

Sam'in ka ları, onaylamazlık ve          arasında bir yerde yukarı kalktı. WSJ burada okunması gereken bir şey. Okuyorum, evet okuyorum. Sadece... Lanet olsun. Saat daha dokuz bile olmadı. Henüz okumaya fırsat bulamadım.

Samantha, kağıdı açıp ikinci sayfaya geçerken ve tekrar katlayıp bana doğru kaydırırken uzun bir    çekti.

H           halde uzanıp kağıdı kendime doğru çektim, g  lerim doğrudan fotoğrafa takıldı. Resimdeki adamı tanıdığımda midem alt üst oldu.

Ben.

Ve sadece ben değil. Ben ve kucağıma uzanmı , üzerinde az kıyafet olan bir kadın, ellerim onun çıplak belinde.

Anılar bulanık. Cumartesi gecesiydi. Yoksa cuma mıydı? Fotoğraf siyah beyaz, ama kadın sarı ındı, sütyen kırmızıydı. Yoksa pembe miydi? O striptiz kulübüne vardığımızda geç olmuştu, bunu hatırlıyorum.

G  lerimi fotoğraftan ayırıp ba lığa çeviriyorum:

Wall Street'in Wolfe'ları çok mu ileri gittiler?

Midem bulanıyor. "Wall Street'in Wolfe'ları" lakabına alışkınım; Leonardo DiCaprio'nun filmi çıktıktan sonra Wolfe Investments'taki hepimiz sadece bunu duyduk. Ama bunu, üstelik Wall Street Journal'da, yüzümün yanında basılı olarak görmek... bu hiç iyi değil.

"Bunu duymuş olmalısın," diyor Sam, sesi alçak ve onaylamayan bir tonda.

"Hayır." Boynuma dokunup terleyip terlemediğimi kontrol etme isteğine karşı koyuyorum. "Gece uçuşundaydım." Ve hafta sonu eğlencesinde telefonumu bir yerlerde kaybettim.

Sam homurdanır, sonra karısıyla uzun uzun bakışır. Akşamdan kalma halimle en iyi halimde değilim, ama o bakışın iyiye işaret etmediğini biliyorum.

Samantha bana her şeyi açıkça anlatıyor. "Makalenin tamamını daha sonra okuyabilirsiniz, ama size özetini vereyim: Las Vegas'ta bir haberi takip eden bir Wall Street Journal muhabiriyle aynı kulübe girdiniz. O ayıktı. Siz değildiniz. Yüzlerce doları tanga iç çamaşırlarınıza saklarken, pahalı bir viskiye binlerce dolar harcarken görüldünüz ve bu bile akşamın son durağı değildi. Sizi üç farklı kulübe daha takip etti ve orada grubunuzdaki kişiler utanmadan yasa dışı maddeler kullandılar."

Başımı hızla kaldırdım. "Uyuşturucuya hiç dokunmam. Sadece alkol kullanırım."

Sam, kağıda anlamlı bir bakış atarak, "İçki ve kadınlar," diyor.

"Kucak dansı yasa dışı değil. Votka veya viski de değil."

"Hayır," diye onaylıyor Samantha. "Ve biz burada senin ebeveynlerin gibi davranmak için bulunmuyoruz. Matt, sen en iyilerimizden birisin, bunu biliyorsun. Ama bu kötü bir durum. Şimdiden endişeli müşterilerden yarım düzine telefon aldık, paralarıyla ne yaptığımızı merak ediyorlar."

"Paramı harcıyorum," diyorum parmağımı gazete kağıdına vurarak. "Ve her kuruşunu hak ettim."

"Bunu biliyoruz," diyor Samantha. "Ama sen de bizim kadar biliyorsun ki, algı çoğu zaman gerçeklerden daha önemlidir. Kimse kokaine dokunmadığına inanmayacak. Kimse bu kadınlara attığın yüzlerce doların zararsız bir kucak dansında durduğuna inanmayacak. Uyuşturucu, fuhuş, pervasız harcamalar... bunlar kolayca atlatılabileceğimiz suçlamalar değil. Özellikle de geçen yıl Ian'a karşı yapılan içeriden bilgiye dayalı işlem iddialarından sonra. Hâlâ bunun hasarını düzeltmeye çalışıyoruz."

"Suçsuz bulundu," diye çıkıştım, her zaman olduğu gibi biraz gözü pek olan ama işine gelince kurallara uyan arkadaşımı savunarak.

"Evet. Resmen," diyor Sam. "Ama dediğimiz gibi, algı sorunu var. Ve bu..." Kağıda işaret edip sözünü kesiyor.

Samantha ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve gözlerime baktı. "Halkla ilişkiler ve hukuk departmanı, itibar kaybının en kötü sonuçlarından kaçınmak için sizi işten çıkarmamız gerektiğini şiddetle tavsiye ediyor."

Bir an için onu yanlış duyduğumu sandım. "Affedersiniz?"

"Bunu bu kadar ileri götürmenin gereğini görmüyoruz," diyor Samantha, sessizlikte dile getirilmeyen bir şeyin kalmasına izin vererek. "Bir muhabirle aynı kulüpte bulunmanızın sizin için biraz şanssızlık olduğunu anlıyoruz. Ama Matt, burada biraz hasar kontrolü yapmamız gerekiyor. Zaten iki müşteriniz başka bir aracıya geçmeyi talep etti."

Beynim bu durumun gerçekleştiğini inkar etmeye çalışsa da, başımı sallamayı başarıyorum. "Elbette. Tabii ki."

Samantha kocasına bakıyor, o da sözü devralıyor. "İmajımızı yenilemeyi düşünüyoruz."

"Ne?"

"Biliyorsun işte..." Elini sallıyor. "Alkolü azaltmak. Geç saatlere kadar dışarıda kalmayı sınırlamak. Akşam yemeğinde havyardan vazgeçmek. Bar faturalarını dört haneli rakamların altında tutmak. Ve Allah aşkına, striptiz kulübünden ve kokain bağımlısı arkadaşlarından uzak durmak."

"Elbette," diyorum, zaten başımı sallamış bir şekilde.

"Bir de şu var," diyor Samantha. "Bunların hepsi yardımcı olacak ama hiçbir şey, yanında birinin olması kadar değişmiş bir adamın göstergesi olamaz. Yani, Ian ve Lara'ya bakın. O sizden bile daha çılgındı, şimdi ise ___"

"Evcilleştirilmiş, biliyorum," diye çıkıştım. "Ama bunu planlamamıştı, öylece oldu. Benim kenarda bekleyen bir Lara McKenzie'm yok. Bekarım ve bundan mutluyum."

"Pekala, bekarlıktan kurtul," diyor Samantha, sanki konuşma burada bitiyormuş gibi ayağa kalkarak. "Tercihen gelecek ayki Wolfe Yıllık Galası'na kadar."

"Bekle, ne? Ne demek istiyorsun?"

Sam ayağa kalkıp karısının yanına geçti. "Demek istediği şu ki, hiçbir şey bir erkeğin itibarını yanında doğru kadın kadar temizleyemez."

"Ancak-"

Samantha bana dik dik baktı. "Sana açıkça söyleyeyim Matt. Kendine bir kız arkadaş bul."

"Ya da?" diye soruyorum, ortada bir ültimatom olduğunu sezerek.

Hafifçe gülümsüyor. "Ya da yeni bir i  bul."

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2016 Anthony LeDonne

Eski bir e-ticaret ve web pazarlama yöneticisi olan Lauren Layne, tam zamanlı yazarlık kariyerine devam etmek için 2011 yılında Seattle'dan New York'a taşındı. İlk kitabı 2013 yazında yayımlandı ve o zamandan beri New York Times, USA Today, iBooks ve Amazon'un en çok satanlar listelerine giren yirmiyi aşkın romantik komedi yazdı. Şu anda eşiyle birlikte New York'ta yaşıyor.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM